AGNÈS

MARTIN-LUGAND

Viața e ușoară, nu-ți face griji

CONTINUAREA FENOMENULUI
INTERNAȚIONAL OAMENII FERICIȚI
CITESC ȘI BEAU CAFEA

FICTION CONNECTION

TREI

AGNES MARTIN-LUGAND

VIAȚA E UȘOARĂ, NU-ȚI FACE GRIJI

Traducere din franceză de Carmen Otilia Spînu

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Mihaela Serea

Coperta colecţiei: Faber Studio
Foto copertă: Guliver/Getty Images/ © Dave and Les jacobs

Director producţie:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Ionuţ Tolontan

Corectură:
Elena Biţu
Maria Muşuroiu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MARTIN-LUGAND, AGNES
Viaţa e uşoară, nu-ţi face griji / Agnes Martin-Lugand; trad.:
Carmen Otilia Spînu. — Bucureşti: Editura Trei, 2016
ISBN 978-606-719-657-3

I. Spânu, Carmen Otilia (trad.)

821.133.1-31 = 135.1

Titlul original: La vie est facile, ne t'inquiete pas
Autor: Agnes Martin-Lugand

Copyright © Michel Lafon Publishing 2015,
La Vie est facile ne t'inquiete pas

Copyright © Editura Trei, 2016
pentru prezenta ediţie

O P. 16, Ghişeul 1, C.P. 0490, Bucureşti
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-719-657-3

Cuprins

Unu 6
Doi 14
Trei 24
Patru 36
Cinci 55
Şase 74
Şapte 90
Opt 117
Nouă 134
Zece 153
Unsprezece 175
Epilog 195
Mulţumiri 201

Pentru cei trei bărbaţi ai mei…

Sfârşitul unui doliu normal nu înseamnă sub nicio formă uitarea celui dispărut, ci aptitudinea de a-i situa la locul cuvenit într-o poveste încheiată, aptitudinea de a retrăi din plin activităţile de zi cu zi, proiectele şi dorinţele care dau valoare existenţei.

(Monique Bydlowski, *Visez un copil)*

Don't worry. Life is easy.

(Aaron, *Little Love)*

Unu

Cum putusem să cedez din nou la insistenţele lui Félix? Prin nu ştiu ce miracol, reuşea să mă păcălească întotdeauna: găsea un argument, o încurajare ca să mă convingă să mă duc. De fiecare dată mă lăsam înşelată, spunându-mi că, poate, va exista un nu-ştiu-ce care mă va face să cedez. Cu toate acestea, îl cunoşteam pe Félix ca şi cum l-aş fi făcut eu, şi gusturile noastre erau diametral opuse. Astfel că, atunci când gândea şi hotăra în locul meu, inevitabil dădea greş. Totuşi ar fi trebuit să ştiu, după atâta timp de când eram prieteni. Şi iată cum, pentru a şasea oară consecutiv, am petrecut o sâmbătă seara în compania unui dobitoc absolut.

Săptămâna de dinainte avusesem parte de campionul bio şi al vieţii sănătoase. Ai fi zis că Félix are un gol de memorie în privinţa viciilor celei mai bune prietene. Îmi petrecusem seara primind lecţii în legătură cu consumul meu de tutun, de alcool şi de hrană nesănătoasă. Acest imbecil în şlapi îmi declarase într-un mod foarte natural că stilul meu de viaţă era dezastruos, că voi ajunge sterilă şi că, în mod inconştient poate, intenţionam să flirtez cu moartea. Félix nu-i furnizase probabil fişa mea tehnică. Afişând cel mai frumos zâmbet al meu, îi răspunsesem că, într-adevăr, ştiam câte ceva despre moarte şi dorinţe suicidare şi plecasem.

Cretinul zilei era alt stil: mai degrabă un tip frumos, cu o poftă de mâncare respectabilă şi nici vorbă de lecţii. Defectul lui, şi nu unul dintre cele mai mici, era că părea convins că mă atrage în patul lui povestindu-şi isprăvile în compania iubitei, căreia îi zicea Gopro: „Cu Gopro a mea am coborât vara asta un torent îngheţat… Cu Gopro a mea astă-iarnă am

schiat de minune… Am făcut duş cu Gopro a mea… Ştii, zilele trecute, am încercat metroul cu Gopro a mea” etc. Era mai mult de o oră de când dura asta, nu era în stare să rostească o frază fără să vorbească despre ea. Ajunsesem să mă întreb dacă nu se duceau şi la toaletă împreună.

— Unde să mă duc cu Gopro a mea? Cred că n-am înţeles bine, s-a întrerupt el brusc.

Vai… gândisem cu voce tare. Mă săturasem să fiu socotită o femeie rea, incapabilă să dovedească interes pentru ceea ce i se spunea şi întrebându-se ce făcea acolo. Cu toate acestea, am hotărât să smulg răul din rădăcină.

— Ascultă, eşti într-adevăr un tip foarte simpatic dar trăieşti o prea mare poveste de dragoste cu camera ta video ca să mai am chef să mă amestec între voi. Am să mă lipsesc de desert. Iar în privinţa cafelei, am ce-mi trebuie la mine acasă.

— Care-i problema?

M-am ridicat, el m-a imitat. În chip de la revedere, m-am mulţumit să-i fac un semn cu mâna apoi m-am îndreptat spre casă; nu devenisem într-atât de sălbatică încât să-l las să achite nota de plată a acestui fiasco. I-am aruncat o ultimă privire şi mi-am reţinut un râs nebun. Eu ar fi trebuit să am o Gopro ca să păstrez o amintire a figurii lui. Bietul băiat…

A doua zi m-a trezit telefonul. Cine îndrăznea să-mi întrerupă sacrosancta leneveală de duminică dimineaţă? Inutil de pus această întrebare!

— Da, Félix, am mormăit în aparat.

— *And the winner is*?

— Tacă-ţi fleanca!

Chicotitul lui m-a enervat.

— Te aştept unde ştii peste o oră, a spus cu dificultate înainte să închidă.

M-am întins în pat ca o pisică, înainte să mă uit la ceas: 12:45. Ar fi putut să fie mai rău. Nu aveam nicio problemă să mă scol în timpul săptămânii ca să deschid *Oamenii fericiţi citesc şi beau cafea,* cafeneaua mea literară, dar duminica ţineam la somnul mai lung ca să mă recuperez, să-mi golesc

mintea. Somnul rămânea refugiul meu; după cel al marilor mele dureri, urmase cel al micilor probleme. Odată în picioare, am constatat cu bucurie că ziua va fi frumoasă; primăvara pariziană era prezentă la întâlnire.

Când mă pregăteam să plec, m-am abţinut să iau cheile de la cafenea: era duminică şi îmi promisesem că nu voi mai petrece acolo „ziua Domnului”. Nu m-am grăbit să ajung pe strada des Archives. Am mers încet, am căscat ochii la vitrine aprinzând prima ţigară a zilei, m-am întâlnit cu clienţi obişnuiţi de-ai cafenelei pe care i-am salutat cu mâna. Acest farmec liniştit a fost întrerupt de Félix când am ajuns la terasa noastră duminicală.

— Pe unde-ai umblat? Era gata să fiu alungat de la masă!

— Bună, adoratul meu Félix, i-am răspuns sărutându-l apăsat pe obraz.

El a făcut ochii mici.

— Eşti prea drăguţă, asta ascunde ceva.

— Ba deloc! Spune-mi cum ţi-ai petrecut seara. La ce oră ai terminat?

— Când ţi-am dat telefon. Mi-e foame, să comandăm.

L-am lăsat să-i facă semn ospătarului ca să ceară mâncarea. Era noua lui fixaţie. Ca să se liniştească, decretase că după serile nebune de sâmbătă, o masă care să includă şi micul dejun şi prânzul la un loc l-ar revigora mai mult decât o bucată veche de pizza reîncălzită. După aceea, voia să stau în poziţia de drepţi ca să-l admir cum îşi devorează ouăle jumări, bagheta, cârnaţii şi cum îşi bea litrul de suc de portocale menit să-i potolească setea de după.

Ca de obicei, eu doar ciugulisem ce îi rămăsese lui; îmi tăia pofta de mâncare. Cu ochelarii de soare pe nas, fumam prăbuşiţi pe scaune.

— Te duci la ei mâine?

— Ca de obicei, i-am răspuns zâmbind.

— Îmbrăţişează-i din partea mea.

— Promit. Tu nu te mai duci deloc?

— Nu, nu mai simt nevoia.

— Şi când te gândeşti că înainte nu voiam să pun piciorul acolo!

Devenise ritualul meu de lunea. Cafeneaua era închisă, mă duceam să îi vizitez pe Colin şi pe Clara. Că ploua, că bătea vântul sau ningea, aveam întâlnire cu ei. Îmi plăcea să le povestesc ce făcusem toată săptămâna, să le spun micile poveşti din cafenea… După ce începusem iar să ies, îi detaliam lui Colin întâlnirile mele ratate, mi se părea că îl aud râzând şi râdeam împreună cu el, ca şi cum am fi complotat. Clarei îmi era mult mai greu să-i vorbesc confidenţial. Fiica mea, amintirea ei mă făceau întotdeauna să cad într-o prăpastie de durere. Maşinal, mi-am dus mâna la gât; într-una dintre aceste întâlniri între patru ochi cu Colin îmi scosesem de pe lănţişor verigheta pe care o purtasem ca pandantiv. În mod definitiv.

De câteva luni gâtul meu era gol. Îi explicasem lui Colin că am reflectat şi că mă gândeam să accept întâlnirile sugerate de Félix.

— Iubirea mea… tu eşti acolo… vei fi întotdeauna acolo… dar ai plecat… eşti departe şi nu te vei mai întoarce niciodată, am înţeles… vreau să încerc, ştii… Oftasem şi încercasem să-mi înghit lacrimile jucându-mă cu verigheta pe vârful degetelor. Începe să atârne greu… Ştiu că n-ai să te superi pe mine… cred că sunt pregătită… am s-o scot… simt că sunt vindecată de tine… te voi iubi mereu, asta nu se va schimba, dar acum e altfel… ştiu să trăiesc fără tine… îmbrăţişasem mormântul şi desfăcusem lănţişorul. Ochii îmi erau inundaţi în lacrimi. Strânsesem verigheta în pumn cu toată puterea. Apoi mi-o dădusem jos. Pe săptămâna viitoare, dragii mei. Clara mea… mama… mama te iubeşte.

Plecasem fără să întorc privirea.

Félix m-a întrerupt din gânduri bătându-mă pe şold.

— Să mergem, vremea e frumoasă.

— Te urmez!

Am luat-o de-a lungul cheiului. Ca în fiecare duminică,

Félix voia să traversăm Sena şi să facem un ocol pe la Notre-Dame ca să aprindă o lumânare. „Trebuie să-mi răscumpăr păcatele”, se justifica. Nu mă lăsam păcălită: ofranda lui votivă era pentru Colin şi pentru Clara, era felul lui de a menţine o legătură cu ei. Cât timp se reculegea, eu aşteptam răbdătoare în afara catedralei, privind la turiştii asaltaţi de porumbei. Am avut timp să fumez o ţigară înainte să asist la un remake al morţii Ameliei Poulain{1}, interpretat de un Félix demn de Oscar – mai ales ţipătul! Apoi, minunatul actor care era a venit să mă ia de după umeri, a salutat un public imaginar în delir şi m-a dus în linişte pe drumul de întoarcere către Marais-ul nostru drag şi restaurantul cu specific japonez în care mâneam duminica seara.

Félix bea sake. „Răul trebuie combătut cu rău”, îmi spunea. Cât despre mine, mă mulţumeam cu un Tsingtao{2}. Între două sorbituri, a trecut la atac şi şi-a cerut raportul. O să fie scurt!

— Ce-i reproşezi celui de ieri?

— Camera video de pe frunte!

— Uau! Este al naibii de excitant.

I-am dat o palmă bună peste ceafă.

— Când vei înţelege că nu avem aceeaşi sexualitate?

— Eşti de plâns, s-a lamentat el.

— Ne întoarcem? Filmul de pe TF1 n-o să ne-aştepte.

Félix m-a însoţit până la uşa cafenelei, ca întotdeauna. Şi m-a strivit la pieptul lui, ca întotdeauna.

— Vreau să-ţi cer ceva, i-am spus când încă eram în braţele lui.

— Ce?

— Te rog, nu te mai juca de-a peţitoarea, nu mai suport serile astea ratate. Este descurajator!

El m-a împins.

— Nu, n-am să mă opresc. Vreau să întâlneşti un tip bine, simpatic, cu care să fii fericită.

— Nu-mi prezinţi decât dobitoci, Félix! Am să mă descurc singură.

M-a sfredelit cu privirea.

— Încă te mai gândeşti la irlandez?

— Nu mai spune prostii! E un an de când m-am întors din Irlanda. Ţi-am mai vorbit de Edward? Nu! N-are nimic de-a face cu asta. E o poveste încheiată. Nu e vina mea că tu îmi faci cunoştinţă doar cu maimuţoi!

— O.K, O.K! Te las în pace o vreme, dar fii un pic mai deschisă la întâlniri. Ştii ca şi mine, Colin ar vrea să ai pe cineva în viaţa ta.

— Ştiu. Şi asta este şi intenţia mea… Noapte bună, Félix. Pe mâine! Este ziua cea mare!

— *Yes!*

I-am dat acelaşi sărut apăsat ca în urmă cu câteva ore şi am intrat în clădire. În ciuda insistenţelor lui Félix, nu voiam să mă mut. Îmi plăcea să locuiesc deasupra cafenelei, în micul meu apartament. Eram în inima activităţii, asta-mi convenea. Şi mai ales, acolo mă reconstruisem absolut singură, fără ajutorul nimănui. Am urcat pe scări, nu cu liftul, până la etajul al cincilea. Când am ajuns, m-am rezemat cu spatele de uşa de la intrare şi am oftat mulţumită. În pofida ultimei noastre discuţii, petrecusem o zi superbă împreună cu Félix.

Contrar a ceea ce credea, nu mă uitam niciodată la filmul de pe TF1. Puneam muzică – în seara asta era Asgeir, *King and Cross* – şi începeam ceea ce numisem seara mea spa. Hotărâsem să am grijă de mine şi ce moment era mai bun decât duminică seara pentru a-mi acorda timp să-mi fac o mască, un gomaj şi toate acele trucuri feminine?

O oră şi jumătate mai târziu ieşeam în sfârşit din baie, miroseam frumos şi aveam pielea catifelată. Am băut ultima cafea din zi şi m-am prăbuşit pe canapea. Am aprins o ţigară şi mi-am lăsat gândul să rătăcească. Félix n-a ştiut niciodată ce m-a făcut să-l împing pe Edward în adâncul memoriei mele şi să nu mă mai gândesc la el.

După întoarcerea din Irlanda, nu păstrasem legătura cu nimeni: nici cu Abby şi Jack, nici cu Judith şi cu atât mai puţin cu Edward. Evident, el mi-a lipsit cel mai mult.

Amintirea lui revenea în valuri, uneori de fericire, alteori de durere. Dar cu cât trecea timpul, cu atât eram mai sigură că nu voi mai avea niciodată veşti despre ei şi mai ales despre el. N-ar fi avut niciun rost după atâta timp; acum, după mai bine de un an… Totuşi…

Cam cu şase luni în urmă, într-o duminică de iarnă când ploua cu găleata, rămăsesem închisă în casă şi mă apucasem să fac ordine în dulap; am dat peste cutia în care pusesem fotografiile pe care le făcuse cu noi doi pe insula Aran. Am deschis-o şi m-am topit redescoperindu-i chipul. Cuprinsă de un atac de nebunie, m-am aruncat asupra telefonului, i-am găsit numărul în agendă şi l-am sunat. Voiam, nu, trebuia să ştiu ce era cu el. La fiecare apel, am fost gata să închid, împărţită între teama de a-l auzi şi o profundă dorinţă de a relua legătura. A intrat robotul: doar prenumele rostit de vocea lui aspră şi un bip. Am bâiguit: „Hm… Edward… Eu sunt… Diane. Voiam… voiam să ştiu… hm… ce mai faci… Sună-mă… te rog”. După ce am închis, mi-am spus că am făcut o prostie. Am început să mă-nvârtesc prin cameră rozându-mi unghiile. Obsesia de a avea veşti despre el, de a afla dacă m-a uitat sau nu m-a ţinut lipită de telefon tot sfârşitul de săptămână. În aşa măsură încât am mai făcut o tentativă după ora 22. N-a răspuns. Când m-am trezit a doua zi dimineaţă, m-am făcut în toate felurile dându-mi seama de ridicolul încercării mele. Accesul de nebunie m-a ajutat să înţeleg că nu mai exista Edward, că nu va mai rămâne decât o paranteză în viaţa mea. Mă îndreptase pe drumul eliberării de datoria loialităţii faţă de Colin. Astăzi mă simţeam eliberată şi de el. Eram gata să mă deschid şi către alţii.

Doi

Deschizând ochii în acea luni dimineaţă, am savurat importanţa zilei. Seara, când mă voi culca, voi fi singura proprietară a cafenelei *Oamenii fericiţi citesc şi beau cafea.*

După întoarcerea din Irlanda, îmi trebuiseră mai multe săptămâni până să mă hotărăsc să le dau un semn de viaţă părinţilor mei. N-aveam niciun chef să mă agăţ de ei, nici să le suport remarcile în legătură cu existenţa mea. Când în sfârşit i-am sunat, mi-au propus să vin la ei la masă şi am acceptat. Ajunsă la apartamentul familiar, m-am simţit stânjenită, ca de fiecare dată când intram acolo. Nu reuşeam să comunicăm normal. Tata a rămas tăcut, iar mama şi cu mine ne-am învârtit în jurul cozii fără să găsim un subiect de conversaţie. Trecând la masă, tata s-a hotărât în sfârşit să mi se adreseze:

— Cum merg afacerile? m-a persiflat.

Tonul lui şi privirea aruncată m-au pus în defensivă.

— Îşi revin, încetul cu încetul. Sper ca în două luni încasările să fie pe plus. Am nişte idei de dezvoltare.

— Nu vorbi prostii, tu habar n-ai de nimic. Îţi spunem asta de la moartea lui Colin, el ţinea afacerea în picioare, pe lângă munca în cabinetul de avocatură.

— Învăţ, tată! Vreau să reuşesc şi voi reuşi!

— Nu eşti în stare, de aceea am de gând să mă ocup eu.

— Pot să ştiu cum?

— Pentru că mă îndoiesc că vei mai găsi un bărbat capabil să facă totul pentru tine, am să angajez un administrator de încredere, serios. Dacă vrei să continui să te joci de-a chelneriţa, n-am să te-mpiedic. Asta îţi va ocupa timpul.

— Tată, nu sunt sigură că înţeleg…

— Văd după figura ta că înţelegi foarte bine, s-a terminat

cu copilăriile!

— N-ai dreptul! M-am ridicat brusc de la masă şi am răsturnat scaunul. Sunt acasă la mine în cafenea!

— Ba nu, eşti în casa noastră!

Fierbeam în sinea mea, dar de fapt ştiam că tata avea dreptate. Ei erau adevăraţii proprietari ai cafenelei: ca să-mi ofere o activitate, umblaseră la carnetul de cecuri, liniştiţi şi încurajaţi de Colin.

— Fă o scenă, dacă asta te amuză, a mai spus. Îţi dau trei luni.

Am plecat trântind uşa. În clipa aceea am înţeles că mă schimbasem, că devenisem mai dură. Înainte aş fi fost abătută, aş fi suferit o nouă depresie. De data asta, eram hotărâtă, aveam un plan. Ceea ce nu ştiau ei atunci era că începusem deja să lucrez la el.

Am pus din nou afacerea pe picioare începând cu instalarea unui sistem Wi-Fi în cafenea. Graţie acestui lucru am atras o clientelă alcătuită din studenţi – unii dintre ei petreceau după-amiezi întregi lucrând în sala din spate. Pentru cafea şi bere, am stabilit un tarif redus, ceea ce-mi asigura fidelitatea lor. Cei mai mulţi dintre ei şi-au luat obiceiul să-şi cumpere cărţile de la mine, ştiind că eram gata să mă dau peste cap ca să le fac rost de biografia care le va salva eseul. Regularitatea cu care deschideam cafeneaua şi-a făcut efectul, începeam programul în fiecare zi la oră fixă, spre deosebire de epoca în care Félix era singur la conducere. Asta mi-a permis să creez o atmosferă liniştitoare. Nimeni nu mai găsea uşa închisă.

Cele trei vârfuri de activitate ale zilei erau simple: dimineaţa, cafeluţa de dinaintea plecării la muncă; amiaza, în timpul pauzei de masă – literaţii care uitau să mănânce ca să dea peste un nou roman – şi aperitivul de seară la plecarea de la birou; în cazul acesta, era un păhărel la bar şi, din timp în timp, cumpărarea unei cărţi de buzunar cu care să-mi ocup o seară în singurătate. Punctual, îi dădeam mână liberă lui Félix, care organiza o seară tematică; nu avea pereche în materie de animaţie. Găsea întotdeauna câte un tip trăsnit, al

naibii de cultivat, care dezbătea asupra temei abordate– întotdeauna volatilă – şi făcea să curgă alcoolul în valuri. Astfel că participanţii plecau mereu cu mai multe cărţi sub braţ, fără să aibă cu adevărat cunoştinţă de cele ce se discutaseră. Iar bacşişul lui Félix se traducea în promisiuni de nopţi toride. Eu nu asistam la aceste seri, era partea lui; momentul în care îl lăsam să se distreze sau în care închideam ochii în privinţa clientelei sale underground.

Am vrut ca *Oamenii…* să devină un loc plăcut, cald, deschis tuturor, în care toate genurile de literatură să-şi găsească locul. Voiam să-i sfătuiesc pe cititori permiţându-le să-şi facă plăcerea, să citească poveştile pe care le doreau, fără să le fie ruşine de asta. Nu conta că voiau să citească o carte premiată sau una cu succes la public, un singur lucru era important: ca ei să citească, fără să aibă impresia că sunt judecaţi pentru alegerile lor. Lectura fusese întotdeauna o plăcere pentru mine, doream ca persoanele care îmi frecventau cafeneaua să simtă asta, s-o descopere, iar cei mai refractari să încerce aventura. Pe rafturile mele se amestecau toate genurile literare; poliţist, general, romanul sentimental, poezia, *young adult,* mărturiile, bestselleruri şi titluri mai confidenţiale. Era marele meu bazar în care Félix, clienţii obişnuiţi şi cu mine ne regăseam. Îmi plăcea joaca de-a vânătoarea pentru a găsi Cartea. Clienţii noi erau iniţiaţi pe parcurs de către unii sau alţii.

Astăzi cafeneaua era echilibrul meu. Îmi permisese să scot capul din nisip, să-mi reîncep viaţa la Paris, să realizez până la ce punct munca îmi făcea bine, să-mi dovedesc mie însămi – şi să le demonstrez părinţilor mei– că eram în stare să fac ceva. Mulţumită cafenelei, redevenisem o fiinţă socială, o femeie care muncea şi îşi lua viaţa în propriile mâini. Fusese nevoie să pierd ce îmi era mai drag ca să îmi dau seama de ataşamentul faţă de acest loc, de aceşti patru pereţi. De un an nu îmi mai luasem nicio zi de concediu, nu puteam să îl părăsesc şi nu îl voi mai lăsa niciodată pe Félix să se ocupe singur de el.

Singurul eşec în dezvoltarea afacerii noastre nu se datora lipsei de clientelă: era exclusiv din vina mea. Am avut ideea să propun ateliere de lectură pentru copii, miercurea după-amiaza. Félix m-a încurajat, ştia că adoram literatura pentru copii. Am făcut publicitate, am distribuit broşuri în şcolile din cartier, în centrele de joacă etc. Mi-am înnoit stocul de siropuri şi mai ales de cărţi pentru copii. Ziua cea mare a sosit. Când am văzut venind în vârful picioarelor primele mămici însoţite de progeniturile lor, clopoţelul de la uşă m-a făcut să tresalt pentru prima oară după săptămâni întregi; m-am refugiat în spatele barului. M-am mulţumit să le poftesc în mica sală din fund. I-am cerut lui Félix să supravegheze instalarea lor în timp ce eu am ieşit să fumez. Pentru că nu mă mai întorceam, a venit să-mi spună că nu mă aşteptau decât pe mine; rolul de animatoare a atelierului îmi era rezervat. Şovăind, m-am alăturat micului grup. Când am început să citesc *Câinele albastru,* nu mi-am recunoscut vocea.

Am înţeles că făcusem o mare greşeală când un băieţel de vreo trei ani s-a apropiat de mine. Ochii mei s-au aplecat asupra lui, am avut un moment de reţinere şi m-a apucat tremuratul. În clipa aceea, aş fi vrut să fie Clara cea care vine spre mine, care se caţără pe genunchii mei ca să vadă cartea mai de aproape. Mi-aş fi băgat nasul în părul ei. Cartea mi-a căzut din mâini şi l-am chemat pe Félix în ajutor. Nu i-a luat mult timp să vină; era acolo, mă supraveghea. A preluat ştafeta făcând pe clovnul, iar eu am urcat şi m-am baricadat la mine. Mi-am petrecut sfârşitul zilei şi noaptea care a urmat înfăşurată în plapumă, urlând în pernă, plângând şi strigând-o pe Clara.

A doua zi cărţile au fost reexpediate la edituri. Această criză m-a făcut să fiu conştientă de un lucru: nu-mi voi reveni niciodată de pe urma pierderii fiicei mele. Puteam să mă vindec de Colin, dar de ea, nu. Tocmai îmi dădusem seama că, de aproape sau de departe, niciun copil nu va mai intra în viaţa mea, nici în cafenea.

În ciuda acestui incident, se impusese o hotărâre. Urma să

mă duc la bancă să încasez asigurarea de viaţă a lui Colin. Prevăzuse totul pentru ca eu să nu duc lipsă de nimic. Refuzasem să mă folosesc până atunci de aceşti bani, trebuia să servească la ceva important, care l-ar fi făcut fericit. Aveam nevoie de un proiect de anvergura soţului meu şi îl găsisem: voi răscumpăra cafeneaua de la părinţii mei.

Venise ziua cea mare: încheierea acestor luni de luptă cu părinţii mei. Evenimentul zilei nu m-a împiedicat să-i vizitez pe Colin şi pe Clara. Am mers cu capul sus şi zâmbitoare pe aleile cimitirului. După ce am depus braţul de trandafiri albi, m-am contorsionat ca să îngenunchez fără să fiu ridicolă; mă îmbrăcasem cu o rochie neagră – un pic prea strictă – şi îmi pusesem pantofi cu toc, ceea ce nu mi se mai întâmplase de o veşnicie. Părinţii mei probabil mă descriseseră în faţa notarului ca pe o iresponsabilă depresivă; voiam să le dovedesc contrariul.

— Iubirea mea, astăzi e ziua cea mare! Diseară, vom fi la noi acasă. Sper că eşti mândru de mine, pentru voi doi fac asta. Şi pentru că nu las lucrurile la jumătate, după semnare e fiesta cu Félix! Când i-am spus, am crezut c-o să plângă de bucurie. Viaţa îşi reia cursul… e ciudat… Nu pot să întârzii, sunt aşteptată pentru autografe! Vă iubesc, dragii mei. Clara… mama… este aici…

Am îmbrăţişat mormântul şi am plecat din cimitir.

La notar citirea actului s-a făcut cu calm şi în tăcere. Sosise marele moment: semnătura. A trebuit să încerc de două ori, aşa de tare tremuram. Emoţiile mă copleşeau, reuşisem, nu mă gândeam decât la Colin şi la ceea ce devenisem. Recâştigându-mi locul, câteva lacrimi mi-au umezit ochii. Privirea mea s-a întâlnit cu privirea goală a mamei. Apoi notarul mi-a dat o hârtie care dovedea calitatea meu de proprietară. Titlu de proprietate în care stătea scris negru pe alb că eram văduvă, fără copii. Ne-a poftit politicos să ieşim. Ajunşi pe trotuar, m-am întors înspre părinţii mei, căutând ceva, fără să ştiu de fapt ce.

— Nu credeam c-ai să mergi până la capăt, mi-a zis tata. Măcar o dată, nu strica totul.

— Nu stă în intenţiile mele.

M-am întors spre mama. Ea s-a apropiat de mine şi m-a îmbrăţişat cu mai multă căldură decât de obicei.

— N-am ştiut niciodată să fiu mama de care aveai nevoie, mi-a şoptit la ureche.

— Asta mă întristează.

— Mie îmi pare rău.

Ne-am privit în ochi. Mi-a venit s-o întreb: „De ce?" Am înţeles după expresia ei că nu ar putea să suporte întrebările, reproşurile mele. Carapacea i se fisura, ca şi cum în sfârşit putea să simtă remuşcări. Dar nu era prea târziu? Tata a luat-o de braţ şi i-a spus că e timpul. Ca încurajare, am avut dreptul la un „pe curând". Au plecat pe o parte a străzii, eu pe cealaltă. Mi-am pus ochelarii de soare şi am pornit spre cafeneaua *mea.* Am coborât pe bulevardul Sebastopol ca să ajung pe strada Rivoli. N-am luat-o pe străzi mici, marile artere mă chemau, voiam să trec prin faţa Primăriei, să fiu împinsă de-a lungul bazarului de lângă Primăria Parisului. Când în sfârşit am ajuns pe strada Vieille-du-Temple, pe stânga nu mai rămâneau decât vreo sută de metri până la casa mea. În momentul în care clopoţelul a sunat mi-am spus că Félix trebuie să fi avut informatori pe drum, căci a făcut şampania să pocnească în clipa când treceam pragul. Şampanie care a stropit barul. Fără să se mai ostenească să-mi toarne într-o cupă, mi-a dat sticla.

— Eşti ucigătoare!

Am băut direct din sticlă. Bulele mi-au excitat papilele.

— Drăcie! Când mă gândesc că acum eşti şefa mea!

— Ce mişto!

— Te prefer tatălui tău, mi-a spus luând sticla.

— Félix, tu vei fi mereu asociatul inimii mele.

M-a strivit la piept şi a băut la rândul lui o înghiţitură mare.

— Mi-a zis-o, afurisita! mi-a spus dându-mi drumul, cu ochii strălucitori.

— Fă-mă să simt din nou bucuriile petrecerii!

Nu am avut timp să urc la mine şi să mă schimb. Am curăţat şampania de pe tejghea şi am închis. Félix m-a târât într-un tur al barurilor. Cunoscut ca un cal breaz, sosea în fiecare loc ca un mare domn, cocteilurile fuseseră alese dinainte, cel mai bun prieten al meu pregătise această seară cu grijă. Toţi amanţii şi pretendenţii lui se întreceau să-mi facă loc; dacă Félix mă iubea, trebuia ca ei să aibă grijă de mine. Parcursul nostru a fost jalonat de întâlniri extravagante, de covoare roşii, de paiete, de flori prinse în părul meu, totul ca să facă din mine o prinţesă de-o seară. Ambianţa nebună organizată de Félix m-a ameţit poate mai mult decât tot alcoolul pe care îl băusem.

A venit timpul pentru o pauză de masă. În chip de cină, ne-am oprit pentru nişte gustări la un mic local, ceea ce în mod sigur nu avea să anihileze efectul a tot ce băusem. Locul nostru la bar era rezervat. Félix ştia foarte bine că îmi place să mă caţăr pe scaune şi să văd ce se petrece în culise. O sticlă de vin roşu ne aştepta. Félix a ridicat paharul.

— Pentru părinţii tăi care nu te vor mai bate la cap!

Fără să-i răspund, am luat prima înghiţitură, vinul era tare, puternic, asemănător cu ceea ce trăiam în clipa aceea.

— Nu mai am familie, Félix…

El nu a găsit nimic să-mi răspundă.

— Îţi dai seama? Nimic nu mă mai leagă de părinţii mei, n-am nici frate, nici soră. Colin şi Clara s-au dus. Tu eşti tot ce-mi rămâne. Tu eşti familia mea.

— De când ne-am întâlnit în facultate, am format mereu o pereche, asta nu se va schimba niciodată.

— Am făcut totul împreună!

— În afară de a ne culca!

Imagine de coşmar pentru noi doi! El şi-a băgat un deget în gură ca să vomite, eu am făcut la fel. Doi adolescenţi!

— Dar să ştii, dacă te răzgândeşti în privinţa copiilor şi nu găseşti tipul potrivit, pot să contribui la banca de spermă. Îl voi învăţa pe puşti ce este viaţa.

Am scuipat vinul pe care îl băusem, el a izbucnit în râs.

— Cum poţi să spui o asemenea aberaţie?
— Cădeam în butoiul cu melancolie şi nu-mi plăcea.
— Ai dreptate! Vreau să dansez, Félix.
— Dorinţele tale sunt porunci pentru mine.

Am depăşit toată coada când am ajuns la local: Félix avea acces liber. L-a sărutat pe gură pe băiatul care turna în pahare, sub ochii mei şocaţi şi prefăcuţi. Ultima oară când îl văzusem în starea asta fusese la înmormântarea vieţii mele de fată tânără! în separeul VIP ne aştepta o sticlă de şampanie de doi litri. După ce am dat pe gât două pahare, m-am avântat pe ringul de dans. Mi-am legănat şoldurile, cu ochii închişi; mă simţeam vie, întinerită cu zece ani, spălată de necazuri şi îndreptăţită să profit de viaţă.

— Am negociat pentru tine, mi-a şoptit Félix la ureche. Profită, nu se va mai repeta.

Graţie a două perechi de braţe, am zburat până pe un podium. Başii şi bateriştii m-au privit în transă. Timp de câteva minute, eram regina serii cu *Panic Station* a formaţiei Muse. De săptămâni întregi ascultam această bucată iar şi iar, până-ntr-atâta că Félix nu mai suporta. Mă surprinsese chiar făcând curat în cafenea cu acest cântec în urechi. Aveam publicul meu, l-am făcut să repete refrenul: *Ooo, 1, 2, 3, 4 fire's in your eyes. And this chaos, it defies imagination. Ooo, 5, 6, 7 minus 9 lives. You've arrived at panic station.*

Spre ora 4 dimineaţa, de comun acord, am hotărât să ne întoarcem la casele noastre. Întoarcerea a fost anevoioasă şi deranjantă pentru toţi cei care dormeau. Eu îmi zbieram cântecul, Félix asigura acompaniamentul, cu o sticlă de şampanie ascunsă sub haină. M-a însoţit până la uşa imobilului cafenelei. A aruncat o privire faţadei.

— Oamenii fericiţi îşi iau viaţa în mâini! Iată-te la tine acasă!
— E colosal!
— Ai să reuşeşti să urci?
— *Yes!*

Ne-am mângâiat drăgăstos.

— Noapte bună, familie, i-am spus.

— O vom lua de la capăt?

— Nici nu se pune problema!

I-am dat drumul şi am deschis uşa.

— De fapt, mâine dimineaţă ţinem închis, dormi.

— Mulţumesc, şefa!

A plecat vesel, energizat de vestea dimineţii de leneveală. Ceea ce nu ştia era că eu aveam de gând să deschid la timp.

Trezirea a fost atroce. Cu ochii pe jumătate închişi, am căutat în dulăpiorul cu medicamente şi am înghiţit un gram de paracetamol, înainte de prima cafea a dimineţii. De neconceput pentru mine într-o situaţie obişnuită. Am făcut un duş rece ca să-mi limpezesc ideile. Când să mă încalţ, mi-am spus că greşeala mea cea mai mare din ajun nu fusese să petrec cu Félix, ci că stătusem toată noaptea pe tocuri. O să muncesc, aşadar, în şlapi în luna aprilie!

Ca în fiecare dimineaţă, am trecut pe la brutărie ca să-mi cumpăr croasantul şi cornul cu ciocolată zilnice. După aceea, am deschis cafeneaua şi n-am închis uşa. Aerul răcoros al dimineţii mă va ajuta să-mi ţin ochii deschişi – cu atât mai rău pentru picioarele mele îngheţate. Am pus în funcţiune filtrul şi mi-am făcut o doză triplă de cafea. Primii mei clienţi au venit în linişte şi şi-au făcut timp să se trezească împreună cu mine, răsfoind *Le Parisien.* După trecerea acestui prim val, am pus în ordine ce era de pus, am verificat stocurile şi încasările, cum făceam de aproape un an, şi am parcurs în fugă ultimele noutăţi literare. Ştiam că voi avea linişte o bună bucată de timp, căci somnul îndelungat al lui Félix se va prelungi până după-amiază. Să profite de el! Nimic nu se schimbase, şi totuşi totul era altfel. Ieşisem întărită şi stabilizată din bătălia cu părinţii mei. Nu le mai datoram nimic. Iar viaţa, viaţa mea nu se oprea la ei, chiar dacă îmi rămânea o anumită amărăciune.

Trei

La sfârşitul acelei zile însorite, rezemată de faţadă, fumam o ţigară pe trotuar când un client şi-a făcut apariţia. I-am aruncat o privire – nu-mi spunea nimic, putea să se ocupe Félix de el. Când m-am întors la post, asociatul meu stătea cu degetul în gură în spatele tejghelei, iar clientul părea neajutorat în faţa cărţilor şi a clasificării lor fanteziste. M-am îndreptat către el.

— Bună ziua, pot să v-ajut?

S-a întors spre mine şi a rămas nemişcat. Am schiţat un zâmbet vag.

— Hm… bună ziua… cred c-am găsit ce-mi trebuia, a spus luând o carte la întâmplare. Dar…

— Da?

— Mai serviţi?

— Sigur că da!

— O să iau o bere.

S-a instalat la bar, m-a privit cum îi servesc berea şi a zâmbit uşor în chip de mulţumire. A început să butoneze telefonul. L-am observat cu discreţie. Bărbatul acesta emana ceva liniştitor. Avea farmec, dar nu reuşeam să-mi dau seama dacă aş fi întors sau nu capul după el pe stradă. Glasul lui Félix m-a adus la realitate. Zâmbetul pe care îl afişa în colţul gurii m-a enervat.

— Cee?

— Pot să te las să închizi? Sunt aşteptat…

— Nicio problemă, dar nu uita, mâine e zi de livrări şi n-am chef să-mi rup iar spinarea.

— La ce oră?

— La 9.

— Contează pe mine.

Şi-a luat haina, mi-a lipit un sărut pe obraz şi a plecat. Câteva minute mai târziu clientul meu a primit un telefon care a părut să-l nedumerească. Continuându-şi conversaţia, şi-a terminat berea, s-a sculat şi m-a întrebat din priviri cât îmi datora. Mi-a plătit şi i-a spus interlocutorului său să nu închidă. A acoperit telefonul cu mâna şi mi s-a adresat:

— O seară bună… e frumos aici, la dumneavoastră.

— Mulţumesc.

S-a răsucit pe călcâie, clopoţelul de la uşă a sunat când a ieşit şi asta m-a făcut să zâmbesc. Am scuturat din cap şi am hotărât să închid un pic mai devreme.

Evident, a doua zi dimineaţă m-am trezit cu desăvârşire singură la primirea mărfii. Ca să-mi potolesc furia, l-am sunat pe Félix. A răspuns robotul. „Mă scoţi din sărite, Félix! Iar o să mă ocup singură de toate!”

L-am rugat degeaba pe şofer să mă ajute să duc cutiile în cafenea. Cu umerii căzuţi, m-am uitat la camionul care pleca. Mi-am suflecat mânecile şi am luat primul colet – cel mai mic – când cineva mi-a strigat:

— Aşteptaţi! Am să v-ajut!

Clientul din ajun nu mi-a lăsat timp să reacţionez, mi-a luat povara.

— Ce faceţi aici? l-am întrebat.

— Locuiesc în cartier. Unde pun asta?

L-am condus până în cămăruţa care servea drept magazie continuându-mi interogatoriul:

— Nu v-am mai văzut pe-aici.

— E normal, m-am mutat acum trei săptămâni. V-am remarcat… din prima zi, adică… mă rog, cafeneaua dumneavoastră… pe scurt, n-am găsit timp decât ieri să vin să văd mai de aproape. În sfârşit… le pun şi pe celelalte tot aici?

— Nu, lăsaţi, am să mă descurc singură. Să nu întârziaţi.

— Şi ce dacă? mi-a răspuns cu un zâmbet larg înainte să-şi dea jos geaca şi să se ocupe de următoarea cutie. A fost de o eficacitate redutabilă; în zece minute, totul era aranjat.

— Gata! Vedeţi, n-a durat mult.

— Mulţumesc… Puteţi să mai rămâneţi un moment?

— Da, mi-a răspuns fără să se uite la ceas.

— Vă las cafeneaua în grijă două minute. Am alergat la brutărie şi am cumpărat ceva mai mult decât raţia mea zilnică. Clientul cel ciudat nu se mişcase când m-am întors.

— Un mic dejun drept răsplată, ce ziceţi?

— Dacă-mi spuneţi pe nume şi ne tutuim!

Am râs şi i-am întins mâna.

— Diane.

— Olivier, încântat…

— Îţi sunt foarte îndatorată. La masă! Am trecut în spatele tejghelei şi mi-am dat seama că zâmbeam cu gura până la urechi. Olivier s-a instalat pe un taburet. Cafea?

— Se pare că aduce fericirea…

— Merge şi ceaiul, să ştii.

— Nu, cafea e perfect.

Micul nostru dejun s-a prelungit, am vorbit despre cartier, despre ploaie şi timp frumos… era bine. Olivier era într-adevăr fermecător şi mai mult decât plăcut la privit cu ochii lui căprui zâmbitori şi gropiţele din obraji. Tocmai aflasem că era kinetoterapeut, când şi-a consultat ceasul. Drace! Prima mea programare.

— Oh… îmi pare rău, e vina mea.

— Ba nu, a mea, e plăcut la tine. Am să vin des, cred.

— Uşa îţi va fi mereu deschisă… Hai! Du-te!

A plecat în fugă.

În mai puţin de cinci minute, Félix şi-a făcut apariţia cu un zâmbet vag pe buze.

— Ce trântor! Vii după bătălie!

— Pe tine bătălia te-a umplut de energie, după cum văd! Şi-apoi, din câte ştiu, nu tu ai fost cea care a transpirat.

Am făcut ochii mari şi am căscat gura.

— Cum… cum… de unde…

— Cafeneaua de peste drum, e îngrozitoare, dar vederea asupra paradei amoroase era perfectă!

— Ţi-ai premeditat lovitura.

— Sărea în ochi de ieri. Tipul te place, dă târcoale cafenelei

de mai multe zile. Am făcut un test în dimineaţa asta. E un tip bine, înţeleg dacă îl placi.

— Dar… absolut deloc…

— E îndrăgostită şi prostuţă, foarte drăguţ.

Prima palmă a zilei.

— E simpatic, dar nimic mai mult. Scuteşte-mă. Şi-apoi… poate că nici n-o să mai dea pe-aici.

— Spune-i-o lu' mutu'!

Chiar în seara aceea m-am surprins urmărind circulaţia de pe stradă. Am închis fără să-l revăd pe Olivier. Am refuzat să mă recunosc decepţionată. Totuşi, am profitat de această stare febrilă: mă simţeam uşoară, pluteam, uimită să regăsesc această stare în viaţa mea. Era cu adevărat pentru prima oară după Colin când retrăiam aceste senzaţii. Prima dată când un bărbat mă emoţiona prin prezenţa sa şi îmi stârnea interesul.

Două zile mai târziu, Olivier era încă în mintea mea. Întorceam plăcuţa de la uşă la ora închiderii când a venit în fugă. Şi-a sprijinit mâinile pe genunchi recăpătându-şi răsuflarea. Am deschis uşa.

— Am reuşit! mi-a spus.

— E închis!

— Ştiu, dar tu eşti încă aici. Te-am ratat deja două seri la rând, astăzi trebuia să ajung la timp.

— Ce vrei?

— Să merg să beau un pahar cu tine. Îţi petreci serile privindu-i pe ceilalţi relaxându-se după ziua de muncă. Ai şi tu dreptul la asta… Mi-a remarcat uluiala… doar dacă nu te-aşteaptă cineva… Scuză-mă, ar fi trebuit să mă gândesc… bun… hm… plec…

Se pregătea deja să se întoarcă. L-am prins din urmă în stradă. Nu voiam să plece. Era evident că mă făcea fericită să-l văd.

— Nu mă aşteaptă nimeni.

— Adevărat?

— Dacă-ţi spun!

Am străbătut toată strada Vieille-du-Temple ca să ajungem

pe strada Bretagne. Am găsit repede un loc la terasă. Olivier mi-a pus multe întrebări despre cafenea, eu am fost evazivă în privinţa originilor acesteia. A căutat de asemenea să afle cine era Félix şi ce reprezenta el pentru mine. După expresia lui, am înţeles că îl liniştea mult homosexualitatea prietenului meu. Am aflat că avea treizeci şi şapte de ani, că lucrase mult timp în Belgia unde îşi făcuse studiile, înainte să se întoarcă la Paris, cu ceva mai mult de cinci ani în urmă. „Chemarea rădăcinilor", mi-a explicat el. Vedeam apropiindu-se momentul în care va trebui să-i vorbesc mai în detaliu despre mine. Atunci am hotărât să scurtez întâlnirea; nu eram sigură că era pregătit să audă cine eram cu adevărat şi ce trăisem. Mă simţeam bine cu el şi m-am panicat la ideea că l-aş face să o ia la fugă din cauza problemelor mele. Şi totuşi, dacă era să fie ceva între noi, nu puteam să-i ascund trecutul meu. Era de neconceput. O adevărată piatră de încercare.

— Olivier, îţi mulţumesc pentru tratаţie, dar acum trebuie să plec. Am petrecut un moment foarte plăcut cu tine.

— Plăcerea a fost mai mult decât împărtăşită. Unde locuieşti? Pot să te însoţesc?

— Locuiesc deasupra cafenelei. Eşti drăguţ, dar nu e nevoie să mă duci până acasă, ar trebui să mă descurc singură.

— Îmi dai voie să fac o bucată de drum împreună cu tine?

— Dacă ţii neapărat…

Am luat-o pe drumul de întoarcere. Mă simţeam incomod, nu mai reuşeam să-i vorbesc, îi evitam privirea. S-a lăsat stânjeneala între noi. Plimbarea noastră a durat cinci minute înainte ca Olivier să se hotărască să se oprească.

— Am să te las aici…

M-am întors spre el. Găsea puterea să-mi zâmbească încă, deşi eu amuţisem de mai multe minute.

— Pot să mai vin la cafenea să te văd? m-a întrebat.

— Când vrei… pe curând.

Am făcut doi paşi înapoi fără să-l slăbesc din ochi, înainte să-i întorc spatele şi să o iau către apartamentul meu. La pasajul pietonal dintre strada Vieille-du-Temple şi strada Quatre-Fils, am aruncat o privire peste umăr: Olivier nu se

mişcase din loc şi mi-a făcut semn cu mâna. Am oftat zâmbind şi mi-am văzut de drum. Nu mai ştiam ce să fac… M-am culcat imediat ce am ajuns acasă. Somnul a întârziat mult până să vină.

Dacă a remarcat-o, Félix nu a spus nimic despre nervozitatea mea din zilele următoare. Îmi vedeam ca de obicei de treburi, cu toate acestea nu încetam să rumeg subiectul lui Olivier şi al unei viitoare relaţii amoroase. Cum să îi vorbesc despre situaţia mea fără să-l fac s-o ia la fugă? Una era să vreau să trăiesc o poveste de iubire şi să mă simt pregătită pentru ea şi alta era să nu-l sperii cu trecutul meu, cu fragilitatea mea şi consecinţele asupra vieţii mele de femeie.

Sâmbătă seara, linişte. Vremea fusese frumoasă toată ziua şi clienţii părăsiseră cafeneaua în favoarea teraselor. Îi înţelegeam, aş fi făcut la fel. Urma să închidem devreme. Eram în spatele barului, iar Félix căsca pe un scaun.

— Ce program ai pentru astă-seară? l-am întrebat punând câte un pahar de vin roşu pentru fiecare.

— Nu reuşesc să mă hotărăsc, sunt chemat peste tot şi nu ştiu cui să acord această favoare.

Ce bine că era aici, găsea întotdeauna mijlocul să mă Iacă să râd.

— Şi tu? a urmat după ce am ciocnit.

— O, am întâlnire cu *Le Plus Grand Cabaret*.

— Nu mai ai vesti de la admiratorul tău?

— Nu, ar fi trebuit să-mi închipui. Oricum, ar lua-o la sănătoasa când ar afla despre Colin şi despre Clara… şi restul…

— Restul? Povestea cu copilul? E ridicol, într-o zi vei ajunge să regreţi.

Numai la ideea asta m-a apucat tremuratul.

— Nu, nu cred.

— Diane, exagerezi. Nu-ţi cere nimeni să te recăsătoreşti sau să-ţi întemeiezi o familie imediat. Întâlneşti pe cineva,

petreci un timp cu el şi laşi lucrurile să se desfăşoare.

— Oricum, s-a dus totul pe apa sâmbetei.

— Nu fi aşa sigură, ia uite cine vine…

L-am văzut pe Olivier, care se pregătea să deschidă uşa. Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul.

— Salut, ne-a spus simplu când a intrat.

— Salut, Olivier, a rostit vesel Félix. Ia loc!

A bătut cu palma într-un scaun de lângă el, poftindu-l să se aşeze. Olivier a înaintat prudent cerându-mi din priviri permisiunea.

— Bei acelaşi lucru ca noi? i-am propus.

— De ce nu?

Félix a luat frâiele discuţiei asaltându-l pe Olivier cu întrebări despre viaţa şi munca lui. El se supunea de bunăvoie acestui interogatoriu. Sub masca umorului, cel mai bun prieten al meu se informa asupra seriozităţii acestui bărbat; îl cunoşteam destul de bine ca să ştiu că, deşi şi-ar fi vândut şi mama, şi tatăl pentru ca eu să găsesc pe cineva, asta îl îngrozea. În ce mă priveşte, nu interveneam în discuţia lor; nu eram în stare. Brusc, am început să mă ocup de veselă. Am şters fiecare pahar, fiecare ceaşcă de mai multe ori la rând. Fugeam de privirea lui Olivier de îndată ce el încerca s-o surprindă pe-a mea. Când a devenit evident că nu mai aveam ce să spăl, să frec, să lustruiesc… am înhăţat pachetul de ţigări de pe bar şi am ieşit să iau aer.

Eram la a doua ţigară consecutivă când am auzit clopoţelul: Félix.

— Gata, regele a ales, ştiu încotro s-o apuc.

— Nu… te rog… nu poţi să mă laşi singură cu el.

— Singurul lui defect este că nu fumează. Este chiar un tip ca lumea. Se vede. Nu-ţi pierde capul. Vorbeşte-i. Aruncă-te. Profită un pic de viaţă!

Mi-a trimis o bezea.

— Te-aşteaptă.

Félix a plecat, vesel ca un cintezoi. Am oftat adânc înainte să intru în cafenea.

— Ei… m-a salutat Olivier.

— Ei…

— O cină în doi, te tentează?

M-am dus în spatele barului şi am înghiţit o gură de vin. Olivier nu mă scăpa din ochi.

— Putem să rămânem aici? i-am propus. Închid şi barul e al nostru toată seara.

— Dacă mă laşi să mă ocup de masă.

— De acord!

A sărit de pe scaun, s-a îndreptat spre uşă, dar s-a răzgândit şi s-a răsucit spre mine.

— Ai să mai fii aici când mă întorc? N-ai să fugi?

— Ai încredere în mine.

Mi-a adresat un zâmbet larg şi a ieşit.

Ca să-mi omor timpul până la întoarcerea lui, am stins luminile din vitrină şi am întors plăcuţa de la uşă – cu anunţul „închis” – am schimbat muzica, am pus ultimul album Angus & Julia Stone şi m-am închis în baie. Aveam o înfăţişare îngrozitoare; mă grăbisem în dimineaţa aceea, nu avusesem timp să mă machiez, iar parfumul nu era prea proaspăt. Problema era că nu voiam să-mi asum riscul să găsească Olivier uşa închisă când se întorcea şi nu aveam timp să urc la mine. Telefonul mi-a vibrat în buzunar. SMS de la Félix: „Dacă vrei să-ţi renovezi faţada, du-te şi caută în spatele indicatorului de lângă casă”. Îmi venea să cred că pusese o cameră de supraveghere în toaletă; din partea lui, orice era posibil! într-adevăr, Félix pregătise pe la spatele meu o trusă de machiaj, o perie de păr şi un eşantion din parfumul meu.

Tocmai pusesem tacâmurile şi vesela pe bar când Olivier s-a întors cu braţele încărcate.

— Ai mai invitat şi pe alţii să mănânce cu noi?

— Nu ştiam ce să aleg, mi-a răspuns punând pe tejghea diferite pungi. Aşa că am luat câte puţin din toate. Am trecut pe la birtaşul grec, pe la băcănia italiană, pe la vânzătorul de brânză… şi pe urmă, pentru desert, am luat prăjituri cu ciocolată, dar mi-am zis că poate preferi fructele aşa că avem şi tarte…

— Nu era nevoie să faci toate astea.

— Îmi place să mă ocup de tine.

— Crezi că am nevoie să se ocupe cineva de mine?

S-a încruntat.

— Nu… mă atragi şi îmi face plăcere…

Mi-am privit picioarele, genunchii care îmi tremurau.

— Nu sunt la mine acasă, dar ne aşezăm?

Avea priceperea de a mă face să mă simt în largul meu şi de a diminua tensiunea inerentă acestei întâlniri improvizate.

Am pierdut noţiunea timpului. Nu-mi aminteam să mai fi petrecut o seară atât de plăcută de ani. Olivier mă făcea să râd povestindu-mi anecdote despre junghiurile lui imaginare. Descopeream un om fără probleme existenţiale, spontan, care aştepta de la viaţă lucruri simple ca să fie fericit. M-a făcut să înţeleg că voia să ştie ceva mai multe despre mine.

— Eşti întotdeauna puţin reţinută… Mă întreb cărui fapt se datorează asta… Sper că nu ţi-e frică de mine.

— Nu, i-am răspuns zâmbind. Este adevărat că de mult timp nu m-am mai aflat în această situaţie…

— Ai trecut printr-o ruptură dureroasă? Iartă-mă, poate sunt un pic prea brusc…

— Nu… e ceva mai complicat decât atât… şi nu este uşor de explicat…

— Nu te forţa să-mi povesteşti…

— Ba da, este important… Poate că după aceea nu vei mai vrea să mă vezi…

— Doar dacă-mi spui că eşti o criminală…

— Te asigur că n-am omorât pe nimeni! i-am răspuns râzând.

Ochii mi-au clipit cu repeziciune, am respirat adânc înainte să-mi dau drumul:

— De fapt, Olivier… mi-am pierdut soţul şi fiica într-un accident de maşină, în urmă cu trei ani…

— Diane… sunt…

— Nu spune nimic, acum sunt bine. Dar de atunci nu am mai avut pe nimeni în viaţa mea… şi trebuie să spun că… este

pentru prima dată când mă simt cu adevărat bine alături de un bărbat. Voi înţelege dacă asta te sperie…

Am lăsat ochii în jos. L-am zărit pe Olivier lăsându-se în jos şi încercând să-mi prindă privirea pe sub sprâncene. Am râs uşor. Nu devenise nici distant, nici rigid, rămăsese acelaşi.

— Ce zici de un întăritor?

— Da.

— Pot să trec în spatele barului să mai desfac o sticlă?

Am ridicat capul şi l-am urmărit din priviri.

— Este un vis din adolescenţă, înţelegi? a adăugat râzând.

— Te rog, fă-ţi plăcerea!

A găsit sticla şi tirbuşonul şi ne-a servit. Concentrarea cu care îşi făcea treaba m-a emoţionat şi m-a relaxat.

— Te descurci. Aş putea să te angajez.

— Nu fac decât muncă extra-program, mi-a răspuns cu o ocheadă.

Se pregătea să vină lângă mine când a remarcat montajul cu toate fotografiile de familie. M-a întrebat din priviri. Pot?

— Te rog.

A luat cadrul şi l-a studiat mai de aproape.

— Félix părea apropiat de fiica ta.

— Este naşul ei… Te deranjează dacă fumez?

— Eşti la tine acasă. Poate că nu vrei să vorbeşti despre asta?

— Dacă ai întrebări… i-am răspuns aprinzându-mi ţigara.

A pus fotografiile la locul lor şi a venit lângă mine.

— Ce-ai făcut în aceşti ultimi trei ani? Vreau să zic… ca să depăşeşti momentul… pentru că nimeni nu poate să-şi închipuie prin ce ai trecut.

Am respirat adânc, mi-am terminat ţigara şi am strivit-o înainte să-i răspund:

— Am stat un an închisă în casă… Dacă sunt încă în viaţă, lui Félix i-o datorez. Mă scutura atât de tare că am hotărât să plec… Am trăit un an în Irlanda, într-un sat oarecare, cu marea la câţiva metri de casă…

— Cum era?

— Umed, dar asta m-a trezit. E frumos, este foarte, foarte

frumos, ştii… peisajele sunt grandioase, este o ţară care merită văzută…

Luptam împotriva amintirilor, refuzam să mă las invadată de fantomele mele irlandeze.

— M-am întors în cele din urmă acasă şi mi-e bine de atunci. Nu mai vreau să mor… Vreau să trăiesc, dar o viaţă liniştită, la Paris, la cafenea. Cam atât…

Am zâmbit uşor.

— Îţi mulţumesc că mi-ai vorbit despre asta. N-am să te mai întreb nimic.

Zâmbindu-mi, mi-a îndepărtat cu delicateţe o şuviţă de păr de pe frunte. M-am înfiorat.

— Am să te-ajut să faci ordine înainte să te las să pleci la culcare.

S-a ridicat şi a trecut în spatele barului ca să se ocupe de vase. M-am alăturat lui şi am şters farfuriile pe care mi le dădea. Ascultam *No Surprises* care se tot repeta, nu vorbeam. În spaţiul redus în care ne aflam, nu era cu putinţă să nu ne atingem, umăr lângă umăr şi îmi plăcea asta. Când totul a fost curat şi aranjat, Olivier şi-a luat haina.

— Urci la tine prin interior? m-a întrebat.

— Da.

— Închide bine. L-am însoţit până la uşă, stăteam faţă în faţă.

— Diane, n-am să te grăbesc, am să-ţi las timp să vii către mine dacă vrei… Am să te-aştept, mult timp dacă trebuie…

S-a apropiat de mine şi mi-a şoptit la ureche:

— Nu mi-e frică.

Apoi m-a sărutat pe obraz. Nu au fost cele două sărutări amicale fără semnificaţie – pe care de altfel nu le schimbaserăm niciodată. Nu, erau pur şi simplu buzele lui pe obrazul meu şi era dovada promisiunii şi delicateţei lui.

— Noapte bună.

— Mulţumesc, am reuşit să-i şoptesc.

A ieşit şi a aşteptat să încui înainte să se îndepărteze. Ca în transă, am urcat la mine şi m-am culcat. Găsisem oare bărbatul care va aduce bucuria în viaţa mea? Voi putea să mă

las în mâinile lui?

Patru

În următoarele două săptămâni Olivier a trecut aproape în fiecare zi să mă vadă. Uneori doar ca să mă salute; alteori, se oprea să bea o cafea sau un pahar, seara, când termina munca. Nu m-a mai invitat niciodată să ies cu el, nici nu s-a mai apropiat fizic de mine. Mă lăsa să mă obişnuiesc cu prezenţa lui, mă îmblânzea şi asta funcţiona: scrutam strada din ce în ce mai nerăbdătoare, pândindu-i sosirea, eram tristă când pleca şi seara, când mă culcam, încă mă gândeam la el. Cu toate acestea, nu reuşeam să fac pasul, să-i împărtăşesc sentimentele mele. Ideea de viitor mă îngrozea.

Îşi petrecuse pauza de masă la cafenea şi tocmai plecase când Félix, pe care nu-l văzusem venind, s-a răstit la mine:

— De-a ce te joci?

— Poftim?

— Începe să-mi trezească milă acest biet băiat. Îl fierbi în suc propriu, deşi ţi se scurg ochii după el. Văd bine că aţi petreci ziua aşteptându-l, te bâlbâi când e aici… Ce mai aştepţi ca să sari pe el?

— Nici eu nu ştiu…

— E din cauza lui Colin? Credeam că ai depăşit faza asta.

— Nu, nu e din cauza lui Colin. Dacă e să fiu cinstită cu tine, mă gândesc mai mult la Olivier decât la el.

— E semn bun.

— Da… dar…

— Gentileţea şi răbdarea au limitele lor. Dă-i un pic de speranţă, altfel…

— Lasă-mă-n pace, i-am răspuns, exasperată de adevărurile pe care mi le arunca în faţă.

Chiar în seara aceea, Félix m-a privit cu ochi mari când Olivier a trecut pe-acolo şi s-a apropiat de mine cu un zâmbet timid.

— Eşti liberă mâine seară?

— Păi… da…

— De fapt, am invitat câţiva prieteni care mă presau să sărbătoresc instalarea în casă nouă. Mi-ar plăcea să fii de faţă. De altfel, Félix, dacă vrei, vino şi tu.

— Vom fi acolo, am răspuns, fără să-i dau timp lui Félix să spună ceva.

— Te las să lucrezi. Pe mâine seară, atunci!

L-a salutat pe Félix. Închizând uşa în urma lui, m-a privit prin geam, eu i-am zâmbit.

— Pfui, nu era aşa de complicat!

— Să nu mă faci de ruşine mâine seară, i-am spus lui Félix.

A pufnit.

Când am sunat la uşa lui Olivier a doua zi, eram fericită, deloc stresată. Dimpotrivă, eram nerăbdătoare să-l văd. Hotărâsem să las deoparte îndoielile şi angoasele. În momentul în care Olivier ne-a deschis uşa, Félix, mai puţin discret decât un elefant într-un magazin de porţelanuri, ne-a lăsat baltă, râzând înfundat ca o adolescentă.

— Va asigura animaţia serii, să ştii, l-am informat pe Olivier.

— Să-şi facă plăcerea!

Ne-am privit în ochi.

— Mulţumesc că m-ai invitat în această seară, sunt fericită să fiu cu tine. Şi fără să stau pe gânduri, l-am sărutat pe obraz. Mă prezinţi?

Olivier nu a fost nevoit să facă prezentările, toţi prietenii lui îl auziseră vorbind despre mine. S-a prefăcut jenat de ochii lumii, căci mi-a făcut cu ochiul. Primirea lor m-a emoţionat, făceau totul ca să mă simt de-a lor. Félix s-a acomodat foarte repede, vorbind cu toată lumea şi înşirând glumele una după alta. Olivier m-a servit cu un pahar de vin alb şi s-a scuzat că nu poate să stea cu mine.

— Mai am treabă la bucătărie.

I-am descoperit locuinţa; nicio legătură cu apartamentul unui burlac. Dimpotrivă, era comod. Nici dezordine, nici minimalism exagerat. Era călduros: canapeaua îmbrăcată în stofă te poftea să te cuibăreşti pe ea, plantele verzi şi fotografiile de familie şi ale prietenilor făceau ansamblul viu şi primitor. Totul după chipul lui Olivier: liniştitor.

Râdeam, discutam cu oameni de vârsta mea, simpatici, aveam sentimentul că redevin o femeie ca toate celelalte. Nu mă mai agăţam de Félix, nu mă mai simţeam în pericol. La fiecare cuvânt, îi asiguram pe curioşi: „Da, îmi place Olivier! Nu este decât o chestiune de timp”. Erau un grup unit de prieteni, pentru care fericirea unuia sau altuia reprezenta un veritabil interes. Nu m-a întrebat nimeni despre viaţa mea personală, Olivier fusese discret. Buna mea dispoziţie s-a năruit ca un castel de cărţi de joc în momentul în care o femeie a ieşit dintr-o încăpere – bănuiam că este camera lui Olivier – cu un bebeluş de şase luni în braţe. Strălucea de fericire şi de oboseală maternă. Mi-a venit să plec în fugă, ţipând; m-am ascuns, sperând ca ea să nu mă vadă. Bineînţeles, m-a reperat într-o secundă şi s-a apropiat de mine cu un zâmbet larg pe buze.

— Diane, nu-i aşa? Sunt încântată să te cunosc, Olivier ne vorbeşte mult despre tine.

M-a îmbrăţişat, mirosul de lapte pentru bebeluşi mi-a ajuns la nas şi m-a trimis înapoi la naşterea Clarei. Îmi plăcuseră întotdeauna bebeluşii şi mirosul lor – Colin îmi spunea adesea: „O tragi pe nas pe fiică-ta!” înainte de plecarea lor, ne gândeam să mai facem unul, ca să-i dăruim Clarei o surioară sau un frăţior…

— Şi îţi prezint lumina ochilor mei, a continuat arătând spre bebeluş. Îi dădeam biberon când ai… O, fir-ar să fie, i-am uitat tetina în camera lui Olivier! Pot să ţi-o las două secunde?

Fără să-mi aştepte răspunsul, mi-a pus copilul în braţe. Mi-am simţit capul ca prins într-o menghină, sângele mi-a îngheţat. Nu mai vedeam această fetiţă, mă vedeam pe mine,

cu Clara MEA în braţe. Îi miroseam pielea, mânuţa mică agăţată de degetul meu, îi distingeam primele bucle blonde. Printre gângurerile acestui bebeluş, am auzit urletul tăcut din mintea mea. Respiraţia mi s-a accelerat. Tremuram atât de tare că aş fi scăpat-o din braţe dacă aş mai fi ţinut-o o secundă. Mi-a fost teamă că durerea mea îi face rău.

— Diane.. Diane…

Am ridicat ochii înecaţi în lacrimi spre Olivier, care mă striga încetişor.

— Am s-o iau eu, bine?

Am dat din cap. Ca paralizată, l-am văzut pe Olivier ocupându-se de copil ca şi cum mereu ar fi făcut asta. A strâns-o la piept, i-a vorbit şi i-a dat-o celui pe care l-am bănuit a fi tatăl ei. Apoi s-a întors la mine şi m-a luat de mijloc.

— Am nevoie de Diane în bucătărie! a spus din mers.

Înainte să ies din încăpere, am întâlnit privirea îngrijorată a lui Félix. Prietenul meu era alb ca varul. Olivier a închis uşa micii bucătării, a deschis fereastra, a scos o scrumieră dintr-un dulap şi mi-a dat pachetul de ţigări, pe care probabil îl luase pe drum fără ca eu să-mi dau seama. Am aprins o ţigară, tremurând şi plângând. Olivier mi-a respectat tăcerea.

— Îmi pare rău, i-am spus.

— Nu spune prostii, nimeni n-a văzut nimic. Sau dacă da, n-au nimic de zis. Vrei să mă duc după Félix?

— Nu…

Mi-am tras nasul, el mi-a dat o batistă.

— Nu mai sunt normală… nu mai pot să văd copii, bebeluşi… doare prea rău. Pentru că de fiecare dată îmi amintesc că mi-a fost luată fiica mea, Clara mea, iubirea vieţii mele… nu voi accepta niciodată asta… nu voi putea niciodată să uit… să trec peste…

Am oftat. Criza de nervi nu era departe. Olivier s-a apropiat de mine, mi-a şters obrajii şi m-a strâns la piept. M-am simţit imediat mai bine, eram în siguranţă, îl simţeam tandru şi blând. El nu a profitat de situaţie. Încetul cu încetul, mi-am recăpătat respiraţia normală. Aveam încredere în el, dar să-l

văd cu bebeluşul acela în braţe îmi confirma temerea din străfundul meu, care mă împiedica să mă dau cu totul lui.

— Nu sunt femeia potrivită pentru tine…

— Ce legătură are asta? m-a întrebat încetişor.

M-am desprins de el.

— Dacă relaţia noastră va merge…

Cu delicateţe, m-a cuprins în braţe, eu l-am lăsat.

— N-am nicio îndoială în această privinţă! mi-a spus mângâindu-mă pe obraz.

— Nu voi putea niciodată să-ţi dăruiesc un copil. Nu mai vreau copii… mama care eram a murit odată cu Clara.

— Asta te reţine?

— Într-o zi vei vrea să-ţi întemeiezi o familie, te-am văzut cu fetiţa aceea, ţi-a plăcut la nebunie s-o ţii în braţe. Mi-aş reproşa că te fac să-ţi pierzi timpul, găseşte-ţi o fată care vrea…

— Ssst!

Mi-a pus un deget pe buze şi m-a privit în ochi.

— Îmi plac copiii, e adevărat, dar îmi plac mai ales la alţii. Nu sunt un scop în viaţa mea. Sunt convins că un cuplu poate să-şi fie de ajuns sieşi. Este tot ce aştept de la o relaţie între noi doi, nimic altceva, te asigur. Avem tot timpul să ne gândim la copii… Am putea încerca aventura de a face o bucată de drum împreună, a încheiat cu un zâmbet.

Viaţa putea să fie mai blândă cu un bărbat ca el drept tovarăş. Braţele lui erau puternice şi protectoare, ochii căprui, blânzi şi zâmbitori, totodată, chipul expresiv. Nu mai aveam decât un pas de făcut. Mi-am apropiat încet faţa de a lui şi mi-am pus buzele peste ale sale. El şi-a întărit îmbrăţişarea, am deschis uşor gura, sărutul nostru a devenit mai profund, m-am agăţat de gâtul lui. Olivier şi-a lipit fruntea de a mea. M-a mângâiat pe obraz, am închis ochii zâmbind.

— Aş da orice să dispară toţi de dincolo, mi-a spus în şoaptă.

— Şi eu, să ştii!

— Dacă e prea greu, te duc acasă.

— Nu, vreau să rămân.

— Contează pe mine că n-am să te las nicio secundă.

Ne-am sărutat din nou, lung, intens. Dar a trebuit să ne stăpânim. Ne-am separat câţiva centimetri, cu răsuflarea întretăiată.

— Ne întoarcem? m-a întrebat Olivier, ţuguindu-şi buzele.

— N-avem încotro.

Am luat farfuriile cu mâncare, ca să ne facem că munceam – aveam nevoie de o diversiune. Înainte să deschidă uşa, Olivier m-a mai îmbrăţişat o dată. Orice am făcut, nu am scăpat de interogatoriul din priviri al lui Félix: vedea că plânsesem, dar că mai era şi altceva. Când a înţeles, a făcut ochii cât cepele şi mi-a trimis o ocheadă lubrică. Am petrecut tot restul serii pe lângă Olivier. Am reuşit să mă destind repede, căci bebeluşul a fost culcat şi nu l-am mai auzit zicând nici pâs. Când simţeam scăzând curiozitatea în privinţa noastră, reuşeam întotdeauna să ne atingem. Treceam peste conversaţii, nu mă gândeam decât la ceea ce se petrecuse de curând, nerăbdătoare să fiu din nou singură cu Olivier.

Félix a reuşit să mă încolţească.

— Te întorci acasă în noaptea asta?

— Nu ştiu, dar nu mă aştepta ca să pleci.

— Aleluia!

Toată lumea a plecat. Mai puţin eu. Imediat ce am rămas singuri, am parcurs cei doi metri care mă despărţeau de el şi i-am regăsit buzele lipindu-mă de trupul lui. Mâinile mele puteau în sfârşit să-l descopere, ale lui se plimbau deja pe talia, pe spatele meu.

— Pot să rămân să dorm aici? am şoptit cu gura lipită de a lui.

— Cum poţi să mă-ntrebi aşa ceva? mi-a răspuns.

Fără să mă îndepărtez de el, l-am târât înspre camera şi patul lui… Doar o dorinţă brută m-a animat când am făcut dragoste cu el; mi-era sete de tandreţe, de atingere, de blândeţe. Olivier era precaut în fiecare mângâiere, în fiecare sărut. Avea grijă de mine; nu căuta plăcerea lui, n-o voia decât pe a mea. Am ştiut că găsisem bărbatul de care aveam nevoie.

Când am adormit, puţin mai târziu, în braţele lui, mi-am spus că nu mai eram soţia lui Colin, eram doar Diane.

În luna care a urmat am redescoperit viaţa de cuplu. Ne vedeam în fiecare zi, în afară de duminica: nici nu se punea problema să renunţ la masa mea cu Félix. Dormeam de regulă la el, la mine mult mai rar. Aveam încă anumite dificultăţi în a-mi dezvălui grădina secretă. El nu mă forţa; mă lăsa mereu să vin către el când eram pregătită.

Venise vara şi îl anunţasem pe Olivier că nu aveam de gând să închid cafeneaua. Dacă a fost dezamăgit că nu plecăm în vacanţă împreună, nu a arătat-o. În seara aceea de început de iulie, beam un pahar la terasă când i-am propus o alternativă.

— Am putea să avem un weekend prelungit?

— M-am gândit la asta, dar mi-am spus că poate nu vrei să pleci cu mine, de fapt, mi-a spus cu un zâmbet în colţul buzelor.

— Prostuţule!

A râs înainte să continue:

— Serios, ştiu că nu vrei să stai departe de cafenea.

— Ai dreptate, mă sperie gândul, dar acum eşti tu aici şi nu vom pleca pentru mult timp. Sper că Félix va putea să-şi asume răspunderea…

În seara aceea, Olivier a dormit la mine.

Weekendul prelungit de 14 Iulie pica la ţanc. Urma să mă despart pentru patru zile de cafenea şi să îl las pe Félix în locul meu. Olivier se ocupase de tot: destinaţie, bilete de tren, hotel. Dar considera că nu îmi acordam destul timp liber. În ajunul plecării, a complotat cu Félix pentru ca să-mi iau o după-amiază suplimentară, „de probă”, s-au justificat ei. Spre marea mea bucurie, se înţelegeau de minune, Olivier râdea de toate extravaganţele lui Félix şi nu avea o privire critică sau geloasă asupra strânsei noastre prietenii. Cât despre Félix, el vedea în Olivier succesorul lui Colin, îi aprecia umorul şi mai ales faptul că nu punea niciodată întrebări indiscrete despre

familia mea pierdută.

În timpul acelei faimoase după-amiezi de probă, Olivier m-a însoţit la cumpărături în magazine pe care nu le mai frecventasem de ani de zile; am profitat de solduri ca să-mi înnoiesc garderoba de vară. Îl urmam fără să-mi fac griji în privinţa drumului, mă călăuzea pe străzile Parisului ţinându-mă de mână. Deodată, s-a oprit în faţa unui spa. L-am întrebat din priviri.

— Cadou!

— Poftim?

— În următoarele două ore, cineva se va ocupa de tine. Relaxarea din vacanţă începe astăzi.

— N-ar fi trebuit să…

— Ssst! îmi face plăcere. După aceea, te duci acasă, te pregăteşti şi vin să te iau la şapte diseară. Am aflat de o expoziţie care ar trebui să-ţi placă şi pe urmă cinăm la restaurant.

I-am sărit de gât. După Colin, nimeni nu mai căutase să aibă grijă de mine ca el.

Eram relaxată, aveam o piele ca de bebeluş şi purtam o frumoasă rochie neagră şi espadrile la preţ redus, cumpărate chiar în după-amiaza aceea. Înainte să cobor în cafenea ca să-l aştept pe Olivier, m-am privit în oglindă; am fost fericită să mă simt frumoasă pentru el. Privirea pe care mi-a adresat-o când m-a văzut o jumătate de oră mai târziu nu m-a decepţionat.

În metrou, mă agăţam de el, îl priveam şi îl sărutam pe gât, ca o adolescentă îndrăgostită. Întorsesem pagina în privinţa atâtor lucruri. Nu vedeam ce ar putea să tulbure pacea în care înotam de când intrase Olivier în viaţa mea. Începeam să-mi mărturisesc că eram îndrăgostită de el. Un sentiment plăcut mă învăluia.

Am coborât din metrou la staţia Montparnasse. Îl urmam pe Olivier fără să pun întrebări. Eram entuziasmată ca o

puştoaică la ideea de a vedea o expoziţie. El a vrut să păstreze surpriza până la sfârşit. Când am ajuns la destinaţie, m-a întors cu spatele la intrare, întârziind momentul în care să descopăr unde mergeam. Auzeam muzică în spatele meu; muzică celtică într-un cartier breton, ce putea fi mai firesc?

— Răsfoiam *Pariscope* când am dat peste această expoziţie. Nu ţine mult, aşa că trebuia să profităm, mi-a spus Olivier, foarte mulţumit de sine.

— Despre ce este?

— Intră şi vei vedea. Am împins uşa. Era o expoziţie despre raportarea la mare a culturilor britanice, scoţiene şi irlandeze. Ambianţa creată era cea a unui pub; nu se serveau şampanie şi prăjiturele uscate, ci bere Guiness, whisky şi cipsuri cu oţet. Entuziasmul meu s-a prăbuşit lăsând loc unei indispoziţii abisale.

— Mi-ai spus că Irlanda ţi-a făcut bine şi m-am gândit că asta ţi-ar plăcea.

— Da, am reuşit să articulez.

Olivier m-a luat de mijloc şi am început să facem turul galeriei. Era multă lume, înaintam cu greu printre vizitatori. Nu îndrăzneam să privesc nicio pânză, nicio fotografie, de teamă să nu recunosc vreun peisaj, să nu retrăiesc vreo senzaţie, să nu fac să reapară emoţii. Răspundeam monosilabic la întrebările lui Olivier. I-am refuzat propunerea de a bea o bere Guiness.

— Am impresia că a fost o idee proastă, mi-a spus în cele din urmă.

I-am luat mâna şi i-am strâns-o cu putere.

— E vina mea, ţi-am spus că mi-a plăcut această ţară şi să locuiesc lângă mare, este adevărat… Dar nu am doar amintiri plăcute despre ea, nu am fost în cea mai bună formă acolo.

— În cazul ăsta, plecăm. Să te văd suferind este ultimul lucru pe care îl voiam. Îmi pare rău.

— Nu te supăra, dar prefer să plecăm, scuză-mă. Să ne continuăm seara departe de toate astea.

Ne-am îndreptat spre ieşire, eu am rămas lipită de el, privindu-mi picioarele. Eram aproape afară când, printre

muzică şi hărmălaia generală, s-a auzit o voce. O voce care m-a paralizat. O voce care m-a trimis înapoi la Mulranny. O voce care mi-a adus pe buze gustul brumelor. O voce aspră cu miros de tutun şi pe care credeam că n-am s-o mai aud vreodată.

— Aşteaptă, i-am spus lui Olivier dându-i drumul.

L-am lăsat acolo şi am făcut drumul înapoi, ghidată şi hipnotizată de ecoul acelei voci, care suna ca un cântec de sirenă. Nu era cu putinţă. Aveam năluciri, tulburată de valul de amintiri pe care mi le trezea acel loc. Totuşi, trebuia să am inima împăcată. Am urmărit siluetele, chipurile, am tras cu urechea la discuţii, i-am îmbrâncit pe cei care îmi ieşeau în cale. Şi am îngheţat. Era într-adevăr vocea lui. Câţiva centimetri mă despărţeau de el. Era acolo: întors cu spatele, înalt, cu ţinuta în neorânduială, în cămaşă, cu o ţigară între degete, care nu aştepta decât să fie aprinsă. Dacă adulmecam aerul, parfumul lui mi-ar fi invadat nările şi m-ar fi retrimis din nou în braţele sale. Tremuram, gura îmi era uscată, mâinile umede, mi-era frig, mi-era cald.

— Edward… am şoptit fără să vreau.

Am avut impresia că toată lumea mă auzise. El singur conta. Trupul i s-a încordat, a lăsat faţa în jos câteva secunde, a strâns pumnii şi a aprins nervos bricheta de mai multe ori la rând. Apoi s-a întors. Privirile ni s-au întâlnit. A mea îi transmitea surprindere şi întrebări. A lui, după ce m-a scrutat din cap până-n picioare, mi-a transmis răceală, distanţă. Trăsăturile îi erau la fel de dure, arogante, acoperite de barbă. Părul, la fel de ciufulit ca în amintirea mea, era acum străbătut de câteva fire albe. Părea epuizat, marcat de ceva ce nu reuşeam să definesc.

— Diane, a spus în cele din urmă.

— Ce faci aici? l-am întrebat cu o voce tremurătoare, regăsindu-mi în mod natural engleza.

— Îmi expun fotografiile.

— De când eşti în Paris?

— De trei zile.

Răspunsul lui a avut efectul unui pumnal în inimă.

— Aveai de gând să mă…

— Nu.

— Ah…

Întrebările mi se îngrămădeau în minte, dar nu eram în stare să rostesc niciuna. Atitudinea lui ostilă şi rece mă paraliza. Privirea i-a alunecat înapoia mea şi eu am simţit o mână pe spate.

— Te căutam, mi-a spus Olivier.

Cum putusem să-l uit? M-am străduit să zâmbesc şi m-am întors către el.

— Scuză-mă… l-am… l-am văzut pe Edward înainte să ies şi…

I-a întins mâna.

— Încântat, sunt Olivier.

Edward i-a strâns mâna fără să spună un cuvânt.

— Edward nu vorbeşte franceza.

— O, scuze! Nu m-am gândit că vei întâlni pe cineva pe care l-ai cunoscut acolo! a spus zâmbind şi într-o engleză perfectă.

— Edward e fotograf şi…

— Eram vecinul Dianei când locuia în Mulranny.

Eu nu l-as fi definit astfel. Fusese mult mai mult. Iar bătăile inimii mele îmi dădeau semnale contradictorii în legătură cu ceea ce reprezenta încă pentru mine.

— Incredibil! Şi vă întâlniţi aici, printr-un mare hazard. Dacă aş fi ştiut… Diane, vrei să rămâi totuşi? Aveţi timp de recuperat, cu siguranţă lucruri să vă povestiţi…

— Nu, a intervenit Edward. Sunt ocupat. Încântat de cunoştinţă, Olivier.

Apoi, către mine:

— Să te porţi frumos.

M-am panicat văzând că se îndepărtează.

— Aşteaptă! L-am apucat de braţ. S-a uitat la mâna mea. Am retras-o cu repeziciune. Până când stai?

— Am avion mâine seară.

— Oh… pleci deja… Ai un pic de timp să-mi acorzi?

Şi-a trecut mâna peste faţă.

— Nu ştiu.

— Te rog, vino la cafenea. Te rog…

— Nu ştiu la ce ar folosi, a mormăit în barbă.

— Avem multe lucruri să ne spunem.

Şi-a îndesat între buze ţigara stinsă şi m-a privit în ochi.

— Nu-ţi promit nimic.

Am scotocit în geantă după o carte de vizită.

— Ai aici adresa şi o hartă pe verso. Sună-mă dacă nu te descurci.

— Mă voi descurca.

Mi-a aruncat o ultimă privire, a făcut un semn cu capul înspre Olivier şi s-a răsucit pe călcâie.

— Mergem? m-a întrebat Olivier. Mai mâncăm la restaurant?

— Da, bineînţeles. Nu s-a schimbat nimic.

Înainte să ies pe uşă, m-am întors. Edward vorbea cu lumea şi în acelaşi timp mă privea.

O jumătate de oră mai târziu stăteam la masă într-un restaurant indian. Fiecare înghiţitură era un supliciu, mă forţam pentru Olivier, ale cărui atenţie şi gentileţe nu se diminuaseră în ciuda a ceea ce tocmai îi făcusem; nu merita asta. Nu puteam să-l mai las în ignoranţă. Dar va trebui să-mi cântăresc bine cuvintele.

Scuză-mă pentru mai devreme, am început. N-ar fi trebuit să te las aşa, dar… a fost atât de ciudat să regăsesc pe cineva… Ţi-am stricat surpriza.

— Deloc. Eşti tulburată şi nu-mi place să te văd astfel.

— O să treacă, nu-ţi face griji. Retrăirea atmosferei irlandeze m-a trimis cu gândul la acea perioadă a vieţii mele i are nu a fost uşoară.

— Şi Edward? Ce-i cu el?

Tonul lui nu trăda nicio bănuială.

— Era vecinul meu, aşa cum ţi-a spus. Am închiriat o casă alături de a lui, iar proprietarii mei erau unchiul şi mătuşa lui, Abby şi Jack. Nişte oameni minunaţi… Eram prietenă cu sora lui, Judith, un Félix în versiune hetero.

Trebuie să fi fost super!

— Este extraordinară…

— Şi după ce ai plecat?

— Am părăsit Irlanda brusc, mi-am luat rămas-bun şi mi am mai dat niciun semn de viaţă. Astăzi mi-e ruşine pentru atitudinea mea egoistă.

N-ai niciun motiv, mi-a spus el luându-mi mâna. Ar fi putut să te caute ei.

— Nu sunt genul care să se amestece în viaţa altora, mi-au respectat întotdeauna mutismul. Plecarea mea nu a schimbat nimic.

— De aceea ai insistat să-l revezi mâine?

— Da…

— Nu e prea vorbăreţ, crezi că o să scoţi ceva de la el?

Cum să nu râzi la remarca asta?

— Va fi concis, voi afla doar strictul necesar, dar este oricum mai bine decât nimic.

Am oftat şi mi-am privit farfuria goală.

— Vrei poate să dormi singură în noaptea asta?

Mi-a căutat privirea.

— Nu, mergem la tine.

În pat, Olivier nu a încercat să facă dragoste, m-a sărutat şi m-a ţinut pur şi simplu în braţe. A adormit destul de repede, dar eu n-am închis un ochi toată noaptea. Retrăiam fiecare detaliu al acestei reîntâlniri neaşteptate. În urmă cu câteva ore Irlanda era o pagină întoarsă, o carte închisă în viaţa mea şi aşa trebuia să rămână. Dacă va veni a doua zi, voi afla veşti despre unii şi despre alţii, el va pleca şi viaţa mea îşi va relua cursul.

În pofida discreţiei mele, l-am trezit pe Olivier când m-am sculat.

— Te simţi mai bine? m-a întrebat cu vocea încă somnoroasă.

— Da. Culcă-te Ia loc. Profită de vacantă.

L-am sărutat.

— Vin la tine diseară.

Un ultim sărut şi am plecat.

Trei sferturi de oră mai târziu deschideam cafeneaua fără să-mi fi mâncat obişnuitul croasant. Aveam un nod în stomac. Clienţii de dimineaţă probabil mi-au simţit proasta dispoziţie; m-au lăsat să mi-o rumeg într-un colţ. Spre prânz, când l-am văzut pe Félix apărând în cadrul uşii, am ştiut că situaţia va fi alta. N-aveam de ales. Dacă venea Edward, Félix se va afla în primele rânduri. Şi cum să uit că la ultima lor întâlnire se bătuseră?

— Ce faţă ai astăzi! Olivier a rămas în pană sau ce?

Ataca tare. Voi răspunde la fel de tare:

Edward e în Paris, m-am întâlnit cu el aseară.

S-a prăbuşit pe primul scaun pe care l-a găsit.

Cred că sunt încă sub efectul drogurilor!

Fără să vreau, am pufnit.

— Nu, Félix. Este purul adevăr şi poate că astăzi va trece pe-aici.

După expresia mea, a înţeles că nu era o glumă. S-a ridicat, a înconjurat barul şi m-a cuprins în braţe.

— Cum te simţi?

Nu ştiu.

— Şi Olivier?

— Nu i-am spus ce a fost între noi.

— A venit pentru tine?

Nu tocmai, judecând după cum m-a primit… îşi expune fotografiile şi pleacă astă-seară.

— Mda, mă rog, ar fi putut să fie mai rău. Am să stau la muncă toată ziua astăzi. Doar ca să-mi desfăt ochii!

Am izbucnit în râs.

A fost cea mai lungă zi de lucru a mea. Nu făceam decât să aştept. Félix mă supraveghea cu coada ochiului şi făcea pe măscăriciul ca să mă destindă. Cu cât treceau orele, cu atât eram mai convinsă că nu va veni. Ceea ce, de fapt, poate că nu ar fi fost rău. Era periculos să răscolesc toate acele lucruri.

Îi dădeam restul unui client când a apărut, cu o geantă de voiaj pe umăr. Cafeneaua mi s-a părut deodată foarte mică; Edward ocupa tot spaţiul. I-a strâns mâna lui Félix, care a avut bunul-simţ să nu facă nicio glumă proastă, şi-a pus coatele pe bar şi mi-a cercetat universul cu cea mai mare atenţie. Asta a durat minute lungi. Ochi lui verzi-albaştri scanau cărţile, paharele, fotografiile de pe tejghea. În cele din urmă şi-a oprit privirea asupra mea, fără să spună nimic. Atâtea lucruri reînviau disputele noastre, cele câteva săruturi, hotărârea mea, declaraţia lui, despărţirea noastră. Probabil tensiunea a devenit insuportabilă pentru Félix, căci a fost primul care a deschis gura.

— O bericică, Edward?

— N-ai ceva mai tare? i-a răspuns.

— Ceva vechi de zece ani merge?

— Sec.

— Diane, cafea?

— E bine, mulţumesc, Félix. Poţi să te ocupi de clienţi, dacă e cazul?

— Pentru asta sunt plătit! mi-a răspuns făcându-mi cu ochiul în chip de încurajare.

Edward i-a mulţumit lui Félix şi a gustat whisky-ul. Îl cunoşteam îndeajuns de bine ca să ştiu că dacă nu începeam eu discuţia, el era în stare să stea o oră fără să scoată niciun cuvânt. La urma urmei, eu fusesem cea care îi ceruse să vină.

— Aşadar, expui la Paris?

— Mi s-a ivit această şansă.

S-a frecat la ochii încercănaţi. De unde această oboseală pe care o degaja?

— Cum îţi merge?

— Muncesc mult. Şi tu?

— Sunt bine.

— Mă bucur.

Ce să-i mai spun despre mine? Şi cum să-l fac să vorbească?

— Judith? Ce mai face?

— Cum o ştii.

— Există vreun bărbat în viaţa ei?

La o asemenea întrebare ar trebui să reacţioneze.

— Există mai mulţi, a oftat el.

Proastă alegere.

— Şi Abby, şi Jack? Sunt bine?

Acum eram sigură că nu dau greş. Pentru prima oară, mi-a evitat privirea. S-a scărpinat în barbă, s-a agitat uşor şi şi-a scos pachetul de ţigări din buzunar.

— Ce se întâmplă, Edward?

— Jack e bine…

— Şi Abby?

— Mă întorc.

A ieşit şi şi-a aprins o ţigară. Am luat şi eu una şi n-am alăturat lui.

— Nici tu nu te-ai lăsat, a observat cu un rictus pe buze.

— N-am avut niciun motiv s-o fac… dar nu despre consumul nostru de tabac vorbeam.

M-am aşezat în faţa lui.

— Edward, uită-te la mine.

M-a ascultat. Am înţeles că ceea ce voi auzi nu va fi plăcut.

— Abby? E bine, nu-i aşa?

Contrariul era de neconceput, o revedeam pe bicicletă în ziua când am cunoscut-o, vioaie în ciuda vârstei.

— E bolnavă.

— Dar… se va face bine?

— Nu.

Mi-am dus mâna la gură. Abby era stâlpul acelei familii, atât de maternă, atât de binevoitoare, atât de generoasă. Îmi aminteam de ea din vremea când mă considera prea slabă şi îmi băga în gură aproape cu forţa bucăţi de *carrot cake*. Puteam să-i simt încă ultima îmbrăţişare când îmi luasem rămas-bun şi ea îmi răspunsese: „Trimite-ne veşti despre tine”. Fără să-mi fi dat seama pe moment, Abby avusese un impact considerabil asupra începerii vindecării mele şi eu o lăsasem uitării.

Încercam să-mi recapăt stăpânirea de sine când l-am văzut pe Olivier lângă noi. Edward mi-a remarcat lipsa de atenţie şi s-a întors. Şi-au strâns mâinile, şi Olivier m-a sărutat discret

pe buze.

— E în regulă? m-a întrebat.

— Nu tocmai. Edward mi-a dat o veste foarte proastă, Abby nu se simte deloc bine.

— Îmi pare rău, i-a spus el lui Edward. Atunci, vă las, e mai bine să vorbiţi între patru ochi.

M-a mângâiat pe obraz şi s-a dus în cafenea după Félix. L-am urmărit din priviri, apoi m-am întors înspre Edward, care se uita fix la mine. Stomacul mi se strânsese, am ridicat ochii la cer respirând înainte să pot să mă adresez din nou lui:

— Spune-mi mai multe, te rog…

A dat din cap şi a rămas tăcut.

— Nu este posibil… nu pot să cred ce mi-ai…

— Va fi fericită să ştie că îţi merge bine. Nu a încetat niciodată să-şi facă griji pentru tine.

— Aş vrea să fac ceva… aş putea să am veşti despre ea?

Mi-a adresat o privire circumspectă.

— Îi voi spune că te-am văzut, va fi de ajuns.

S-a uitat la ceas. Trebuie să plec.

A lăsat uşa deschisă cât timp şi-a luat geanta şi i-a salutat pe Félix şi pe Olivier. Când s-a întors, m-am năpustit spre el:

— Am o întrebare să-ţi pun înainte să pleci.

— Te ascult.

— Nu are nicio legătură cu Abby, dar trebuie să ştiu. Am încercat să te sun de două ori acum câteva luni, ţi-am lăsat chiar şi un mesaj. L-ai primit?

Şi-a aprins o altă ţigară şi m-a privit drept în ochi.

— Da.

— Şi de ce nu ai…

— Diane, de mult timp nu mai este loc pentru tine în viaţa mea…

Mi-a lăsat mai puţin de cinci secunde ca să încasez lovitura.

— Olivier pare a fi de treabă. Ai făcut bine că ţi-ai refăcut viaţa.

— Nu ştiu ce să-ţi spun…

— Atunci, nu spune nimic.

Am făcut un pas spre el, dar m-am răzgândit în ultimul

moment.

— La revedere, Diane.

Fără să-mi lase timp să-i răspund, s-a răsucit pe călcâie. Nu l-am slăbit din ochi până când nu a dispărut pe stradă. Luptam împotriva lacrimilor. O imagine utopică îşi făcea loc în amintirile mele. Când mă gândeam la Mulranny, nimic nu se schimbase: Abby veselă, Jack solid, Edward singur, cu câinele şi fotografiile lui. Cum putusem să-mi închipui că viaţa nu va continua fără mine? Eram chiar atât de egocentrică? Dar viaţa aceasta cu Abby bolnavă şi condamnată era inacceptabilă. Îmi venea să plâng pentru ea, pentru durerea şi pierderea ei, pentru Edward care nu mai era cu adevărat acelaşi, fiindcă înţelegeam că Irlanda mea nu mai exista. Ca şi cum, până atunci, aş fi nutrit o speranţă de frumoase reîntâlniri, de veşti bune…

Se sfârşise. De acum încolo îl aveam pe Olivier, şi Edward avea o femeie în viaţa lui. Fiecare în parte, întorsesem pagina. Dar Abby… cum să nu mă gândesc la ea?

Cinci

Escapada noastră de îndrăgostiţi pica la ţanc. Fără să ştie, Olivier aranjase bine lucrurile hotărând să mă ducă în golfuri: soarele, căldura, accentul cântat, vinul rece şi costumul meu de baie puneau lucrurile la locul lor.

Acele patru zile au fost o paranteză fermecată în care nu am putut decât să mă ataşez şi mai mult de el. Îmi anticipa toate poftele, fiecare act al lui, fiecare gest era blând, fiecare vorbă delicată. Nu voia decât să mă odihnesc, chiar dacă ne-am asumat riscul unei explorări neînfrânate a regiunii. Am redescoperit sensul cuvântului „vacanţă" datorită lungilor sieste pe care mi le acordam, băilor, cinelor la restaurant. Ne permiteam să nu facem nimic, stăteam împreună, ne era bine. Aproape că am uitat de cafenea.

Urma să plecăm a doua zi. Luam micul dejun pe terasă când gândul mi-a zburat şi m-am întrebat dacă Félix se descurca.

— La ce te gândeşti, Diane?

— La Félix, i-am răspuns râzând.

— Îţi faci griji?

— Un pic…

— Sună-l.

— Nu, pot să mai aştept douăzeci şi patru de ore.

— Meriţi deja felicitările juriului pentru că nu te-ai gândit la el decât acum! Mă aşteptam să se întâmple mai devreme. Nu te jena de mine.

— Mulţumesc! Am să-l sun de pe plajă, asta îl va face să turbeze!

Olivier a izbucnit în râs.

— Nu te ştiam sadică.

— Îi place la nebunie, nu pot să fac nimic în privinţa asta…

Să mai bem un pahar!

O oră mai târziu mă prăjeam la soare în timp ce Olivier era în apă. Ca şi în celelalte două zile, avusese grijă să ne ascundem după nişte stânci inaccesibile copiilor, nu riscam un atac de panică. Îmi simţeam pielea încălzindu-se, îmi plăcea asta şi îmi plăcea mai ales bronzul care îmi dădea o mină strălucitoare; nu mai cunoscusem senzaţia de la ultima vacanţă în familie. Şi un lucru anume mă făcea deosebit de fericită: absenţa vinovăţiei. Să facem loc bucuriei!

— Oamenii fericiţi nu mişcă nimic în luna iulie, ascult!

Era multă vreme de când nu mai schimbasem formulele cafenelei…

— Félix, dacă m-ai vedea! Sunt aurie ca un cartof prăjit, uşor afumată datorită unui vinişor provensal foarte rece şi în curând mă duc să înot cu iubitul meu.

— Cine este această necunoscută care îmi vorbeşte?

— Unica, singura, patroana ta!

— Vasăzică, te distrezi de minune?

— Da. Şi la tine, cafeneaua este încă în picioare?

— Am evitat incendiul, inundaţia şi jaful, deci putem spune că mă descurc.

— În concluzie, e timpul să mă întorc. De mâine seară, fac turul locurilor.

— Profită până la capăt. E plăcut să te aud vorbind aşa.

— Asta şi intenţionez.

— Mi-era teamă că după venirea celuilalt tip şi, mai ales, după vestea despre Abby, vei avea o recădere.

— Totul merge bine. Te las, Olivier îmi face semn.

Am închis şi am băgat telefonul în geantă. Mă stăpâneam să nu mă supăr pe Félix pentru ultima lui remarcă. Făcusem totul să uit de Abby şi să profit de Olivier. Trebuia să continui. Am respirat adânc, mi-am dat jos ochelarii de soare şi am pornit spre apă. Am înotat până la el şi m-am agăţat de umerii lui, el mi-a zâmbit şi m-a sărutat pe braţul cu care îi înconjuram gâtul.

— E totul bine? m-a întrebat.

— Să nu vorbim despre Paris.

Ultima noapte la hotel; tocmai tăcuserăm dragoste, tandru, ca întotdeauna, şi mi-era frică. Frică să nu pierd ceva după această mică vacanţă, frică să nu pierd pacea, pur şi simplu. Olivier era la spatele meu şi mă strângea la piept. I-am mângâiat distrată braţul şi m-am uitat pe fereastra pe care o lăsaserăm deschisă.

— Diane, eşti cu gândul aiurea de câteva ore…

— Ţi se pare.

— E vreo problemă cu cafeneaua, cu Félix?

— Absolut niciuna.

— Spune-mi ce te frământă.

Să se oprească! Să tacă! De ce era atât de atent, atât de perspicace? Nu voiam să fie el cel care sparge balonul care ne înconjura.

— Nimic, te asigur.

A oftat şi m-a sărutat pe gât.

— Minţi foarte prost. Îţi faci griji pentru femeia aceea, proprietăreasa din Irlanda?

— Începi să mă cunoşti foarte bine… E adevărat, mă gândesc la ea, nu-mi vine să cred. Tot ce a făcut ca să mă ajute, îmi dau seama astăzi… Şi să mă gândesc că poate să… Nu, este imposibil. Aş vrea să fac ceva, dar ce?

— Dă-i un telefon, ar fi un bun început.

— Nu ştiu dacă sunt în stare.

— Vei avea nevoie de curaj, dar tu eşti mult mai puternică decât crezi. Când te-am cunoscut, ţi-am simţit fragilitatea, dar ai resurse, enorm de multe resurse. Vei reuşi.

— Am să mă gândesc la asta.

M-am întors spre el şi l-am îmbrăţişat. Aveam nevoie să îl simt lângă mine, să mă agăţ de el, refuzam să mă gândesc la posibilele urmări ale acestui apel.

Mi-a trebuit mai mult de o lună ca să mă hotărăsc şi să găsesc un moment bun. Nu eram niciodată singură. La cafenea, Félix era mereu pe urmele mele; în restul timpului

eram cu Olivier şi nu mă vedeam telefonându-i lui Abby cu el lângă mine. De fapt, amânam momentul, într-atâta mă temeam de ceea ce riscam să descopăr. Am profitat de concediul lui Félix, la sfârşitul lui august, ca să-mi iau inima-n dinţi.

— Alo? Deşi vocea îi era marcată de oboseală, am recunoscut-o pe Abby şi asta m-a făcut să nu mai fiu în stare să vorbesc. Alo!… Cine e?

— Abby… eu sunt…

— Diane? E chiar adevărat?

— Da. Iartă-mă că nu…

— Taci, scumpa mea. Sunt aşa de fericită să te aud. Când ne-a spus Edward că te-a văzut…

— V-a povestit?

— Şi cu câtă fericire! Ne-a spus că îţi merge bine, că ai găsit pe cineva! E grozav!

Cel puţin lucrurile erau clare.

— Mulţumesc… şi tu, ce faci?

— În plină formă!

— Abby, am obiectat. Edward nu a intrat în detalii, dar mi-a spus…

— Ar merita o lecţie pentru asta, n-ar fi trebuit să te supere…

Era ca şi cum nu ne-am fi văzut din ajun.

— A avut dreptate. Ce-ai păţit?

— Ei, ştii tu, inima unei bătrâne obosite…

— Tu nu eşti bătrână!

— Eşti drăguţă, Diane. Nu te întrista, asta-i viaţa… E plăcut să te-aud, îmi lipseşti mult.

— Şi tu mie, Abby.

— O, dacă mi-aş asculta inima, ţi-aş cere ceva.

— Orice vrei!

— Vino să ne vizitezi.

Să mă întorc în Irlanda, la Mulranny… nu mă gândisem niciodată.

— Oh… nu ştiu…

— Mi-ar plăcea atât de mult să vă am pe toţi lângă mine

încă o dată. Şi-apoi, Judith ar fi nebună de bucurie. Tu eşti singura ei prietenă adevărată.

Abby ştia s-o facă pe sentimentala când îi convenea… ar fi trebuit să-mi amintesc!

Clopoţelul a sunat: Olivier venea să m-ajute să închid.

— Nu-ţi promit nimic, am să văd ce pot să fac.

— Să nu întârzii mult, scumpa mea.

— Nu spune asta. Am întâlnit privirea lui Olivier, care înţelesese prea bine cu cine vorbeam şi mi-a zâmbit drăgăstos. Te… te sun curând.

— Mulţumesc, Diane, pentru telefon. Pe foarte curând. Te sărut.

— Şi eu, Abby, şi eu.

Am lăsat telefonul pe bar şi m-am refugiat în braţele lui Olivier. Nu mi-a trebuit mai mult de un minut ca să încep să plâng. Aş fi vrut să fiu acolo cu ea, în salonul ei, lângă foc, să-i spun şi să-i repet că se va face bine. Cum puteam să plec pe neaşteptate în Irlanda? Şi cafeneaua? Olivier? Félix?

— E chiar aşa de rău?

— Vorbeşte ca şi cum ar fi deja sfârşitul.

— Îmi pare rău, Diane…

— O să trebuiască să-i refuz o favoare şi asta mă îmbolnăveşte.

— Ce favoare?

— Mai întâi închidem şi pe urmă vorbim.

— Cum vrei. Trebuia să mă gândesc bine înainte să îi explic. Am închis cafeneaua cât ai clipi. Olivier s-a dus să ia falafel{3} pentru cină. În timp ce mâneam, am reuşit să îi vorbesc despre cererea lui Abby, la care nu încetam să mă gândesc.

— Ţi-e teamă să nu fie prea greu pentru tine?

— Nu, nu la mine mă gândesc, Abby este de compătimit.

— Atunci de ce nu vrei să te duci?

— Cafeneaua…

— Félix s-a descurcat când am fost plecaţi.

Refuzam să cred că era cu putinţă.

— Şi tu? Nu vreau să te las… Ai vrea să vii cu mine?

— Nu, Diane. Din mai multe motive. Nu îmi pot permite să-mi mai iau zile de concediu şi chiar dacă aş putea, sunt prietenii tăi, n-aş vrea să te împiedic să te bucuri de ei venind şi eu cu tine. Nu e locul meu acolo. Şi-apoi, îl voi ajuta pe Félix, dacă asta te linişteşte. Am respirat adânc, atât eram de speriată de ceea ce era în joc. Mi-a luat faţa în mâini şi m-a privit în ochi. Singura mea condiţie este ca tu să fii sigură de tine. Vrei să te întorci în Irlanda? Simţi nevoia să te duci acolo?

— Da, am mărturisit.

Încă o dată am profitat de Wi-Fi-ul de la cafenea şi mi-am rezervat biletul de avion şi maşina de închiriat în timp ce munceam. Abby refuza categoric să iau o cameră la hotel, voi sta la ei. L-am anunţat pe Félix de lipsa mea printr-un SMS, fără să-i spun unde plecam. Chiar dacă Olivier îmi respectase alegerea, cu prietenul meu cel mai bun altfel stăteau lucrurile. Totuşi, nu aveam timp de pierdut. Zborul meu către Dublin era la trei zile după întoarcerea lui din concediu.

În prima lui dimineaţă de lucru, eram încordată ca un arc. L-am lăsat să-mi povestească cum a fost în vacanţă înainte să lansez bomba. Mi-a luat-o înainte.

— E dragostea atât de mare că vreţi să plecaţi ca să vă închideţi într-o cameră de hotel pentru mai multe zile? O să-mi povesteşti?

— De fapt… nu plec cu Olivier.

— A, bun! Atunci, ce faci?

— Mă duc în vizită la Abby.

— Poftim? Te lansezi într-o carieră de comediană, aşa-i?

— Nu.

— Te-ai ţicnit de-a binelea?

— Nu-ţi cer permisiunea. Să ştii că i-am propus lui Oli- vier să vină cu mine şi a refuzat.

— Dacă ar şti că te-ai jucat cu Edward, ar veni! Trimite mielul în gura lupului. Îl credeam mai inteligent de atât.

— Te înşeli.

Félix a fost rece cu mine până la plecare. Cu toate acestea, în momentul în care mi-am luat la revedere, i-am simţit întreaga neliniște.

— Îl iubeşti pe Olivier? Vreau să zic, îl iubeşti cu adevărat?

— Cred, da… în sfârşit, sunt îndrăgostită de el…

— I-ai spus?

— Nu, nu încă.

— În cazul ăsta, ai grijă de tine în Irlanda.

— Félix, mă întorc în mai puţin de-o săptămână, nu văd ce poate să mi se întâmple.

Olivier m-a însoţit la aeroport, deşi îi spusesem că nu era nevoie. Şi ştiam deja că mă va aştepta când voi coborî din avion la întoarcere. M-a scutit de sfaturi de securitate. Eram tristă la gândul că nu-l voi vedea o săptămână – dovadă că Félix se înşela. Am rămas în braţele lui până în ultimul minut.

— Te sun cât de curând, i-am spus între două sărutări.

— Totul va fi bine, sunt sigur.

L-am mai îmbrăţişat o dată şi m-am îndreptat spre poarta de îmbarcare.

Era ciudat. De când picioarele mele regăsiseră solul irlandez, aveam impresia că sunt acasă, ca şi cum m-aş fi întors în casa mea după o lungă absenţă. Nu eram pregătită pentru o asemenea stare de bine. Crezusem că mă voi simţi rău, tristă, îngrijorată, bântuită de amintiri. Dimpotrivă. Fiecare pas, fiecare kilometru parcurs era natural şi mă apropia de un acasă. Corpul şi spiritul meu păstraseră o memorie vie a acestui traseu.

În apropiere de Mulranny am încetinit. Un ultim deal şi a apărut golful. Imaginea m-a emoţionat atât de tare că m-am oprit pe un drum lateral pentru pietoni. O rafală de vânt m-a ciufulit imediat ce am deschis portiera şi am izbucnit în râs. Am încremenit admirând acest peisaj care fusese întregul meu univers atâtea luni. Dumnezeule! Ce mult îmi lipsise! în

depărtare, zăream casa mea şi pe cea a lui Edward. Mi se făcuse pielea ca de găină, am ridicat ochii spre cer şi am respirat din toţi plămânii aerul acela pur şi iodat. Au apărut primele lacrimi cauzate de vânt, iubeam aceste lacrimi, ca şi cum ele mi-ar fi spălat ochii, obrajii. Momentele întunecate rămăseseră în urmă, nu mă gândeam decât la clipele magice petrecute în acest loc. Călătoria aceasta era şansa de a face pace cu o perioadă din viaţa mea.

Când am ajuns în sat, am fost surprinsă de absenţa schimbării, totul era ca în amintirea mea: băcănia, staţia de benzină şi pubul. Eram gata să mă opresc ca să-mi fac cumpărăturile şi să dau o fugă până la pub să beau o bere. În schimb, să mă apropii de plajă mi se părea prematur, aveam tot timpul s-o fac. Aşa că m-am îndreptat spre casa lui Abby şi Jack. Nu oprisem încă motorul maşinii când s-a deschis uşa şi au apărut ei. Zâmbeam, râdeam şi plângeam în acelaşi timp. Am alergat spre ei, nevrând s-o obosesc pe Abby. Jack i-a luat-o înainte şi, spre marea mea surpriză, m-a cuprins în braţele lui colosale.

— Micuţa noastră franţuzoaică este în sfârşit aici!

— Jack… mulţumesc.

— Eu sunt muribunda, lasă-mi-o!

Privirea lui Jack mi-a spus să nu reacţionez la umorul soţiei lui. Mi-a dat drumul şi am văzut-o mai de aproape. Era mai mică decât în amintirea mea şi slăbise. Ghiceam că se străduise să ascundă semnele bolii: fond de ten, anticearcăn, fard de obraz. Ochii îi rămâneau maliţioşi şi încă plini de viaţă. M-a îmbrăţişat la rândul ei.

— Cât mă bucur că ai venit! De mai mult de un an aştept întoarcerea ta.

Mi-am interzis să-i răspund: „Şi eu”.

O oră mai târziu, după ce îmi golisem geamantanul şi îmi aranjasem lucrurile într-o comodă din camera mea, eram în bucătărie cu ea şi pregăteam cina. Acolo am observat primele semne ale oboselii, căci nu mi-a refuzat ajutorul, contrar a ceea ce ar fi făcut cu un an înainte. Jack trecea din bucătărie în salon, cu berea în mână. Abby, stând pe un scaun, mă

asalta cu întrebări în legătură cu viaţa mea din Paris, cu Félix, căruia îi păstra o amintire frumoasă, şi cu Olivier. Încă nu-mi venea să cred că Edward vorbise despre el: într-adevăr se schimbase! Mi-am dat frâu liber curiozităţii:

— Există cineva în viaţa lui acum?

Abby a zâmbit uşor.

— Da… cineva care îşi face loc.

Un vânt de panică m-a invadat.

— Abby, să nu-mi spui că este…

Râsul ei m-a întrerupt.

— Ea nu s-a mai întors niciodată. Linişteşte-te… sosirea acestei persoane ne bucură vieţile, vei vedea. Vrând-nevrând vă veţi întâlni.

Mulţumesc, Doamne! Din fericire, îl aveam pe Olivier, căci dacă aş fi fost încă singură, cu greu aş fi suportat să-l văd pe Edward cu alta, mai ales dacă, aşa cum înţelegeam, era o fată simpatică pe care toată lumea o aprecia.

La cină am aflat veşti despre locuitorii despre care îmi aminteam. Şi, de fapt, îmi aminteam de toată lumea. Abby mi-a spus că Judith va veni în weekend şi că este în mare formă. Voi trece printr-un moment greu! M-am ocupat de vase şi le-am interzis să facă ceva. Voiam să se odihnească în timpul şederii mele, era cel mai mic lucru pe care puteam să-l fac pentru ei. Aici cunoşteam totul, eram ca la nişte bunici la care mi-aş fi petrecut toate vacanţele în copilărie. După ce totul a fost pus în ordine, am ieşit să fumez o ţigară şi m-am aşezat pe peron. Departe, auzeam marea şi valurile. Eram aşa de relaxată, respiram adânc, corpul îmi era ca o gumă de mestecat. Jack mi s-a alăturat câteva minute mai târziu, cu un trabuc.

— Abby s-a dus la culcare, mi-a spus el.

— Sper că n-am obosit-o prea tare.

— Cu tot ce faci, nu există riscul ăsta! Nu puteai să-i faci un cadou mai frumos, l-a fost greu să-şi revină după plecarea ta.

— Îmi pare rău…

— Să nu-ţi pară, aşa este ea, vrea să păstreze pe toată lumea aproape, în permanenţă, ca şi cum aţi fi nişte copii. Tot

ce sper este că nu te-ai sacrificat să vii pentru ea.

— Absolut deloc… aveam câteva temeri, pot să-ţi mărturisesc… dar de când sunt aici ştiu că este cea mai bună hotărâre pe care am luat-o.

Era cald sub plapumă, în patul meu cel special şi uriaş. Tocmai vorbisem cu Olivier, îmi făcuse bine să vorbesc cu el şi să am un contact cu realitatea mea pariziană. Eram mai ataşată de această ţară decât voiam să recunosc. Mă pregăteam să sting veioza când s-au auzit nişte bătăi în uşă. Am fost uluită s-o descopăr pe Abby, în capot.

— Credeam că dormi…

— Am insomnii… şi voiam să ştiu dacă te-ai instalat bine.

— Nici măcar nu a fost greu.

S-a apropiat de pat, s-a aşezat lângă mine şi mi-a luat mâinile.

— Radiezi, Diane.

— Mulţumesc.

— Vom recupera timpul pierdut.

— Da.

— Dacă ai şti cât sunt de fericită că te am lângă mine câteva zile… Cea de-a doua fiică a mea acasă…

Emoţia m-a amuţit.

— Culcă-te.

Ea s-a ridicat, eu m-am întins la loc. S-a aplecat şi m-a sărutat pe frunte.

— Somn uşor, fetita mea.

Am adormit liniştită.

A doua zi după-amiază, Abby a vrut să mergem amândouă să ne plimbăm pe plajă. Ca să nu obosească prea tare, Jack ne-a dus cu maşina până în apropiere. Mergeam la braţ, cu paşi mici. Mâna lui Abby îmi potolea tremurăturile; nu vedeam decât casa mea. Crezusem că voi muri de supărare în casa aceea. Dar acei patru pereţi contribuiseră şi ei Ia devenirea a ceea ce eram astăzi.

— Nu mai locuieşte nimeni acolo de când ai plecat.

— De ce?

— E a ta… Am luat cheile, vrei să intri?

— Nu, nu vreau să răscolesc totul.

— Înţeleg.

Ne-am continuat plimbarea pe plajă, deşi au căzut câteva picături de ploaie. Dar aveam încredere în flerul meteorologic al lui Jack, care ne asigurase că nu va ploua mai repede de câteva ore. Îmi plăcea această plajă, marea de un albastru ameninţător, vântul care abia dacă se mai potolea un pic. În locul ăsta, îi plânsesem pe Colin şi pe Clara, râsesem, îl descoperisem pe adevăratul Edward, o întâlnisem pe Judith. Şi mă tăvălisem în nisip.

— Edward mai are câinele?

— Mai nebun ca niciodată. Poftim, uite-l că vine!

Abby mi-a dat drumul şi a făcut câţiva paşi înapoi râzând. Să aud lătratul acela m-a umplut de bucurie şi de nerăbdare. Cât timp petrecusem împreună cu Postman Pat! Venea alergând. M-am bătut pe genunchi ca să-l chem, ca înainte, a sărit pe mine şi m-a răsturnat.

— Ce mai faci, dragul meu? l-am întrebat în timp ce el mă lingea pe faţă.

— Te-a recunoscut, mi-a zis Abby.

— Este incredibil! Am reuşit să mă ridic de jos şi i-am aruncat un băţ departe, întrebându-mă în legătură cu absenţa stăpânului său.

— Acum Edward îl lasă liber?

— Nu, trebuie să fie cu Declan.

— Cine e Declan?

Abby n-a avut timp să-mi răspundă; o voce subţire îl striga cât putea în spatele meu. M-am întors şi am tresărit când am văzut un băieţel care alerga înspre noi, mai precis înspre Abby. S-a aruncat pe ea şi s-a lipit de burta ei. Mi s-a pus un nod în stomac, prezenţa acestui copil întuneca regăsirea mea cu plaja şi trezea prea multe întrebări pentru liniştea mea sufletească.

— Abby!

— Da, Diane?

— Al cui este copilul ăsta?

Ea a părut stânjenită, ceea ce i se întâmpla rareori şi asta m-a neliniştit şi mai mult.

— Spune-mi, al cui este?

— Al meu, a spus Edward la spatele meu.

M-am răsucit pe călcâie. Era la mai puţin de un metru şi mă privea drept în ochi. M-am uitat pe rând la copil şi la el. Asemănarea era frapantă. Acest băieţel, despre care se ghicea deja că va fi un bărbat solid la maturitate, era o copie redusă a lui Edward: părul blond ciufulit, trăsăturile dure şi aspre, dar, în plus, cu un zâmbet. Doar că acest copil avea cel puţin cinci ani… Calculele mele au fost întrerupte de o mânuţă care mă trăgea de palton.

— Cum te cheamă?

Incapabilă să-i răspund, mă uitam fix la el; aceiaşi ochi întrebători ca ai…

— Declan, îţi prezint o prietenă a familiei, este Diane, i-a răspuns Abby. O să-l lăsăm pe tati să vorbească cu ea, bine? El a ridicat din umeri, indiferent. Edward, veniţi amândoi la masă la noi, a propus. Îl iau pe Declan cu mine.

— Nici nu se pune problema să te întorci pe jos, te duc cu maşina.

— Nu cred că fiul tău are nevoie să vă audă discuţia.

— Vă duc pe voi şi după aceea mă întorc la Diane.

Eu n-aveam niciun cuvânt de spus. Ca în vremurile bune! Edward a fluierat după câine, i-a făcut semn băiatului să-l urmeze, fără să-i spună un cuvânt şi a pornit către maşina parcată în faţa casei sale. Abby a venit la mine.

— Mă ajuţi să merg? m-a întrebat luându-mă de braţ.

Eu am fost cea care s-a agăţat de ea, mai degrabă decât invers. Mi-am privit picioarele, incapabilă să mă uit în faţă şi să asist la această scenă de familie: Edward plecând împreună cu fiul şi câinele lui.

— Nu fi prea dură cu el, scumpa mea, mi-a spus ea înainte să urce în maşină.

Edward s-a apropiat, eu m-am dat înapoi fulgerându-l cu privirea.

— Vrei să aştepţi la mine acasă?

— Şi pe urmă mai ce?

— Nu începe…

I-am recunoscut tonul tăios. Mă cuprindea furia, dar m-am reţinut din respect pentru Abby. I-am întors spatele şi am plecat spre plajă.

Timp de un sfert de oră m-am învârtit, am aruncat pietre în apă din toate puterile şi am fumat ţigară după ţigară. Vasăzică, era tată! Dacă exista ceva imposibil, asta era! Că îşi găsise o altă femeie era absolut normal, ea ar fi putut chiar să aibă şi copii! Dar să aibă un fiu al lui, a cărui origine nu putea s-o nege! Ba mai mult, un copil de vârsta asta! De ce trebuia să mă pună întotdeauna la încercare?

Scrâşnetul pneurilor m-a anunţat că se întorsese. M-am îmbătoşat şi mai tare şi am explodat când a fost lângă mine:

— Cum ai putut să-mi ascunzi aşa ceva? Ai un fiu de cel puţin cinci ani! Şi nu mi-ai spus nimic? Asta-i filosofia ta, să minţi şi să ascunzi esenţialul vieţii tale? îmi ascunseseşi deja existenţa iubitei! Şi acum, fiul…

— Taci! Cu ce drept îmi pui întrebările astea? Ai plecat!

N-ai trimis niciodată vesti! Ţi-ai refăcut viaţa!

Atacul m-a făcut să dau înapoi. Mi-a întors spatele şi a aprins o ţigară. M-am simţit rău, ora reproşurilor sunase pentru mine. Avea dreptate, îl părăsisem atunci când era gata să facă atâtea lucruri pentru mine. Cu toate acestea, nu puteam să mă opresc, aveam nevoie de răspunsuri.

— Ştiai de existenta lui când eram eu aici?

— Cum poţi să-ţi închipui un lucru atât de mârşav? mi-a răspuns întorcându-se spre mine cu privirea întunecată.

— Să nu crezi că scapi aşa uşor. Nu voi aştepta să vină Judith ca să aflu explicaţii despre viaţa ta. S-a sfârşit epoca aia. Ori dai cărţile pe faţă şi-mi explici de unde vine…

— Ori, ce?

— Plec direct. Chiar din seara asta.

Nu-mi plăcea ce mă pregăteam să fac, dar nu aveam încotro. El rămânea tăcut. Dacă plec acum, Abby va fi cea care va suferi.

Şi-a luat capul în mâini, şi-a ciufulit părul şi a privit marea.

— Am aflat de existenţa lui Declan acum ceva mai mult de şase luni. Şi de patru luni locuieşte aici.

A mers spre stânci şi s-a aşezat. L-am privit secunde lungi înainte să mă hotărăsc să mă duc lângă el. Părea să se simtă atât de rău, vedeam după felul cum trăgea din ţigară. Dacă ar fi putut s-o mănânce, ar fi făcut-o. Oboseala pe care i-o remarcasem la revederea din Paris îi ieşea prin toţi porii. Era mai mult de atât, era epuizare, o epuizare psihică. Era strivit de o greutate de care nu reuşea să se descotorosească. Lucrurile se schimbaseră între noi, dar suferinţa lui îmi era de nesuportat şi ceea ce îi ceream să facă destăinuindu-se era o încercare pentru el. M-a privit pieziş când m-am aşezat lângă el. Mi-am ridicat gulerul paltonului şi am aşteptat să-şi înceapă povestea. Probabil Judith ţi-a spus că după ce m-am despărţit de Megan am plecat să mă izolez pe insula Aran?

— Da.

— Ce n-a ştiut ea niciodată este că înainte să iau vaporul, m-am oprit la Galway. M-am îmbătat ca să uit. Din prima seară, am avut o tovarăşă de beţie, care nu ştiu ce voia să uite. Poţi să-ţi închipui uşor cum s-a sfârşit… Asta a ţinut trei zile… nu coboram din pat decât ca să ne refacem nivelul de alcool. Într-o dimineaţă, când am deschis ochii, mi-am amintit că aveam un câine în maşină. Bietul animal… mi-am dat seama ce eram pe cale să devin: un tip care bea şi se culcă cu cine se nimereşte ca să se răzbune pe fosta… Eram patetic şi asta nu-mi stătea în fire. M-am îmbarcat pe vapor fără să îmi iau la revedere, m-am izolat de lume timp de două luni pe insula Aran şi am uitat de fata aceea. Abia dacă îmi mai aminteam numele ei. Dar ea nu a avut posibilitatea să mă uite.

S-a întrerupt ca să-şi aprindă o ţigară. El şi simţul lui de responsabilitate primiseră o lovitură.

— Locuiţi împreună?

Mi-a adresat un zâmbet trist.

— Ea a murit.

Sângele mi-a îngheţat în vene. Mi-a părut rău pentru băieţelul acela.

— Cum ai aflat de el? Câţi ani are?

— Are şase ani… După plecarea ta, am muncit mult ca să… în fine. Numele meu începea să apară în stânga şi-n dreapta. Mi s-a cerut să ilustrez o regată la Galway. Într-o zi, când am coborât de pe vapor, mă aştepta pe ponton. Mă căuta de mai multe luni. Mi-a fost greu s-o recunosc, nu din cauza amintirilor mele învăluite în ceaţă, ci pentru că se schimbase, era doar piele şi os şi răvăşită de oboseală. A insistat să bem un pahar împreună. Nu a luat-o pe ocolite şi m-a anunţat că era condamnată. M-am întristat pentru ea, dar nu prea vedeam ce puteam să fac. Mi-a băgat sub nas o fotografie a lui Declan. Dacă n-ar fi fost bolnavă, nu aş fi aflat niciodată că am un fiu. L-a crescut singură, fără să ceară nimănui nimic… Când m-ai sunat, tocmai aflasem rezultatele testului de paternitate şi mă pregăteam să-mi fac bagajul ca să mă mut la Galway, să-i fiu alături până la capăt.

S-a ridicat şi s-a dus până aproape de mare. Eram înfrigurată, nu pentru că scăzuse temperatura, ci din cauza a ceea ce tocmai auzisem. Viaţa îi dăduse un fiu orfan de mamă pe care nu îl dorise, iar mie viaţa îmi luase fiica, raţiunea mea de a fi. Clara avea vârsta lui Declan când a plecat. Cu toate acestea eram departe de a fi invidioasă. Cum o să iasă din asta? El, singuraticul marcat de moartea mamei şi de abandonul tatălui?

— Diane, ar trebui să mergem. Jack şi Abby cinează devreme.

Am rămas zece paşi în urma lui cât timp am mers până la maşină. Inima mi-a tresărit când am urcat în Range Rover. Pe lângă diversele resturi pe care le lăsa Edward, acum mai erau şi cele ale unui copil. Altă diferenţă, maşina mirosea mai puţin a tutun ca înainte. Traseul a fost foarte rapid, încă mergea la fel de repede. După ce a oprit maşina şi a scos cheile din contact, Edward s-a înfundat pe scaunul lui, a închis ochii şi a oftat.

— Edward… eu…

— Nu spune nimic, te rog.

A ieşit din maşină, eu am făcut la fel. Când am intrat în

casa lui Abby şi Jack, am fost întâmpinaţi de râsete de copil, ceea ce a făcut să-mi apară lacrimi în ochi. Am fost destul de discretă pentru ca nimeni să nu remarce. Edward s-a mulţumit să-şi treacă mâna prin părul fiului său. Eu am preluat ştafeta de la Abby în bucătărie, asta mă ţinea ocupată şi departe de acest copil care mă privea mereu cu coada ochiului.

La masă, Abby stătea în capul mesei, Jack lângă mine şi în fata noastră, Edward şi fiul lui. Situaţia era absolut deplasată. Ce făceam eu acolo? Nu aveam de ales decât să mă confrunt cu această realitate. Şi să-l ascult pe De- clan, care nu înceta să vorbească. Problema a devenit mai gravă când m-a luat drept ţintă:

— Unde locuieşti, Diane? De ce eşti aici?

Am ridicat nasul din farfurie şi mi-am încrucişat privirea cu a lui Edward înainte s-o înfrunt pe cea a fiului său.

— Îi vizitez pe Abby şi pe Jack şi locuiesc la Paris.

— Acolo unde ai fost tu, tată?

M-am agăţat de marginea mesei când l-am auzit rostind cuvântul „tată”.

— Da, Declan, acolo am fost.

— Şi l-ai văzut pe tata, Diane?

— Puţin.

— Deci sunteţi prieteni?

L-am implorat din priviri pe Edward să răspundă.

— Diane este în primul rând prietena lui Judith. Acum, gata, mănâncă şi nu mai vorbi.

Declan s-a încruntat, aruncându-i tatălui său o privire în care se amestecau teama şi admiraţia.

La sfârşitul mesei, m-am grăbit să strâng. Numai că Declan, ca un băieţel bine-crescut, m-a ajutat. Nu voiam să fiu nepoliticoasă cu el, nu ceruse nimic şi nu făcuse nimic rău, dar era peste puterile mele. Copiii sunt ca şi câinii: cu cât vrei să îi vezi mai puţin, cu atât se lipesc mai mult de tine. Din fericire, Jack ni s-a alăturat.

— Ai făcut destule în seara asta, du-te să-ţi fumezi ţigara,

mi-a zis făcându-mi cu ochiul.

— Mulţumesc.

Eram deja în antreu când am surprins o discuţie între Abby şi Edward. El avea o propunere de lucru peste două zile şi pe nimeni care să-l ia pe Declan de la şcoală. Abby se afla în imposibilitatea de a o face, avea examene medicale toată ziua la vreo cincizeci de kilometri de Mulranny. Cu o blândeţe pe care nu i-o cunoşteam, Edward a liniştit-o spunându-i că nu avea importanţă. M-am îndepărtat gândind tocmai contrariul.

Fumându-mi ţigara, am profitat ca să-l sun pe Oli- vier. Spre marea mea surpriză, dar şi satisfacţie, petrecea seara împreună cu Félix. După ce m-a liniştit în privinţa situaţiei cafenelei, nu am putut să nu îi povestesc ceea ce aflasem peste zi, lucru care l-a îngrijorat.

— Cum te descurci?

— Nu este uşor, nu mă aşteptam la asta.

Ca zgomot de fond, îl auzeam pe Félix presându-l cu întrebări pe Olivier, care până la urmă i-a spus. Félix a răcnit şi a luat telefonul.

— E o glumă? Are un copil? Când mă gândesc că era gata să trăiască cu…

— Félix! am ţipat în telefon ca să-l fac să tacă.

— Ups! În fine, a fost un ticălos cu mama!

— Nu ştia, Félix, l-am apărat eu pe Edward, ceea ce m-a tulburat. Bun, acum dă-mi-l iar pe Olivier.

S-a executat bombănind, dar nu mi-a păsat.

— Totuşi, eşti mulţumită că te afli acolo?

— Da, sunt fericită, profit de compania lui Abby şi a lui Jack, iar Judith vine curând, nu-ţi face griji pentru mine.

— Îmi lipseşti, Diane.

— Şi tu mie…

Uşa de la intrare s-a deschis în spatele meu. Edward şi fiul lui plecau acasă.

— Trebuie să te las, Olivier. Te sărut.

— Şi eu pe tine.

Am închis. Edward mă privea cu fălcile strânse. De- clan a venit direct la mine.

— O să ne mai vedem?

— Nu ştiu…

— Ar fi bine, ne-am juca cu Postman Pat.

— Declan, las-o în pace pe Diane şi urcă în maşină!

— Dar…

— Niciun dar.

Tatăl şi fiul s-au înfruntat. În ciuda duritățiilui, Edward părea total neajutorat.

— Eşti rău, tată!

A alergat la maşină. Edward a oftat.

— Îmi pare rău dacă te-a supărat în seara asta.

— Absolut deloc, nu-ţi face griji.

Spontaneitatea răspunsului meu m-a surprins. Se datora faptului că nu voiam ca Edward să se necăjească sau voiam să apăr copilul?

— Noapte bună, mi-a spus el.

— Şi ţie.

A avut un rictus ironic pe care nu l-am înţeles şi s-a dus lângă fiul lui, care stătea bosumflat cu faţa lipită de geam.

Când m-am culcat, puţin mai târziu, nu mai ştiam de mine. Eram mişcată de nefericirea lor. În ciuda tuturor barierelor ridicate în jurul meu, nu puteam să rămân indiferentă la situaţia lor. Acest băieţel îşi pierduse mama de atât de puţin timp şi locuia de acum înainte cu un tată pe care nu îl cunoştea. Altă dată aş fi râs la ideea lui Edward ca tată; acum, râsul ar fi indecent. Edward probabil se străduia din răsputeri în încercarea de a se descurca, dar îi lipsea un model şi trebuie să fi fost ros de vină. Am adormit cu gândul că nu puteam să fac nimic, dar că mi-ar fi fost greu să ignor această schimbare radicală.

Şase

A doua zi a hotărât că eu trebuia să iau aer. După prânz, a cerut ca Jack şi cu mine să profităm de siesta ei ca să mergem să ne plimbăm. N-a fost nevoie să simuleze oboseala, am găsit-o mai marcată după trezire.

— Pot să merg la plimbare şi singură, i-am spus lui Jack.

— M-ar da pe uşă afară imediat ce te-ai întoarce cu spatele! Şi am chef să-mi dezmorţesc picioarele împreună cu tine.

Trebuia să recunosc că şi eu eram încântată de ideea de a petrece un moment împreună. S-a asigurat că Abby era bine instalată pentru după-amiază, cu tot ce-i trebuia la îndemână şi a sărutat-o pe frunte înainte să-mi facă semn să-l urmez. Spre marea mea surpriză, am luat maşina. Jack a condus până în spatele şirului de case, unde s-a oprit. Voia să-mi arate o mică parte din Wild Atlantic Way – un drum care înconjura toată coasta vestică irlandeză. Când te gândeşti că în aproape un an nu-mi trecuse prin cap să merg mai departe de vârful nasului!…

— Ţine asta! A scos de undeva un impermeabil cu glugă. O să ne udăm bine! mi-a spus cu zâmbetul pe buze.

— Două zile fără ploaie: prea frumos ca să fie adevărat!

Am pornit la drum. Nu puteam să vorbesc, atât eram de uluită de frumuseţea peisajului şi a culorilor. Un an mai devreme nu văzusem decât verdele, când de fapt paleta curcubeului era omniprezentă: roşul întunecat al turbei presărat cu flori violete, negrul terifiant al munţilor în depărtare, albul oilor, albastrul profund şi rece al mării, scânteierea soarelui pe valuri. Luam fiecare rafală de vânt ca pe un cadou. Chiar şi ploaia, atunci când a venit, m-a făcut fericită. Mi-am pus gluga pe cap şi am mers mai departe fără să mă gândesc să mă adăpostesc. Nu mai eram curca plouată

de dinainte. Cu mâinile la spate, Jack se adaptase pasului meu – nu aveam picioarele lui mari. Nu căuta să deschidă vreo discuţie. Simţeam că îi era pur şi simplu bine, mulţumit să fie acolo cu mine. Din când în când, eram claxonaţi, îi saluta pe şoferi cu un gest al mâinii şi cu un zâmbet larg.

— Al naibii şoc trebuie să fi avut ieri, a început după trei sferturi de oră de mers.

— Puţin spus…

— L-am certat pe Edward aşa cum n-am mai făcut-o de multă vreme, pentru că a refuzat să te prevină înainte să soseşti, la începutul săptămânii.

— De ce ai făcut asta?

— Nu voiam să te simţi luată pe nepregătite. Mi-era teamă că vei pleca şi Abby va suferi.

Într-adevăr, nu fusesem departe de o ciocnire violentă.

— În ciuda săpunelii, a persistat în prostia lui. Ce nătărău!

— Nu este o noutate! Dar totul e bine, te asigur.

— Orice ar face, până la urmă îl ierţi, mi-a spus râzând.

Am râs ceva mai puţin decât el. Nu a mai adăugat nimic şi ne-am întors.

O oră mai târziu, când am urcat în maşină, am încercat să-mi amintesc dacă mai mersesem vreodată în viaţa mea atât de mult pe jos; o drumeţie de două ore nu era tocmai un lucru ce-mi stătea în obicei. Totuşi, picioarele mă purtaseră şi mă simţisem uşoară, într-o formă olimpică. M-am privit în oglinda retrovizoare; obrajii îmi erau roşii, ochii strălucitori, părul ud, dar respiram sănătate. Oamenii care trăiesc pe malul mării, chiar şi în climatul irlandez, au o mină strălucitoare. Nu aveam decât să-l privesc pe Jack. Cu regimul ăsta, mă voi întoarce mai bronzată decât după weekendul în sud cu Olivier. Voiam să închei frumos acest moment.

— Ce-ai zice dacă am merge la pub să ne refacem puterile?

— Nimic nu ar putea să-mi facă mai multă plăcere!

Un sfert de oră mai târziu ne-am oprit în parcarea pubului. Jack a coborât fără să-şi dea seama că eu nu mă mişcăm. Priveam faţada; încă un loc care îmi trezea amintiri, încă un

loc în care momentele bune le întreceau pe cele proaste. Jack mi-a bătut în geam, am deschis portiera şi am ieşit din maşină.

— Nu simţi chemarea berii?

— Ba da, dar e ciudat să mă aflu aici.

— N-o să-şi creadă ochilor! Nimeni nu te-a uitat!

— Crezi că este un lucru bun?

Aici făcusem o criză împotriva lui Edward, băusem până nu mă mai ţinusem pe picioare, fusesem gata să mă iau la bătaie cu o nemernică, dansasem pe bar… Pe scurt, nu arătasem întotdeauna o imagine strălucitoare.

— Când ai să accepţi că aici eşti la tine acasă, micuţa mea franţuzoaică?

A împins uşa. Imediat ce s-a deschis, mirosul de bere şi de lemn mi-a ajuns la nas, murmurul conversaţiilor înăbuşite mi-a amintit de liniştea pe care puteai s-o găseşti în acest loc. Am înaintat, ascunsă de silueta lui Jack.

— Uite pe cine ţi-am adus! i-a spus barmanului, nu tot atât de tânăr, dar acelaşi.

— Cred că visez!

A înconjurat barul şi m-a sărutat afectuos de două ori ţinându-mă de umeri. M-am simţit mică de tot între aceşti doi uriaşi de vârsta a treia!

— Aşadar, nepotul tău s-a hotărât până la urmă să se ducă după ea! a răcnit întorcându-se la postul său.

— Diane a venit pentru Abby.

— Că prost mai sunt, bineînţeles!

Jack mi-a adresat o privire dezolată.

— E în regulă, l-am liniştit. Şi-apoi nu greşeşte întru totul: dacă nu m-as fi întâlnit cu Edward la Paris, cu siguranţă nu aş fi aici!

A izbucnit în râs. Eu Ia fel. Întregul Mulranny asistase la diferitele etape ale relaţiei mele cu Edward şi fiecare avea părerea sa asupra chestiunii!

O halbă de Guiness a apărut sub ochii mei. I-am admirat culoarea, spuma densă şi onctuoasă, aroma de cafea, ceremonialul de a o bea în doi timpi… Iată un an de când nu

mai băusem aşa ceva. Ultima oară fusese chiar aici. Viaţa se mişca în cerc. Înainte, berea Guiness îmi amintea de Colin, căruia nu-i plăcea decât această bere. De aceea venisem la Mulranny. Astăzi, nu mă mai gândeam la soţul meu când vedeam harpa aurie a mărcii Guiness, mă gândeam la Irlanda, la Jack care o bea în locul ceaiului de la ora 16, la Edward care îmi forţase mâna fără să ştie că îmi va plăcea. Acea degustare fusese un şoc, realizasem că, din ignoranţă, mă privasem de o plăcere deosebită. Halbele noastre s-au ciocnit, Jack mi-a făcut cu ochiul şi m-a privit când am băut prima înghiţitură.

— Ce bună este!

— Am reuşit, i-a spus barmanului. E de-a noastră!

Ora care a urmat am petrecut-o vorbind cu unii şi cu alţii care mă recunoşteau. Veneau politicoşi să afle veşti despre mine; am vorbit despre ploaie, evident, dar şi despre vara care fusese frumoasă, despre meciurile de rugby şi de fotbal galic din weekendul viitor. Şi apoi s-a făcut timpul să ne întoarcem la Abby. Seara, n-am rezistat mult timp după cină. Ziua aceea făcuse cât mai multe la un loc.

Abby şi Jack au plecat devreme a doua zi la controalele medicale. Nu aveam chef să rămân singură în casa lor mare, aşa că am hotărât să profit ca să plec în hoinăreală către Achill Island şi să-mi continui descoperirea din ajun. Am luat-o, aşadar, pe acelaşi drum ca şi Jack şi am trecut prin faţa caselor. M-am abţinut să privesc spre ele. Am trecut de-a lungul coastei, fascinată de violenţa peisajului, a elementelor. Dar n-am reuşit să fiu total absorbită şi copleşită. Am încercat să-mi controlez spiritul şi gândurile… un eşec dureros. Până la urmă am frânat brusc chiar la mijlocul drumului.

— Drăcia dracului! am urlat în maşină.

Am ieşit şi am trântit portiera cât de tare am putut. Am aprins o ţigară şi am coborât spre mare de-a lungul câmpiei. Era timp frumos, cald, priveam valurile, aveam în faţa mea o zi în care să-mi fac plinul de aer curat, ca în ajun, şi nu mă gândeam decât la un lucru. Asta mă stupefia… Am alergat la

maşină, am întors şi am luat-o spre Mulranny cu piciorul pe acceleraţie şi blestemându-mă pentru stupiditatea mea. Am oprit în faţa casei şi m-am dus să bat la uşă. Când m-a văzut, Edward nu a putut să-şi ascundă îngrijorarea:

— E vreo problemă? Abby?

— Oferta ta pentru astăzi? Este importantă?

— Despre ce vorbeşti?

— Te-am auzit vorbind cu Abby alaltăieri seară. Răspunde-mi şi fă-o repede, înainte să mă răzgândesc.

— Este importantă.

— La ce oră iese Declan de la şcoală?

— La 15:30.

— Mă ocup eu de el, tu du-te şi vezi-ţi de treabă. Îmi dai cheile de la casă?

— Intră două minute.

— Nu.

A scos cheile din buzunar şi mi le-a dat. Pe mai târziu.

— Aşteaptă, mi-a spus apucându-mă de braţ.

Ne-am privit în ochi secunde lungi.

— Mulţumesc.

— N-ai pentru ce.

L-am fluierat pe Postman Pat şi am plecat spre plajă cu el. Cinci minute mai târziu am auzit jeepul lui Edward demarând, nu m-am întors şi am aruncat un băţ câinelui.

Ora 15:30 venea prea repede. Sărisem peste masa de prânz, de teamă să nu vomit. M-am mulţumit să întredeschid uşa de la casa lui Edward ca să bag câinele; să amân întoarcerea în această casă. Am mers către şcoală fumând ţigară de la ţigară şi făcându-mă în toate felurile. Cum putusem să am o asemenea idee? Parcă nu mai suportam copiii, mă speriau, mă paralizau, îmi aminteau de Clara. Edward nu ceruse nimic, nu-i datoram nimic. De ce voisem să-l ajut, să-i fac un serviciu? Sigur, conta încă pentru mine, va conta întotdeauna, era un fapt incontestabil, dar de aici până la a pune în pericol liniştea mea interioară! Mă apucase deodată voyeurismul faţă de acel băieţel, faţă de relaţiile lui cu tatăl, faţă de durerea şi doliul

lui – poate nu prea diferite de ale mele – el îşi pierduse mama, eu îmi pierdusem fiica? Am aruncat ultimul muc de ţigară la câţiva metri de şcoală. Era o oroare; toate acele mame radioase, împingând landouri şi aşteptându-şi copiii mai mari. Unele mă cunoşteau din vedere de pe vremea în care locuiam aici, dar stârneam aceeaşi curiozitate ca atunci; mă priveau, vorbind în şoaptă. Îmi venea să le spun: „Doamnelor, m-am întors!" Şi apoi a sunat clopoţelul şi ele au dispărut. O droaie de copii au ieşit din clase. Aş fi putut s-o văd pe Clara ieşind în fugă şi râzând, doar că ea nu purta uniformă, ca micii irlandezi care se agitau de colo-colo şi îşi căutau mamele din priviri. Amintirile erau chinuitoare, o auzeam strigându-mă: „Mami, eşti aici!", o revedeam cu hainele în dezordine, părul ciufulit, pete de vopsea pe mâini şi pe obraji, mirosul de transpiraţie de copil, ciripind…

— Diane, Diane, eşti aici! Am fost trezită brusc din visare când Declan s-a lovit de mine. Mi-a spus învăţătoarea că tu vii să mă iei, ce bine!

— Îmi dai ghiozdanul?

— Tata nu mi-l duce niciodată.

De ce nu mă miram prea tare?

— Eu ţi-l duc. L-a desprins de pe umeri ca să mi-l dea. Ieşeam din curtea şcolii când m-a luat de mână şi le-a spus de la depărtare la revedere colegilor lui. Părea atât de mândru. Pe drumul spre casă nu spunea nimic, aşteptând desigur ca asta să vină de la mine. Era responsabilitatea mea; el nu avea nicio legătură, mă băgasem singură în această situaţie. Trebuia să mi-o asum, puţin contau consecinţele.

— Şi cum a fost la şcoală?

Faţa i-a radiat de fericire, a început să-mi povestească entuziasmat cum îi fusese ziua. Debitul verbal nu i-a scăzut nici când am ajuns acasă, şi-a aruncat paltonul – era la fel de dezordonat ca tatăl lui – şi a alergat în living. Continuând să vorbească, s-a jucat cu câinele. Nu m-a observat oprindu-mă în pragul camerei. Întoarcerea mea în această casă, în intimitatea lui Edward… în mai puţin de câteva secunde am constatat două schimbări majore: *exit* scrumierele debordând

de mucuri şi fotografia pe plajă a lui Megan. Totuşi, era imposibil să ghiceşti că aici locuia un copil: nicio jucărie, nicio urmă de creion. Nu aveam nevoie de confirmare, dovada era flagrantă: Edward habar n-avea de ceea ce îi trebuia fiului său. Mi-a părut rău pentru ei doi. Mi-am scos geaca şi am agăţat-o în cuierul din antreu. Am trecut în spatele barului din bucătărie, bar unde îl văzusem de atâtea ori pe Edward.

— Declan, vrei o gustare?

— Daaa!

Fără prea multă convingere, am explorat dulapurile căutând gustarea ideală, gândindu-mă că poate m-am grăbit. Fusesem gură-spartă. Am putut să-i fac o ciocolată caldă şi să-i dau nişte biscuiţi. L-am privit în timp ce mânca, luptându-mă împotriva suprapunerii imaginilor. Declan stătea pe scaunul de la barul din bucătăria tatălui său, Clara ar fi stat pe scaunul de la barul din cafenea. Am încercat să mă liniştesc spunându-mi că asemănarea se oprea aici. Declan nu mai avea mamă, în timp ce Clara încă o avea pe a ei. Care îi dădea să mănânce unui alt copil, ce nu însemna nimic pentru ea.

— Vrei să mergem pe plajă? i-am propus.

— Cu Postman Pat?

— Bineînţeles. Ai teme?

S-a bosumflat.

— Le faci şi mergem după aceea?

A dat din cap în semn de încuviinţare. M-am dus să-i iau ghiozdanul înainte să mă instalez lângă el la bar. Era în clasa care corespundea cu cursul preparator de la noi, ar trebui să mă descurc. Clara nu a apucat să facă teme. M-am uitat pe caietul lui de texte: avea de descifrat o pagină de carte. Va trebui să mă străduiesc cu accentul. Am pus pagina între mine şi el şi a început lectura. Atenţia şi concentrarea lui m-au uimit; Clara nu ar fi fost aşa de disciplinată. Când a terminat, în mod firesc i-am spus să se ducă să se schimbe înainte să plecăm. A sărit de pe scaun şi m-a privit.

— Ai nevoie de ajutor?

— Nu.

— E vreo problemă?

A dat din cap şi a dispărut pe scară.

Pe plajă m-am mulţumit să-l supraveghez de departe cum se juca împreună cu câinele. Nu începetam să mă întreb. De ce reuşeam să mă ocup de acest copil fără să mă prăbuşesc? Căutam oare să mă fac iertată, prin fiul lui, pentru că îl părăsisem pe Edward cu mai bine de un an în urmă? Poate eram în stare s-o fac pentru că voi pleca peste câteva zile şi asta nu va avea nicio urmare asupra vieţii mele? Puteam, aşadar, să mă detaşez de el.

Pentru că nu ştiam la ce oră se va întoarce Edward, când am ajuns acasă l-am trimis pe Declan să facă duş. A urcat la etaj fără să negocieze, fără să întrebe nimic. Am aşteptat un sfert de oră înainte să urc şi eu. Holul acesta, baia aceasta… Am bătut la uşă.

— Este totul bine?

— Cu tata, fac totul singur.

Era un mic bărbat care nu avea de ales decât să se descurce, fără să aştepte nimic de la nimeni.

— Îmi dai voie să mă duc în camera ta?

— Da.

Am zâmbit trist când am intrat. Edward încercase: erau jucării – un circuit de maşini, un tren, câteva jocuri Lego, animale de pluş puse grămadă pe patul nefăcut. Dar pereţii erau reci, fără nicio decoraţiune. Hainele îi erau aranjate pe jumătate într-o comodă cu sertarele întredeschise, restul încă în valize. Prezenţa unui fotoliu într-un colţ al camerei m-a nedumerit. Declan şi-a făcut intrarea, cu bluza de pijama îmbrăcată pe dos şi părul încă ud.

— Nu te mişca, i-am zis.

M-am dus să iau un prosop de baie. Mă aştepta în mijlocul camerei, tot numai zâmbet şi cu o uşoară timiditate în priviri. L-am şters energic pe cap, i-am pus pijamaua cum trebuie. Ochii lui frumoşi au încercat să-mi transmită un mesaj, pe care am refuzat să caut să-l înţeleg.

— Acum eşti perfect.

M-a luat de mijloc, şi-a lipit faţa de burta mea şi m-a strâns

cu putere. Respiraţia mi s-a tăiat, am privit aiurea şi am rămas cu braţele moi pe lângă corp. Brusc, mi-a dat drumul şi s-a dus râzând să se joace cu maşinile, spunându-şi poveşti, însufleţit de o nouă bucurie de a trăi.

— Te las cinci minute, mă duc afară să fumez o ţigară.

— Ca tata, mi-a răspuns nemaisinchisindu-se de mine. Am coborât scara, am luat pachetul de ţigări şi am ieşit pe terasă. Fumând, l-am sunat pe Olivier.

— Mă bucur să te aud, i-am spus imediat ce a răspuns.

— Şi eu, eşti bine? Ai o voce ciudată.

— Nu, nu, te asigur, totul e bine. Nu avea rost să-l neliniştesc povestindu-i ce făceam. Vorbeşte-mi de tine, de cafenea, de Paris, de Félix. S-a executat cu bucurie. Încetul cu încetul, mă aducea înapoi acasă, la viaţa mea. Mă îndepărta de demonii mei, oferindu-mi o gură de oxigen, îmi lipsea cafeneaua, stabilitatea emoţională pe care mi-o adusese. Blândeţea lui Olivier, simplitatea lui alinătoare… Răgazul acesta a fost scurt; Declan tocmai venise în living şi mă căuta, vizibil neliniştit. Te mai sun mâine.

— Abia aştept să te întorci, Diane.

— Şi eu. Te îmbrăţişez strâns.

Am intrat în casă. Declan a zâmbit uşurat.

— Pot să mă uit la televizor, te rog?

— Dacă vrei.

— Când se întoarce tata?

— Nu ştiu. Vrei să-l suni?

— Nu!

— Dacă vrei să o faci, nu trebuie să-ţi fie frică. Tatăl tău poate să înţeleagă…

— Nu, vreau să mă uit la televizor.

S-a descurcat de minune să găsească desenele animate. Văzând cât era ceasul, am hotărât să-i pregătesc cina. Am gătit în sunetul râsetelor sale, cu Postman Pat la picioarele mele, aşteptând să-i pice şi lui ceva. Când mă surprindeam zâmbind, îmi repetam că nu eu eram cea care făcea asta.

Trei sferturi de oră mai târziu terminaserăm de mâncat – îi ţinusem companie lui Declan – vasele erau spălate, ora 21 nu

era departe şi niciun semn de viaţă încă de la Edward. Declan stătea pe canapea şi se uita la desene animate.

— Ar trebui să mergi la culcare, l-am anunţat.

S-a chircit.

— Ah…

S-a ridicat dintre perne, a stins docil televizorul. Toată bucuria de viaţă îi dispăruse de pe chip, părea prăbuşit în el însuşi.

— Vin cu tine în cameră.

A clătinat din cap. Ajunşi la etaj, s-a dus să se spele pe dinţi fără să-i fi cerut eu să facă asta. Am aprins veioza de pe noptieră şi i-am aranjat aşternutul. Când a venit, s-a aşezat în patru labe şi a căutat ceva sub pat; a ieşit de acolo cu o eşarfă mare în mână. Nu era greu de ghicit cui aparţinuse. Apoi s-a băgat în pat.

— Las lumina aprinsă?

— Da, mi-a răspuns cu voce slabă.

— Somn uşor.

Nu făcusem doi paşi când am auzit primele suspine.

— Stai cu mine.

Exact ceea ce mă îngrozea. Am început prin a mă lăsa în genunchi la căpătâiul lui, el a scos capul de sub plapumă, desfigurat de suferinţă, cu ochii mari plini de lacrimi, ca paralizat de dor şi de durere, cu eşarfa mamei lui strânsă la piept. Încet, am apropiat mâna, dar am oprit-o ca să măsor importanţa gestului meu; i-am trecut-o prin păr. La atingerea mea, a închis repede ochii, apoi i-a redeschis, implorându-mă să fac ceva ca să-i alin suferinţa. Mi-am pus o întrebare. Una singură. O întrebare interzisă: ce-aş fi făcut dacă ar fi fost Clara? în gând, mi-am implorat fiica să mă ierte pentru această trădare, cu ea ar fi trebuit să fac asta. Să fac ce refuzasem cu micul ei trup mort, să-i spun că totul va fi bine, că ea va fi bine, că voi fi mereu lângă ea. M-am lungit lângă Declan şi l-am luat în braţe, respirându-i mirosul de copil. S-a cuibărit, s-a frecat de mine şi a plâns. Mult, fără întrerupere, îşi striga mama, eu îi şopteam: „Ssst, sssst, ssst…”

Şi apoi nişte sunete venite de foarte departe mi-au ieşit din

gură; un cântecel de leagăn pe care i-l cântam Clarei când visa urât. Vocea nu mi-a tremurat, deşi lacrimile au curs libere pe obrajii mei. Plângeam amândoi aceeaşi pierdere. Ne aflam în acelaşi loc, o prăpastie în care sufeream de dor. Suspinele lui Declan s-au stins încet-încet.

— Tu eşti mămică, Diane? m-a întrebat sughiţând.

— De ce spui asta?

— Pentru că faci ca mămica mea…

Copiii au un al şaselea simţ prin care găsesc o breşă. Acest băieţel îmi dovedea că gesturile, cuvintele mele rămăseseră imprimate, marcate cu fierul roşu de către maternitate, prin ceea ce fusesem, că voiam sau nu.

— Eram mămică mai demult…

— De ce mai demult?

— Fiica mea, Clara… a plecat, la fel ca mămica ta.

— Crezi că sunt împreună?

— Poate.

— Mama e drăguţă cu ea, să nu-ţi faci griji. L-am strâns la piept şi l-am legănat plângând în tăcere. Poţi să-mi mai cânţi?

Am cântat din nou. Respiraţia i s-a liniştit.

Trecuse o oră când am auzit uşa de la intrare deschizându-se. Edward m-a strigat, dar nu i-am răspuns, de teamă să nu-l trezesc pe Declan, căruia nu-i dădusem drumul nicio secundă. Edward a urcat scara câte patru trepte odată şi s-a oprit în pragul camerei fiului său. S-a rezemat de tocul uşii, a strâns pumnii, a ridicat ochii spre cer, căutând cu siguranţă să scape de această scenă. Şi el suferea din cauza situaţiei. Am înţeles utilitatea fotoliului din cameră, probabil îşi petrecea nopţile acolo, veghindu-l. Din priviri, i-am spus să tacă. În somn, Declan s-a zbătut uşor când m-am desprins de el. I-am lăsat eşarfa mamei lui cât mai aproape de faţă şi m-am abţinut să nu îl sărut pe frunte. Făcusem destul. Am trecut prin faţa lui Edward, buimacă. M-a urmat până la parter. Mi-am îmbrăcat geaca şi am deschis uşa de la intrare. Eram cu spatele la el când s-a hotărât să vorbească.

— Îmi pare rău că m-am întors atât de târziu. Aş fi vrut să

te scutesc de asta.

— Trebuie să plec.

— Mulţumesc pentru Declan. Tot fără să mă uit la el, i-am respins mulţumirile cu o mişcare a mâinii.

— Diane, uită-te la mine.

— Nu.

M-a prins uşor de braţ, m-a întors spre el şi m-a văzut scăldată în lacrimi.

— Ce s-a întâmplat? Ce ţi-a făcut?

Voia să-mi cuprindă faţa în mâinile lui mari când m-am desprins brutal.

— Nu mă atinge, te rog… Nimic, nu s-a întâmplat nimic. Declan a fost adorabil.

Am alergat la maşină şi am mers cu toată viteza spre casa lui Abby şi Jack. Am rămas minute lungi aplecată peste volan. Copiii aduceau prea multă suferinţă, prea multă durere, atât vii, cât şi morţi. Durerea lui Declan îmi era de nesuportat, voiam atât de mult să-l ajut, dar era peste puterile mele şi refuzam s-o trădez pe Clara. O să creadă că o abandonam încă o dată. O abandonasem lăsând-o să plece cu maşina împreună cu tatăl ei, o abandonasem neducându-mă să-mi iau rămas-bun de la ea, nu puteam s-o abandonez jucându-mă de-a asta cu Declan sau cu oricare alt copil. Nu aveam dreptul.

Când am ajuns în living, am găsit-o pe Abby în capot, aşezată într-un scaun-balansoar în fata focului din şemineu. Mi-a făcut semn să mă apropii, m-am clătinat până la ea, m-am prăbuşit la pământ şi mi-am aşezat capul pe genunchii ei. Ea m-a mângâiat pe păr, eu m-am uitat la flăcări.

— Îmi vreau fiica, Abby.

— Ştiu… eşti curajoasă. Cred că i-ai făcut mult bine lui Declan.

— Suferă atât de mult.

— Ca şi tine.

Au trecut mai multe minute.

— Şi controalele tale?

— Sunt obosită, mă sting încet.

Am strâns-o mai tare de genunchi.

— Nu, nu tu… nu ai dreptul să ne laşi.

— E normal să mă duc, Diane. Şi după aceea voi veghea asupra tuturor. Linişteşte-te. Acum plângi, asta te uşurează.

A doua zi am hotărât să stau cu Abby şi cu Jack. Simţeam nevoia să mă concentrez pe motivul esenţial al şederii mele în Mulranny şi nu asupra lui Declan şi a tatălui lui. Zilele se scurgeau cu repeziciune; timpul meu lângă Abby era numărat. Judith venea peste mai puţin de douăzeci şi patru de ore, pe urmă gata. Abby era obosită după ziua de dinainte, aşa că am rămas toată ziua în casă. Spre sfârşitul după-amiezii, Jack s-a dus să se plimbe pe plajă, nu putea să stea o zi întreagă închis în casă, chemarea aerului liber era mai puternică decât orice.

Stăteam amândouă în living, cu câte o ceaşcă de ceai în mână, când m-a întrebat:

— Ce planuri ai?

— Oh… nu prea ştiu… cred că am să continui ca până acum. Mă simt bine în cafeneaua mea, sunt proprietară acum…

— Şi logodnicul tău?

Îmi zâmbea.

— Olivier nu este logodnicul meu, Abby.

— Ah, tinerii de astăzi! Eşti fericită cu el? Măcar este drăguţ cu tine?

— N-aş fi putut să găsesc altul mai drăguţ şi mai respectuos decât el.

— Ăsta-i un lucru bun… Sper că Edward va găsi aceeaşi fericire ca tine…

M-a ţintuit cu privirea. Ştiam la ce se gândea şi refuzam să port această discuţie.

— Te rog, Abby…

— Stai liniştită, n-am să te bat la cap. Dar ne facem atâtea griji pentru el şi pentru Declan. Edward a suferit mult din cauza pierderii mamei lui şi a purtării îngrozitoare a fratelui meu, tatăl lui… Când îl privesc astăzi… Ştiu ce va face ca să nu comită aceleaşi greşeli: va uita de el însuşi în favoarea

fiului său.

— E puternic, sunt convinsă că se va descurca…

Ataşamentul ei faţă de Edward şi de Judith era la fel de mare ca al unei mame pentru copiii săi. O întrebare îmi stătea pe limbă.

— Din cauză că v-aţi ocupat de ei nu aţi avut propriii voştri copii, tu şi cu Jack?

— Nu… s-a întâmplat demult şi totuşi… Privirea i s-a pierdut în gol şi i-a fost străbătută de o undă de tristeţe. Am pierdut doi bebeluşi. N-am avut şansa să trăiesc împreună cu ei, dar îţi înţeleg suferinţa pentru fiica ta…

Lacrimile mi-au invadat ochii.

— Abby, îmi pare rău, n-ar fi trebuit să…

— Ai făcut bine… noi două avem un punct comun şi ştiu că e timpul să-ţi vorbesc despre asta. Înainte, când locuiai aici, ar fi fost poate prematur, dar astăzi… poate că îţi va fi de folos…

— Cum ai făcut să te ocupi de aceşti copii care nu erau ai tăi?

— Au fost crize şi lacrimi! La început, nu îmi dădeam voie să fiu mama lui Judith, voiam să-i fiu doar mătuşă şi mai ales nu voiam să fiu o hoaţă de copii. Rămâneam detaşată de ea. Ea îmi uşura lucrurile fiind un copil liniştit, prea liniştit. Nu plângea, nu cerea nimic, ar fi putut să stea în patul ei fără să se facă auzită. Când te uiţi ce a devenit…

S-a întrerupt ca să râdă. Am făcut la fel. Imaginea unei Judith calme şi discrete părea aberantă.

— Cu Edward era altceva… ne provoca, o ţinea din furie în furie, spărgea tot… Nimic anormal din partea lui. Jack ştia să-l stăpânească, eu eram pasivă, nu voiam să văd cum îmi cere ajutorul pentru el sau pentru sora lui.

— Ce s-a întâmplat de s-au schimbat lucrurile?

— Minunatul meu Jack… într-o seară, după a nu ştiu câta criză a lui Edward, a ameninţat că îi dă înapoi fratelui meu, dacă eu tot n-aveam chef să mă ocup de ei. Pentru singura dată în viaţa noastră, am dormit separat în noaptea aceea. Am înţeles că voi pierde totul: pe soţul şi pe copiii mei– pentru că, da, erau copiii mei. Bunul Dumnezeu mi-i trimisese şi

nimeni nu mă considera hoaţă…

— Eşti o femeie incredibilă…

— Nu mai mult ca alta… şi tu vei fi la fel.

— Nu cred…

— Lasă viaţa să se desfăşoare.

Abby şi Jack şi-au petrecut seara împărtăşindu-mi amintirile lor, cu ajutorul albumelor foto. Descoperream istoria acestei familii.

Şapte

Am auzit-o pe Judith înainte s-o văd.

— Unde e ticăloasa? a strigat din antreu.

— Ţi-am spus că e în formă! mi-a zis Jack, împreună cu care mă aflam în salon.

M-am ridicat de pe canapea ca să fiu de faţă la debarcarea ei. M-a văzut, m-a împuns cu degetul repetând: „Tu, tu, tu!" După aceea, fără să-şi îndepărteze privirea pătrunzătoare de la mine, a lipit un sărut pe obrazul lui Jack, înainte s-o ia în direcţia mea.

— Tu, soi de… nu eşti decât o… la dracu!

S-a aruncat asupra mea şi m-a strâns tare în braţe.

— Ştii că ai s-o-ncasezi serios, nu?

— Şi tu mi-ai lipsit, Judith.

Mi-a dat drumul, a pufnit, m-a prins de umeri şi m-a privit atent din cap până-n picioare.

— Ţi-ai revenit! Uau!

— Iar tu eşti la fel de spectaculoasă!

— Întreţin legenda.

Era purul adevăr. Judith era splendidă, cu un sex-appeal de foc, un neastâmpăr în privire care putea să deconcerteze pe cel mai dur dintre bărbaţi. Chiar şi fratele ei cădea în cursă. Abby ni s-a alăturat şi ne-a îmbrăţişat. Judith mi-a făcut cu ochiul, tandru şi complice.

— Am amândouă fetele cu mine.

Stânjeneala mea nu putea fi mai evidentă.

— Nu face figura asta, Diane. E adevărat ce spune Abby. În plus, ai fost la un pas să devii sora mea…

Uitasem până unde erau în stare să meargă când se aliau. Am izbucnit în râs toate trei.

Ziua s-a scurs în bucuria acestor regăsiri. S-au amestecat râsete, lacrimi şi împunsături de-ale lui Judith împotrivirea mea. Împreună cu ea, ne-am ocupat de treburi ca s-o scutim pe Abby. Aceasta părea să fi întinerit cu zece ani, orice urmă de boală dispăruse în câteva ore. Faţa îi era destinsă, îşi regăsise dinamismul şi nu mai arăta obosită. Judith şi cu mine a trebuit să ne luptăm ca să ne lase să ne ocupăm de pregătirea cinei, atât de în formă se simţea. În seara aceea urma să fim cu doi mai mult: Edward şi Declan ni se alăturau. Refuzam să-mi fac griji din cauza asta.

O mare parte a după-amiezii a fost consacrată preparării mâncării; am făcut un curs de gastronomie irlandeză învăţând să coc pâine neagră şi să gătesc veritabilul *irish stew*. În clipa aceea mi-am zis că aveau dreptate: eram cu mama şi cu sora mea. Sora mea cu care făceam prostii de parcă am fi avut cincisprezece ani şi mama noastră care ne muştruluia. Din când în când Jack încerca să pătrundă în cercul nostru feminin, dar, invariabil, făcea drumul înapoi.

Judith şi-a scos smartphone-ul ca să imortalizeze momentul. Abby s-a pretat jocului râzând, eu am făcut la fel. A fost o rafală de selfie-uri de-ale noastre. Mă pregăteam să fac pe măscăriciul când s-a deschis uşa şi au apărut Declan şi Edward.

— Judith! a strigat Declan.

— Hei, mucosul meu preferat! Ce ţi-am spus?

— Bună ziua, mătuşă Judith, a răspuns el docil, înainte să se arunce de gâtul ei.

Această frază mi-a declanşat un râs atât de nebunesc că m-am rupt în două. Nu mai râsesem astfel de ani de zile.

— A mai văzut-o careva pe Diane în starea asta? s-a întrebat Abby, râzând şi ea.

— E din cauza lui Judith! am reuşit să spun. Nu ţi-e ruşine, tu care te urci cu picioarele pe masă, să îi ceri să-ţi zică aşa?

— Ai răbdare, încerc să fiu cum trebuie.

Edward m-a urmărit râzând şi el. De când îl reîntâlnisem, era pentru prima dată când îl vedeam un pic destins şi zâmbitor. Am preferat să întorc privirea. Ochii mi-au căzut pe

Declan care mă fixa, încă agăţat de gâtul lui Judith. Mi-a zâmbit larg şi mi-a făcut un semn cu mâna.

— Bună, Declan, i-am spus de la depărtare.

— Bine, copii, să trecem din nou la treabă! Fetelor, facem mâncare, Edward, tu ne faci fotografii! a cerut Abby.

El s-a uitat la ea ca la o extraterestră.

— Măcar o dată, foloseşte-ţi talentul pentru familie. Fă-mi plăcerea.

— Numai pentru că este vorba de tine, a mormăit el.

Se pregătea să iasă din bucătărie când Declan l-a strigat:

— Tată, aşteaptă!

Toate privirile s-au îndreptat spre el. Se zbătea în braţele lui Judith ca să fie lăsat jos. Ea i-a dat drumul până la urmă.

— Pot să te ajut? l-a întrebat apropiindu-se de el.

— Vino cu mine la maşină.

După zâmbetul pe care i l-a adresat tatălui său, se vedea cât de mult îl iubea deja. Câteva minute mai târziu, era asistentul lui Edward şi îi dădea lucrul cerut. Bufoneriile lui Judith şi simpla plăcere de a o face fericită pe Abby au fost de ajuns ca să-mi ascund stânjeneala cauzată de prezenţa lor, sau în orice caz să mă descurc cu ea. Jack ni s-a alăturat şi el şi ne-a servit cu bere Guiness. S-a aşezat şi a ciocnit cu soţia lui. Declan se învârtea în jurul mesei, râzând. Judith aranja toată harababura, iar eu m-am ocupat de spălatul vaselor. Vorbeam toţi în acelaşi timp, despre tot, despre nimic, pur şi simplu însufleţiţi de bucuria de a ne afla acolo. Când am terminat de spălat vasele, m-am rezemat de blatul de lucru şi mi-am băut berea. Am surprins ochii lui Edward asupra mea – a fost ca un moment suspendat în timp. Aş fi vrut să întorc privirea, dar nu eram în stare. La ce putea să se gândească el? în ce mă privea, era imposibil să văd limpede ce îmi trecea prin cap. Şi apoi, deodată, maxilarul i s-a încordat, balonul s-a spart. Şi-a căutat fiul; Declan se uita la aparatul foto al tatălui său, aflat pe bufet, ca la o comoară.

— Nu pune mâna pe el, e fragil.

Pe chipul lui de băieţel se citea decepţia. Care a crescut când Edward s-a dus să-şi aranjeze materialul în maşină, fără

să-i ceară ajutorul şi fără să spună un cuvânt cuiva. Absenţa lui s-a prelungit şi a părut să-l neliniştească pe Declan. Se uita la uşa bucătăriei, tresărea la cel mai mic zgomot, ca în gardă. Când l-a auzit pe tatăl lui intrând în casă, faţa i s-a destins şi şi-a regăsit zâmbetul.

Ne-am aşezat la masă şi Declan a cerut să stau lângă el. Nu aveam niciun motiv ca să refuz. La urma urmei, ce mai conta? Edward voia să-l certe, dar nu l-am lăsat.

— E în regulă, i-am spus zâmbind.

Atmosfera din timpul cinei a fost amuzantă, plăcută şi familială. Viaţa nu cruţase pe nimeni de la acea masă, pe ei şi mai puţin în ultima vreme, cu boala lui Abby. Şi totuşi, fiecare făcea astfel încât s-o scoată la capăt, să trăiască mai departe, se mulţumea cu scurte momente fericite, un amestec de instinct de supravieţuire şi de fatalitate. Mă acceptaseră cu toate ale mele şi continuau s-o facă. Eram între ei şi mi-era bine. Cu toate acestea, o parte din mine ar fi preferat să se simtă mai puţin confortabil; despărţirea avea să fie grea, ştiam deja. Pe cât de mult aveam nevoie, pentru progresul vieţii mele din Paris, să fiu sigură că uitaserăm trecutul, pe atât de complicat era să mă gândesc la ei cu răceală. Era efectul pervers al acestor reîntâlniri. Judith m-a scos din gândurile mele:

— O ştergem la pub?

— Dacă vrei.

— Nici nu se pune problema să ratez o ocazie de a petrece cu tine! Pe de altă parte, în felul ăsta eviţi să sfârşeşti ca data trecută.

— Dacă ai putea să nu-mi aminteşti de acel episod, ar fi grozav.

Numai că, după zâmbetul poznaş pe care îl afişa, am înţeles că nu se va opri aici. L-a împuns cu cotul pe Edward.

— Hei, frate, îţi aduci aminte când a trebuit să ne ducem după ea?

El a mormăit în barbă. Ca şi mine, îşi amintea la perfecţie.

— Povestiţi-ne, copii, a intervenit Abby, excitată ca o

puştoaică.

— Diane nu se mai ţinea pe picioare şi Edward i-a ars una unui tip care îi dădea târcoale prea de aproape. A trebuit s-o care pe umăr. Îţi venea să mori de râs, ea gesticula cât putea zbierând la el şi Edward, imperturbabil, nu se clintea.

Abby şi Jack ne-au privit când pe unul, când pe altul, şi la sfârşit au izbucnit în râs. Noi ne-am privit, jenaţi la început, înainte să ne alăturăm râsului nebunesc general.

— Ce e aia, a-i arde una? a întrebat Declan.

— Înseamnă a se bate, i-a răspuns Judith.

— Uau, tată, tu te-ai bătut?

— Dacă nu s-ar fi întâmplat decât o dată… a continuat Jack. Fiule, tatăl tău se bătea deja la vârsta ta.

— De ce-i povesteşti asta? l-a certat Edward.

— O să mă-nveţi şi pe mine, tată?

Tatăl şi fiul s-au privit. Pentru prima oară, Edward a avut o privire tandră pentru Declan înainte să se întoarcă înspre sora lui.

— Duceţi-vă dacă vreţi, mă ocup eu să strâng aici.

S-a ridicat, şi-a trecut mâna prin părul fiului său şi i-a cerut să-l ajute să strângă. A fost ceva mai puternic decât mine, i-am privit până când au dispărut în bucătărie. Judith şi-a dres glasul.

— Eşti gata s-o faci lată?

— Să plecăm!

Amândouă i-am îmbrăţişat pe Abby şi pe Jack, care ne-au mulţumit de o mie de ori pentru seara aceea. Edward şi Declan au ieşit din bucătărie, Judith s-a dus să-i îmbrăţişeze. Eu m-am mulţumit să le fac un semn cu mâna.

— Aveţi grijă, ne-a spus Edward.

— Nu vei fi nevoit să te baţi, i-am răspuns fără să mă gândesc.

În aceeaşi clipă mi-am regretat vorbele.

Am ajuns la pub râzând şi ţopăind. Când am intrat, nu am putut să nu gândesc cu voce tare:

— Ce bine e aici!

— Ştiam c-ai să revii! m-a tachinat Judith.

Din spatele barului, barmanul s-a bucurat să ne vadă. Ne-am dus spre el, în ciuda lipsei de loc. Treaba s-a rezolvat în doi timpi şi trei mişcări: a dat la o parte hotărât doi clienţi ca să ne elibereze scaunele. Fără să ne întrebe, ne-a adus fiecăreia câte o halbă de Guiness. În pub era atmosfera de concert de sâmbătă. Grupul interpreta melodie după melodie pentru plăcerea tuturor. Ne-am alăturat celorlalţi clienţi care cântau cât îi ţinea gura. Regăseam acea atmosferă care îmi plăcuse atât de mult… şi de care nu profitasem anul trecut.

— Am o întrebare super importantă să-ţi pun, mi-a spus deodată Judith.

— Te-ascult.

— Félix mai este gay?

Am pufnit.

— Mai mult ca niciodată, i-am răspuns în cele din urmă.

— Drace! Pentru că este bărbatul vieţii mele, cred că îţi dai seama.

M-a luat de braţ şi ne-am reocupat locurile la bar, unde ea a comandat a treia sau a patra halbă, începeam să nu mai ştiu! în sfertul de oră care a urmat am avut dreptul la relatarea ultimelor aventuri ale lui Judith-care-se-îndră- gosteşte-în-fiecare-zi. Mi-a sunat telefonul, întrerupându-ne discuţia. Era Olivier.

— Aşteaptă două minute, i-am spus, înainte să mă adresez lui Judith. Scuză-mă…

Ea a rânjit drăguţ şi mi-a făcut semn cu capul spre colţul fumătorilor de afară. Mi-am înşfăcat ţigările şi am traversat pubul, urmată îndeaproape de Judith, care s-a apucat să stea de vorbă cu ceilalţi fumători.

— Gata! Am ajuns.

— Unde eşti? E un zgomot!

— La pub cu Judith. Este un concert, ca în fiecare sâmbătă seara.

— Te-ai revăzut cu prietena ta?

— Da, am petrecut o zi minunată. Abby era fericită, a fost super!

— Te simţi bine acolo…

O undă de vinovăţie m-a străbătut, uitasem să-l sun astăzi, cu toată bucuria revederii lui Judith.

— E adevărat… Şi tu, ce faci?

— Foarte bine, aici totul este O.K. Acum sunt acasă şi lenevesc singur. Nu te mai deranjez mult…

— Nu mă deranjezi, prostuţule!

— Distrează-te. Voiam să ştiu doar dacă eşti bine. Acum am aflat! Te îmbrăţişez strâns.

— Şi eu pe tine. Pe mâine, te sun mâine, promit. Judith trebuie să mă fi urmărit, căci a venit lângă mine imediat ce mi-am băgat telefonul în geantă.

— Şi, ce face iubitul tău?

— Foarte bine. Ne întoarcem?

Ca invitate de onoare, ne-am regăsit încă o dată locurile la bar. Judith nu avea de gând s-o lase moartă.

— E treabă serioasă între voi?

— Nu ştiu, cred… da… de fapt, este…

— Şi fratele meu?

— Ce-i cu fratele tău?

— Nu-l mai iubeşti? Nu încerca să-mi spui că nu l-ai iubit cândva, că nu te-aş crede.

— Oh, Judith, te rog…

— Trebuie să avem această discuţie!

Am oftat.

— Nu eram pregătită pentru el, i-aş fi făcut şi mai mult rău, mai devreme sau mai târziu, dacă aş fi rămas.

— Şi acum?

— Acum, a trecut mai bine de un an. Mi-am reluat viaţa la Paris, acasă la mine şi am întâlnit pe cineva cu care mă simt bine.

— Înţeleg, mă bucur pentru tine.

Şi-a terminat berea dintr-o răsuflare şi a mai comandat un rând. Nu fără să-mi arunce o privire cu coada ochiului.

— Ce vrei să-mi spui?

— Cred că este totuşi ciudat să-l revezi!

— Într-adevăr… Dar, Judith, nu-ţi dau voie să faci scenarii…

— O.K., O.K.! în fine… n-ai să mă faci să cred că nu eşti curioasă să afli un pic mai mult…

— Ai dreptate… sunt îngrijorată pentru el…

— Nu eşti singura!

— Mă îndoiesc…

— Merită ceva mai bun decât să fie acaparat de fiul lui! Cum vrei să-şi mai refacă viaţa acum?

— Apariţia lui Declan îţi pune probleme?

— Bineînţeles că nu. Cum să nu-l iubeşti pe puştiul ăsta? Doar că m-am săturat să-mi văd fratele lâncezind. Are ghinion! Nu este un reproş, Diane… dar a suferit al dracului după plecarea ta… Am lăsat capul în jos. Am revăzut în minte momentul în care îi spusesem că îl părăsesc. Îl făcusem să sufere atât de mult.

— S-a aruncat cu totul în muncă, era tot timpul pe drumuri, fugea de Mulranny, de tot ce îi putea aminti de tine. Ca atunci când un cui îl scoate pe altul şi chiar era pe punctul să reuşească. Şi pe urmă, hodoronc-tronc, dă peste tipa aia! Prima lui reacţie a fost să facă pe răul din poveste… îi cunoşti principiile! Din fericire, mama lui Declan era o femeie bună, serioasă, înţelegătoare. Nu i-a reproşat niciodată lui Edward că a plecat, l-a iertat şi, de asemenea, l-a cercetat, ca să ştie dacă putea într-adevăr să i-l lase în grijă pe fiul lor.

— O înţeleg, la urma urmei, nu-l cunoştea!

Am băut o înghiţitură zdravănă de bere şi am oftat.

— Dar cum se simte el de fapt? Ce gândeşte despre situaţia în care se află?

— Diane, dar tu pe ce lume trăieşti? Crezi că-şi deschide inima în privinţa stărilor lui sufleteşti?

N-am putut să rezist, am izbucnit în râs.

— Ştii că eşti curioasă? a continuat, râzând la rândul ei.

— Ai dreptate! Eşti mulţumită?

— Foarte! Ascultă, ceea ce pot să-ţi spun este că atunci când a primit rezultatul testului de paternitate a luat-o puţin razna. Erau ani de când nu-l mai văzusem într-o asemenea stare!

— Adică?

— S-a baricadat în casă şi s-a îmbătat criţă. Mă întreb cum de n-a înţepenit pentru totdeauna. A trebuit să sar pe fereastră ca să intru. Şi acolo l-am ascultat delirând ore în şir… despre tot: despre tatăl nostru, despre ticăloasă, despre boala lui Abby, şi despre tine de-a lungul, de-a latul şi de-a curmezişul! în condiţiile în care plecaseşi de şase luni şi nimeni nu avea dreptul să-ţi rostească numele fără să declanşeze un război nuclear. Vorbea de telefoane primite de la tine, de mesaje…

Am făcut o socoteală scurtă; se potrivea cu apelurile mele…

— Şi acum? am întrebat-o.

— Este mai viu datorită fiului său, o să-i dedice viaţa… îl iubeşte la nebunie, dar ceea ce îl va măcina mereu este că i-a făcut un copil unei femei pe care n-o iubea.

— Aş vrea atât de mult să fac ceva pentru el…

— Să nu-ţi fie milă de el.

— Asta n-are nicio legătură…

A zâmbit în colţul gurii.

— Ştiu, te provoc doar… Degeaba spui, va fi mereu ceva între voi. Asta e, aţi ales fiecare. Tu ai pe cineva. Iar el îl are pe fiul lui şi îi este de ajuns. Dar cred că v-ar face bine să vorbiţi… Hai, încă un rând!

Încă o halbă. Judith se maturizase, era mult mai responsabilă şi mai lucidă decât înainte. Ceea ce nu a împiedicat-o să mă facă să dansez pe ritmurile îndrăcite ale muzicii tradiţionale irlandeze.

Pubul era aproape de închidere. Din fericire, făceam cinci minute pe jos până acasă la Abby şi Jack. La fel de cherchelite amândouă, am parcurs drumul braţ la braţ. M-am trezit din beţie în mai puţin de două secunde când am văzut maşina lui Edward încă parcată în faţa casei.

— Ce mai tot învârteşte pe-aici? a răcnit Judith reţinându-şi un râgâit, cu eleganţa ei legendară. Am intrat cu paşi mari şi ne-am îndreptat spre living. O luminiţă era aprinsă pe un gheridon. Am zărit în cele din urmă silueta lui Edward; stătea pe canapea, cu picioarele pe măsuţa joasă, cu un pahar într-o mână şi cu cealaltă pusă pe spatele fiului său, care dormea cu

capul pe genunchii lui.

— De ce mai eşti aici? l-a întrebat Judith.

Nu s-a sinchisit să se întoarcă spre noi ca să răspundă.

— Declan s-a speriat când a înţeles că n-o să vă mai vadă. Singurul mijloc de a-l linişti a fost să-i promit că vă aşteptăm. Până la urmă a adormit.

— Ar fi trebuit să ne suni, i-am spus apropiindu-mă.

— Mulţumesc, Diane, dar nu voiam să vă stric seara.

Judith a îngenuncheat lângă ei şi a studiat nivelul scăzut de whisky din sticlă. I-a făcut cu ochiul fratelui ei care a schiţat un zâmbet trist.

— Lasă-l cu noi în noaptea asta, o să-l iau la mine. Du-te şi dormi şi tu în patul tău. Ţi-l aducem mâine la prânz.

— Poate o să te mire, dar nu refuz.

Judith s-a ridicat, Edward şi-a luat fiul în braţe şi s-a ridicat şi el. Declan s-a agăţat de gâtul lui.

— Tată?

— Judith şi Diane sunt aici, o să dormi în patul lui Judith.

I-am privit cum urcau scările toţi trei. Viaţa lor era aşa de departe de a mea. Ca să-mi fac de lucru, am luat paharul şi sticla şi le-am dus la bucătărie. M-am rezemat de chiuvetă şi am băut un pahar de apă. Am tresărit când am auzit vocea lui Edward:

— Plec.

M-am răsucit, el mi-a aruncat pachetul lui de ţigări, având deja o ţigară între buze. Am înţeles mesajul şi l-am urmat. După ce am ajuns afară şi m-am servit, i-am dat înapoi pachetul. Şi-a fixat privirea în ochii mei şi a aprins un chibrit pentru mine; m-am apropiat de flacără spunându-mi să nu cumva să-mi ard aripile. Pe urmă, el a făcut câţiva paşi prin grădină, înainte să se întoarcă lângă mine. A căutat în buzunar şi a scos de acolo cheile de la maşină, pe care mi le-a dat. Din reflex, le-am luat. Ai putea să-mi aduci maşina mâine, odată cu Declan?

— Doar n-o să te întorci pe jos? Ai cel puţin o jumătate de oră de mers!

— Am băut prea mult, nu vreau să mă urc la volan… o să-

mi facă bine să iau aer. Şi-a aţintit privirea în ochii mei secunde lungi. Se citea atâta tristeţe în ea, dar, ca întotdeauna, şi o urmă de furie. Nu-l va elibera nimic, niciodată.

— Noapte bună, Diane.

— Ai grijă pe drum.

I-am urmărit silueta până când a dispărut în noapte. Am aruncat mucul în scrumieră, am intrat în casă şi am încuiat. Am urcat la etaj, tulburată, într-o stare neconfortabilă. Uşa de la camera lui Judith s-a întredeschis şi a apărut ea.

— Doarme încă? am întrebat-o în şoaptă.

— Buştean. În afară de a-i duce maşina înapoi, ce ţi-a mai zis?

— Nimic.

— Cum bine ziceam, ar trebui să vorbiţi…

— Noapte bună, Judith.

M-am strecurat sub plapumă ştiind că somnul va întârzia să vină. Imaginea lui Edward plecând singur în noapte îmi revenea iar şi iar în minte, fără să uit privirea pe care mi-o adresase. Judith avea dreptate, va exista mereu o legătură între noi, legătură pe care ar trebui s-o lămurim cât de repede ca să putem merge mai departe şi unul, şi altul.

Îmi venea să cred că această şedere în Irlanda era făcută doar ca să învăţ ce înseamnă o familie. Când am coborât la micul dejun, am văzut-o pe Abby în capot pregătindu-se să ne servească un *irish breakfast;* mirosea a şuncă, a ouă, a pâine prăjită. Jack, Judith şi Declan stăteau la masă, doar eu mai lipseam. Totuşi, ceva nu se potrivea, era palpabil.

— Stai să te-ajut, i-am propus lui Abby.

— Nu, scumpa mea, nu sunt neputincioasă!

— Nu te obosi, şi pe mine m-a refuzat, mi-a spus Judith.

— Diane, m-a strigat Declan, cu glas plângăreţ.

L-am privit cu mai multă atenţie, expresia lui tristă m-a sfâşiat. S-a ridicat şi s-a apropiat de mine. Fără să gândesc, m-am lăsat pe vine lângă el.

— Ce-ai păţit?

— Când se întoarce tata? De ce nu e aici?
— Presupun că ţi-a spus deja Judith, nu?
— Nu mă crede, mi-a răspuns ea.
— Declan, tatăl tău este acasă, doarme, era obosit.
— Adevărat?
— Îţi dau cuvântul meu de onoare.

S-a aruncat spre mine şi m-a luat de gât. Mi-am ţinut respiraţia. Copilul ăsta mă împingea dincolo de limitele mele. Doar că eu eram adultă, în mod normal aveam capacitatea să-mi stăpânesc angoasele, spre deosebire de el. În orice caz, părea că eram pe cale să îmi regăsesc această capacitate şi că eram în măsură să îl susţin.

— Uită-te la mine, Declan.

S-a depărtat un pic. Am avut impresia că întâlnesc privirea tatălui lui. Mi-am alungat din minte această imagine şi m-am concentrat pe copilul din faţa mea. I-am şters obrajii cu mâna.

— N-a plecat. O să mergem la el după micul dejun, bine?

A dat din cap.

— Vino la masă.

Din instinct, s-a aşezat lângă mine. Farfuriile erau pe masă, ceştile pline. Declan rămânea chircit.

— Totul e bine, ţi-am spus. Ai încredere în mine. Acum mănâncă.

În timpul scurtei noastre discuţii, nu dădusem atenţie la ce se petrecea în jur. Toată lumea se uita la noi. Abby mi-a zâmbit dulce. Am ales să nu reacţionez şi mi-am înfipt furculiţa în ouăle cu jumări.

O oră mai târziu, Judith m-a lăsat să conduc Range-ul. Când am parcat în faţa casei lui Edward, l-am văzut pe plajă cu câinele şi cu o ţigară în gură. Declan se agita pe banca din spate, şi Judith i-a deschis repede portiera. A ţâşnit ca fulgerul alergând spre tatăl lui care s-a întors când l-a auzit strigând u-l. Declan i-a sărit în braţe, Edward l-a ridicat şi l-a strâns la piept. Apoi l-a lăsat jos, s-a aplecat la înălţimea lui, i-a ciufulit părul şi a început să vorbească. Declan gesticula explicându-i ceva, în timp ce Postman Pat se agita în jurul lor. Liniştind

câinele, Edward îi zâmbea fiului său, cu un zâmbet adevărat, cum era capabil să dăruiască; era fericit, liniştit. Să asist la această scenă m-a tulburat, erau aşa de frumoşi amândoi şi emoţionanţi. Edward devenise într-adevăr tată, nu mai aveam nicio îndoială. Era stângaci, pudic, dar visceral ataşat de copilul lui. În clipa aceea, simţeam că nimic altceva nu conta pentru el decât că-şi regăsise băieţelul. Ce bine îl înţelegeam… Trebuie să fi fost cu adevărat epuizat de ni-l lăsase noaptea trecută. Despărţirea părea să fie dificilă şi pentru unul, şi pentru celălalt. Am stat mai retrasă până când lacrimile au încetat să curgă, în vreme ce Judith li se alătura. Fratele şi sora s-au îmbrăţişat. Am mers încet către ei. Judith s-a îndepărtat alergând pe plajă, repede urmată de Declan şi de Postman Pat. Ai fi putut să te întrebi, dintre mătuşă şi nepot, cine era copilul. Am ajuns lângă Edward şi i-am dat cheile de la maşină. O noapte nu fusese de ajuns ca să se odihnească.

— Nu ţi-am stricat-o.

— Am încredere în tine. Mergem puţin?

— Da.

Am parcurs mai mult de o sută de metri fără să spunem un cuvânt, cu mâinile în buzunare; auzeam în depărtare strigătele de bucurie ale lui Declan şi lătratul câinelui.

— Vino să ne aşezăm acolo, este locul ideal ca să asistăm la circul lui Judith. Ne-am aşezat unul lângă altul pe o piatră care ieşea în afară deasupra plajei. Cum să ştiu că îi este bine?

L-am privit, se uita cu intensitate la fiul lui.

— Când îl iei în braţe, ca în această dimineaţă, îi este bine, ştie că are un tată. Când nu reuşeşte să adoarmă pentru că îşi vrea mama, suferă.

— Îmi pare foarte rău că a trebuit să treci prin asta.

— Termină, nu are importanţă.

— Ce i-ai spus? Este singura noapte în care nu a avut coşmaruri de când stă la mine.

— Nu mare lucru, pur şi simplu i-am vorbit despre Clara. Asta-i tot.

Vocea mi-a cedat uşor, am aprins o ţigară tremurând. Edward m-a lăsat câteva minute să-mi revin înainte să

continue:

— De când ne cunoaştem, eşti singura persoană care nu încearcă să mă cruţe, aşa încât contez pe tine. Spune-mi ce greşesc cu el? Vreau să-i fie bine, să uite, nu vreau să ajungă la fel ca mine.

Mâna mea a luat-o pe-a lui şi a strâns-o, ca şi cum ar fi acţionat complet independent.

— Nu va uita niciodată, să-ţi intre bine asta-n cap. O mamă, ca şi un copil, nu se uită. Nu faci nimic rău cu el. Învеţi, asta-i tot. N-am ce sfat să-ţi dau. Toţi părinţii fac greşeli. Daţi-vă timp să vă obişnuiţi unul cu celălalt. Singurul lucru pe care-l ştiu este că Declan te priveşte ca pe un semizeu şi că este îngrozit de ideea de a te pierde. Te cunosc… nu eşti un mare vorbăreţ, dar linişteşte-l atât cât poţi. Petrece timp cu el… învaţă-l fotografia, pentru el e magic atunci când ţii aparatul în mâini, mă rog, asta am văzut ieri… Şi… dacă ajunge ca tine, va fi foarte norocos.

O ultimă apăsare pe mână şi i-am dat drumul. M-am ridicat, am coborât de pe stâncă şi m-am apropiat de valuri. I-am văzut pe Judith şi pe Declan în depărtare, conştientă de prezenţa lui Edward în spatele meu. Am respirat adânc. Vântul îmi biciuia faţa. Hotărât lucru, nu mă voi întoarce nevătămată din această călătorie.

— Când pleci? m-a întrebat când a ajuns în spatele meu.

— Poimâine.

— O să trecem după şcoală să-ţi spunem la revedere.

— Dacă vrei.

S-a îndepărtat, l-am urmărit cu privirea în timp ce-şi lua fiul şi câinele. S-au urcat în maşină şi au plecat într-un nor de praf. Judith a venit lângă mine, m-a luat de gât şi şi-a rezemat capul de al meu.

— E în regulă?

— S-ar zice că da.

Restul zilei a trecut în mare viteză. Cu Judith, ştiam că ne lipseşte timpul. Folosea cea mai bună metodă împotriva melancoliei: râsul. În timpul prânzului de la Abby şi Jack a

asigurat spectacolul povestind tâmpenii. Am însoţit-o până la maşină când a sosit timpul să se întoarcă la Dublin.

— Facem în aşa fel încât să nu mai petrecem un an fără să ne dăm veşti?

— Aş fi vrut tare mult să vin să te văd la Paris, dar cu Abby, mi-ar fi fost frică să nu-mi încalc promisiunea. Aşa că…

— Am să te sun, i-am răspuns. Ţine-mă la curent în legătură cu sănătatea ei.

— Asta pot să fac.

Armura lui Judith s-a fisurat; a ridicat ochii spre cer, nereuşind să-şi ascundă lacrimile. Am îmbrăţişat-o.

— O să fie bine, ai să rezişti, i-am spus la ureche.

— Tu eşti chiar culmea! Reuşeşti să mă faci să plâng… Ştii, nu contează cu cine îţi trăieşti viaţa… eşti so…

— Ştiu… la fel este şi pentru mine…

S-a desprins de mine, s-a bătut cu palma peste obraji şi a ridicat degetele mari.

— Hai, Judith, revino-ţi, doar nu eşti o fetiţă! s-a certat. Când trebuie să pleci, pleci!

— Ai grijă la drum.

M-a salutat milităreşte, a urcat în maşină şi a plecat.

Mi-am consacrat ultima zi lui Abby. M-a întrebat dacă aş vrea să-i fac unghiile şi părul; încă mai voia să fie cochetă şi nu îndrăznea să-i ceartă asta lui Judith, din pudoare. Remarcase că acordam din nou atenţie aspectului meu şi considera că eram perfectă pentru această sarcină. Intimitatea aceasta ca între femei ne-a apropiat şi mai mult. Stăteam în camera lor. Fotografii cu Edward şi Judith copii erau înşirate peste tot. Să-i văd în uniformă şcolară m-a făcut să zâmbesc.

— Eşti fericită că ai venit să ne vezi? m-a întrebat Abby când îi dădeam cu ojă pe unghii, aşezate amândouă pe pat.

— Cum să nu! Stai liniştită.

— Şi cu Edward?

— Vor trece după şcoală să-mi spună la revedere, cel puţin aşa mi-a zis ieri…

— Şi asta-i tot?

— Păi da…

Am fost întrerupte de Jack, care mă chema de la parter. Declan şi tatăl lui tocmai sosiseră. Era timpul pentru rămas-bun. Abby m-a însoţit ţinându-mă de braţ, îi simţeam ochii scrutători asupra mea. La picioarele scării mi-a dat drumul şi s-a aşezat pe un fotoliu, schimbând cu Jack o privire care nu prevestea nimic bun.

— Salut, m-am mulţumit să le spun lui Declan şi lui Edward. Am fugit de privirea tatălui şi am hotărât s-o înfrunt mai degrabă pe cea a fiului, care s-a apropiat de mine ca să-mi dea un pupic. A fost bine la şcoală astăzi?

— Da!

— Vino-ncoace, flăcăule, să-ţi arăt ceva, l-a chemat Jack.

Declan s-a executat. Nu am avut de ales decât să mă îndrept către Edward.

— Să te întorci cu bine la Paris, mi-a spus el sobru.

— Mulţumesc.

— Este păcat totuşi că voi doi nu v-aţi văzut mai mult, a strecurat subtil Abby.

— Asta aşa e! a intervenit şi Jack. Copii, nu vreţi să vă duceţi diseară la pub? Putem să stăm noi cu Declan.

Ne-am privit în ochi.

— Vrei? m-a întrebat Edward.

— Păi… da, cu plăcere…

— Tată?

Nu remarcaserăm că Declan se apropiase din nou de noi.

— Pleci, tată?

Umerii lui Edward s-au lăsat, el şi-a trecut mâna prin părul fiului său zâmbindu-i.

— Nu… nu te nelinişti, ne întoarcem… Diane, îmi pare rău… rămâne pe altă dată…

Ştiam amândoi că nu era aşa.

— E normal, te înţeleg.

— Ei, atunci… Vrei să vii la cină la noi?

— Oh…

Privirea mi s-a întors automat spre Abby şi Jack, ca şi cum aş fi avut nevoie de aprobarea lor. Ei mă priveau cu toată

blândeţea şi bunăvoinţa care îi caracteriza.

— Nu-ţi face probleme pentru noi.

— Vii să mănânci la noi? a insistat Declan. Spune da! Am observat privirea tandră a lui Edward pentru fiul lui. Asta m-a făcut să cedez.

— De acord, vin.

— Pe mai târziu, mi-a spus Edward. Declan, mergem? I-au îmbrăţişat pe Abby şi pe Jack şi au plecat. Am rămas nemişcată minute lungi, în picioare în mijlocul livingului.

— Vino-ncoace, fetiţa mea, m-a strigat Abby, ceea ce a avut darul de a mă scoate din visare.

M-am trântit pe canapea, ea şi-a schimbat locul ca să vină lângă mine şi mi-a luat mâna într-a ei.

— Ce mă puneţi voi doi să fac? Sunteţi nişte adevăraţi intriganţi!

Jack a izbucnit în râs.

— Mai ales ea, mi-a spus, arătând spre soţia lui.

— Nici tu nu eşti mai breaz! i-am replicat iute zâmbind. La ce va folosi asta?

— La lămurirea lucrurilor, mi-a răspuns Abby.

— Poate, dar era ultima noastră seară împreună.

Ea m-a bătut cu palma peste mână.

— Diane, nu te-ai fi gândit decât la ei dacă ai fi rămas cu noi, în sinea ta o ştii. Iar noi am profitat din plin… Nu-ţi face griji… Şi-apoi, când eşti cu ei, este într-un fel ca şi cum ai fi cu noi. În plus, le faci bine…

Am rezemat capul de umărul ei şi am profitat de căldura ei maternă.

— O să-mi lipsiţi… îngrozitor… am şoptit.

Jack, care era în spatele canapelei, şi-a aşezat mâna într-un fel părintesc pe capul meu.

— Şi tu nouă, micuţa mea franţuzoaică, dar te vei întoarce…

— Da…

M-am lipit şi mai strâns de Abby.

O oră mai târziu, plecam promiţându-le că mă voi simţi

bine şi nu-mi voi face griji pentru ei. Când am ajuns aproape de casă, am hotărât să fac o ultimă plimbare pe plajă înainte să mă văd cu Edward şi cu fiul lui. Voiam să mă las pătrunsă încă o dată de mare, de această privelişte, de vânt. Să iau aer îmi făcea cel mai mare bine. Nu ştiam ce să cred despre această seară care se anunţa. Să cinez cu Declan şi cu Edward avea ceva tulburător, aveam să pătrund în intimitatea lor şi mi-era teamă că viaţa lor de zi cu zi îmi va sări în faţă. Era evident că Abby, Judith şi Jack – chiar dacă el nu se pronunţa – aveau dreptate: trebuia să spargem buba ca să trecem cu adevărat mai departe. Trebuia să rupem o relaţie care nu avusese posibilitatea să înceapă şi care n-avea să înceapă niciodată.

Când mergeam spre casa lor, am primit un SMS de la Olivier: „Să ai o ultimă seară plăcută în Irlanda, pe mâine, te îmbrăţişez strâns”.

„Mulţumesc… abia aştept să te revăd. Te îmbrăţişez.”, i-am răspuns înainte să bat la uşă.

Mi-a deschis Declan, tot numai zâmbet, în pijama. M-a luat de mână şi am intrat în living; îmi era greu să înaintez; Postman Pat s-a bucurat şi el să mă vadă. Televizorul era pornit pe desene animate; în spatele barului din bucătărie, Edward pregătea cina. Mi-a aruncat o privire – cu neputinţă de ghicit starea lui de spirit.

— Ţi-ai luat la revedere de la plajă?

— Da…

— Diane, vii?

Declan mă tot trăgea de braţ.

— Vin, lasă-mă două minute. A ridicat din umeri şi s-a suit pe canapea împreună cu câinele. Eu m-am instalat la bar, în faţa lui Edward.

— Nu erai obligat să mă inviţi astă-seară.

— M-ai văzut cumva forţându-mă? a răspuns, fără să mă privească.

— Pot să te ajut cu ceva?

Şi-a aţintit ochii într-ai mei.

— Îi citeşti lui Declan o poveste până termin eu de pregătit

cina?

— Să facem mai degrabă invers, este mai bine pentru voi doi.

— Doar n-o să găteşti!

— Fără chestii de-astea între noi… politeţea nu-şi are locul.

Am înconjurat barul, i-am luat din mână lingura de lemn şi l-am împins în living. A scuturat din cap înainte să ia o carte din ghiozdanul fiului său. Declan a încercat să facă mofturi, dar expresia tatălui lui l-a determinat să nu mai insiste. Legănată de amestecul dintre glasul de copil şi cel răguşit, am terminat de făcut mâncarea şi am pus masa. Edward îşi făcea timp să se asigure că Declan înţelegea tot, răbdarea lui m-a lăsat cu gura căscată. Când cina a fost gata, am trecut prin faţa lor fără să-i întrerup şi am ieşit pe terasă să fumez. Două minute mai târziu, uşa cu geam s-a deschis şi Edward a venit lângă mine, cu o ţigară în gură.

— Sper că n-ai să te superi pe mine, a trebuit să-i promit că vei sta lângă el la masă.

— Nicio problemă.

Conversaţia s-a oprit aici. Nu auzeam decât zgomotul tutunului care se consuma, printre cel al vântului şi al valurilor. Era încă prea devreme pentru deschiderea vanelor. Şi oricum, Declan nu ne-a lăsat timp să ne deblocăm. A venit lângă noi, stomacul lui striga de foame.

La masă, a asigurat conversaţia; a ţinut un monolog despre întâmplările cu colegii lui de şcoală, înainte să mi se adreseze direct mie.

— Pleci mâine? E adevărat?

— Da, iau avionul.

— De ce? Nu e drept…

— Sunt în vacanţă aici, locuiesc la Paris, acolo lucrez, îţi aminteşti?

— Da… Tată, o să putem să mergem s-o vizităm pe Diane într-o zi?

— Mai vedem.

— Te rog! în vacanţă!

Faţa lui Edward s-a înăsprit.

— Declan, i-am spus. Ai toată viaţa ca să vii la mine la Paris. Bine?

A bombănit, şi-a terminat iaurtul şi s-a dus să arunce recipientul gol la pubelă fără să spună un cuvânt. După aceea s-a instalat pe canapea bosumflat. Edward îl urmărea încordat, neliniştit. S-a ridicat şi el de la masă şi s-a aşezat în faţa fiului său. I-a trecut mâna prin păr.

— Ştii că Abby este bolnavă, trebuie să ne ocupăm de ea şi să-l ajutăm pe Jack, de aceea nu pot să te duc la Paris la Diane.

— Dar tu ai fost…

— E adevărat, dar n-ar fi trebuit… Declan a lăsat capul în jos, Edward a respirat adânc. Acum trebuie să te duci în pat.

Fiul lui a ridicat brusc capul.

— Nu! Tată, nu vreau să mă duc!

Spaima l-a copleşit şi l-a desfigurat.

— N-ai de ales. Mâine mergi la şcoală.

— Te rog, tată! Vreau să stau cu voi.

— Nu. Spune-i la revedere Dianei.

A sărit de pe canapea şi s-a lipit de mine agăţându-se de talia mea şi plângând. Am respirat adânc. Edward m-a privit neajutorat înainte să-şi ia capul în mâini.

— Diane, nu vreau să mă duc în pat, nu vreau, nu vreau…

— Ascultă, tatăl tău are dreptate. Trebuie să mergi la culcare.

— Nu, a suspinat el.

M-am uitat la Edward; nu mai putea, nu mai avea energie să se lupte. Aveau nevoie de o mână de ajutor şi eu eram acolo…

— Vrei să vin cu tine, ca data trecută?

M-a strâns şi mai tare: răspunsul lui era clar.

— Să mergem.

A pornit spre etaj fără o privire pentru tatăl lui.

— Uiţi ceva! l-am readus la ordine.

S-a răsucit pe călcâie şi a alergat în braţele lui Edward. I-am lăsat singuri şi am urcat în cameră. Am auzit paşii lui mici pe scară şi cum se spală pe dinţi. În timpul ăsta, am aprins

veioza, am aranjat aşternuturile pe patul care nu fusese făcut şi am scos eşarfa mamei lui, ascunsă sub saltea. Când a intrat în cameră, s-a băgat sub plapumă. Am îngenuncheat lângă pat şi l-am mângâiat pe frunte şi pe faţă.

— Declan, tata face tot ce poate pentru tine… ştie că te simţi rău… trebuie să-l ajuţi, e complicat ce-ţi cer… dar trebuie să-l laşi să doarmă în patul lui. Eşti un băieţel curajos… tatăl tău nu te va părăsi niciodată… Când dormi, este întotdeauna acasă… îmi promiţi că încerci?

A dat din cap.

— Vrei să-ţi cânt cântecul de leagăn?

— Când te întorci?

Am lăsat capul pe umăr schiţând un zâmbet.

— Nu ştiu… nu pot să-ţi promit nimic.

— O să ne mai vedem?

— Într-o zi… Acum, dormi.

Am cântat cântecul de leagăn de mai multe ori continuând să-l mângâi pe păr. Ochişorii lui au luptat un timp înainte să se închidă. Era epuizat şi el. Când am simţit că se liniştise, l-am sărutat pe frunte şi m-am ridicat. Înainte să închid uşa, l-am mai privit o dată şi am oftat.

În living dispăruse orice urmă a cinei, uşa cu geam era întredeschisă, focul ardea în şemineu, Edward stătea rezemat de marginea lui cu o ţigară în gură şi emana o tensiune extremă.

— Doarme, am şoptit. Am încercat să-l fac să înţeleagă că şi tu trebuie să dormi în patul tău.

A închis ochii.

— Nu voi putea niciodată să-ţi mulţumesc îndeajuns.

— Nu este nevoie… dar dacă ai nişte bere Guiness în frigider, n-aş refuza. Aş bea bucuroasă una înainte de a mă întoarce la Paris.

— În Franţa nu poţi să bei? a râs el.

— Sunt sigură că nu are acelaşi gust ca aici.

Câteva minute mai târziu îmi dădea o bere. Nu am ciocnit. Edward s-a aşezat pe canapea. Eu am rămas lângă şemineu şi am aprins o ţigară. Făceam astfel încât să nu mă uit la el, deşi

simţeam că mă priveşte. Am remarcat un catalog pe o etajeră. Curiozitatea a fost mai puternică. E al tău?

— Exact.

— Pot?

— Dacă îţi face plăcere.

Am aruncat mucul de ţigară în foc, am pus cana de bere pe măsuţa joasă, am înşfăcat obiectul curiozităţii mele şi m-am aşezat într-un fotoliu în faţa lui. Am început să răsfoiesc albumul cu cea mai mare precauţie. Primele fotografii m-au lăsat fără grai.

— Sunt cele de pe insula Aran, de la început?

— Ai o memorie bună.

Stomacul mi s-a strâns când mi-am recunoscut silueta într-una dintre ele.

— Cum aş putea să uit? am spus încetişor.

Mi-am continuat explorarea. Starea lui de spirit era palpabilă în fiecare clişeu. Aveam impresia că spunea o poveste, că albumul lui era un foto-roman în sensul literal al termenului. Începutul era luminos, aerisit, se respira în peisajele pe care te făcea să le descoperi. Dar după aceea, atmosfera devenea mai apăsătoare: cerul era întunecat, acoperit de nori negri, marea dezlănţuită, vapoarele zguduite de furtună. Şi apoi, treptat, era ca şi cum plămânii se deschideau din nou, o rază de soare atingea marea, înainte să lumineze cerul. Ultima fotografie reprezenta umbra unei siluete de copil, cu valurile scăldând picioarele protagonistului, sau mai degrabă ar trebui să spun ale lui Declan. Catalogul lui Edward era povestea lui, ceea ce trăise în acele ultime luni. Ca şi cum, prin intermediul fotografiilor, ar fi căutat să se exorcizeze de încercări şi să închidă o pagină. Complet absorbită de această „lectură”, nu remarcasem că el se ridicase şi se dusese iarăşi lângă şemineu, cu spatele la mine. Am pus catalogul la loc şi mi-am băut berea ca să-mi revin din emoţii. Mi-am luat inima-n dinţi şi m-am apropiat de el.

— Edward… îmi pare rău că am plecat aşa brusc. Nu a fost corect faţă de tine. Iartă-mă…

S-a întors şi şi-a aţintit ochii într-ai mei.

— Să nu-ţi pară rău, a început el dur. Este un lucru bun că l-ai cunoscut pe fiul meu, îmi ştii priorităţile acum. Tu ţi-ai construit o viaţă nouă cu Olivier şi asta mă bucură.

Vocea i-a cedat uşor, mie mi s-a pus un nod în gât. Privirea i-a devenit mai intensă, tonul i s-a îmblânzit când a urmat:

— Ai luat o hotărâre bună la vremea aceea. Declan e aici… noi nu aveam un viitor împreună.

Avea dreptate de la cap la coadă: ne-am fi despărţit până la urmă. Au trecut mai multe secunde fără să ne mişcăm. Am respirat adânc.

— Se face târziu, ar fi bine să plec acum.

— Ne-am spus tot.

— Cred… da.

M-a urmat până la uşă.

— Vin cu tine la maşină.

— Dacă vrei.

O rafală de vânt ne-a lovit; era întuneric beznă. Am deschis portiera şi mi-am aruncat poşeta pe bancheta din dreapta.

— O să te ţinem la curent în privinţa lui Abby, prin Judith.

— Mulţumesc… Ai grijă de tine, Edward.

— Am să încerc…

Am urcat în maşină fără să mai adaug nimic. Am schimbat o ultimă privire: se sfârşise. A aprins o ţigară şi a aşteptat să plec înainte să intre în casă.

Abby şi Jack se culcaseră când am ajuns acasă la ei. Am urcat în camera mea, mi-am făcut în linişte valiza şi m-am culcat ştiind prea bine că somnul va întârzia să vină. Uşurarea şi tristeţea îşi disputau primul loc în ierarhia emoţiilor mele. De-acum situaţia era clară între mine şi Edward: tăiasem cordonul care mă lega de el. Bucuria de a-l regăsi pe Olivier compensa acest sentiment de neîmplinire. Povestea mea cu Edward era o non-poveste. În cele din urmă am adormit.

Trezirea a fost dificilă; melancolia m-a cuprins de îndată ce-am deschis ochii. După ce am făcut duş şi m-am îmbrăcat, am

strâns cearşafurile de pe pat ca să le pun în maşina de spălat. Când camera a fost aranjată, am coborât cu geanta de voiaj în mână. Abby m-a întâmpinat cu un zâmbet larg şi cu un mic dejun copios. Am să mă străduiesc pentru ea, în cel mai rău caz voi vomita pe drum. Am sărutat-o pe amândoi obrajii.

— Aţi petrecut o seară plăcută? am întrebat-o.

— Bineînţeles. Dar tu, cu Edward şi Declan?

— A fost foarte bine.

— Nu vrei să vorbeşti despre asta?

— Nu este mare lucru de spus…

— Te înţelege, a intervenit Jack. Nu-i aşa, Abby?

— Acum vino să prinzi puteri pentru drum, mi-a spus ea luându-mă de braţ. Degeaba am încercat să fim veseli la această ultimă masă împreună, a fost un eşec. Ai nevoie de ceva pentru drum? De mâncat? De băut?

— Îţi mulţumesc, Abby, dar nu… Plec… cu cât aşteptăm mai mult, cu atât va fi mai rău…

Jack s-a ridicat primul. Mi-a luat bagajele şi a ieşit. Abby şi cu mine ne-am privit.

— Mă ajuţi, scumpa mea?

M-am dus iute de cealaltă parte a mesei ca s-o iau de braţ. În timp ce mergeam, mă bătea uşor peste mână. Îmi reţineam lacrimile. Maşina a sosit prea repede. Jack s-a apropiat de mine şi şi-a deschis larg braţele.

— Micuţa mea franţuzoaică, a oftat strângându-mă la piept. Ai grijă de tine.

— Promit, am suspinat.

— Ea te aşteaptă.

Mi-a dat drumul şi a scos din buzunar o batistă uriaşă cu care şi-a şters ochii şi nasul. Eu m-am întors către Abby, care m-a mângâiat pe obraz.

— Ne-am spus totul, fetiţa mea.

Am dat din cap, incapabilă să rostesc cel mai mic cuvânt.

— Promite-mi un ultim lucru: să nu fii tristă când eu nu voi mai fi aici, să nu plângi. Să nu ne stricăm reîntâlnirea, am avut timp să ne pregătim.

Am ridicat ochii la cer înainte să îi şterg şi să respir adânc.

— Nu mă face să mint când le voi spune lui Colin şi Clarei că eşti bine, că eşti fericită şi că pot fi mândri de tine. Ai înţeles?

În chip de rămas-bun şi de promisiune, am strâns-o tare în braţe şi i-am şoptit la ureche că o iubesc ca pe o mamă. Ea m-a mângâiat pe obraji, cu lacrimi în ochi, înainte să îmi dea drumul. Am sărit în maşină fără să mă mai uit la ei şi am plecat fără să întorc capul. Am mers vreo zece kilometri până m-am oprit pe marginea drumului ca să plâng pe săturate.

E de mirare cum am reuşit să ajung până la aeroportul din Dublin fără să provoc vreun accident. N-am încetat să plâng în timpul celor patru ore de mers, plângeam încă atunci când am înapoiat maşina în locul de unde o închiriasem, când mi-am înregistrat bagajele, când am trecut prin controlul de securitate, când i-am scris lui Olivier un mesaj după ce m-am aşezat la locul meu în avion. Când am decolat, am avut sentimentul că eram sfâşiată, că eram smulsă din pământul meu. Cu toate acestea m-am străduit să mă calmez. Bărbatul care mă aştepta la Paris nu merita să mă vadă în starea aceea. Ca să-mi iau o faţă cât mai senină cu putinţă sau, ar trebui să spun, cel mai puţin buhăită posibil, am coborât printre ultimii pasageri, am făcut o oprire la toaletă, unde m-am stropit cu apă rece şi m-am machiat, înainte să-mi iau valiza de pe banda rulantă. Porţile vămii s-au deschis; el era acolo, zâmbitor, liniştitor, gata să mă primească. Am alergat şi m-am aruncat în braţele lui, nu pentru a mă forţa sau a simula bucuria, ci pentru că voiam să mă aflu acolo. Durerea despărţirii de Mulranny nu m-a părăsit, nu mă va părăsi niciodată, ştiam, dar respiram un pic mai bine lângă Olivier.

Opt

Viaţa şi-a reluat cursul de a doua zi dimineaţă. Dormisem la Olivier, noaptea fusese benefică. M-a însoţit acasă şi mi-a dus geanta de voiaj până sus, în timp ce eu m-am dus în cafenea. Nu fusese nevoie să-i cer să mă lase singură, înţelesese. Prima uşurare: totul era intact. Félix nu stricase nimic în lipsa mea şi era curat. Probabil îi fusese al naibii de greu să-şi asume responsabilitatea şi fără îndoială avea să ceară o vacanţă sau o primă! A doua uşurare şi nu cea mai mică: mă simţeam bine acolo şi eram entuziasmată la ideea de a-mi relua munca. Sejurul în Irlanda nu rupsese legătura dintre mine şi cafenea.

Olivier a bătut în uşa din spate, m-am dus să-i deschid.

— Mulţumesc, i-am spus înainte să-l îmbrăţişez. Ai timp să bei o cafea cu mine?

— Ce întrebare!

Ne-am instalat la bar, unul lângă altul. Olivier m-a întors spre el, m-a mângâiat pe obraz şi mi-a luat o mână.

— Eşti bine?

— Da, stai liniştit.

— Deci nu regreţi?

— Nicio secundă.

— Cu atât mai bine… Şi băieţelul?

— Oh… Declan… M-am descurcat mai bine decât credeam.

— Poate pentru că îl cunoşteai pe tatăl lui.

— Şi toată familia… Nu ştiu… Este lipicios… în sfârşit… O să mai sufere. Abby a luat locul bunicii lui… Când ea va pleca…

Vocea mi-a cedat.

— Nu te mai gândi la asta.

— Ai dreptate.

— Principalul este că ai reluat legătura cu prietenii tăi.

Acum, îţi revine ţie datoria să menţii această legătură.

Şi-a terminat cafeaua şi s-a pregătit să plece.

— Nu mai am de ales!

Lipită de el am mers până în stradă.

— Vrei să mergem la film diseară? mi-a propus.

— De ce nu! Dar dormim la mine.

— O.K.

M-a îmbrăţişat şi a plecat spre cabinetul lui.

După cum îmi închipuiam, Félix şi-a rezervat pentru el o parte din zi. A venit fără să se grăbească pe la ora 15.

— Patroana pune clienţii pe fugă! Era mai multă lume când mă ocupam eu.

— Şi eu mă bucur să te văd, Félix!

A lipit un sărut pe obrazul meu, s-a servit cu o cafea şi şi-a pus coatele pe bar privindu-mă.

— Ce faci? l-am întrebat.

— Evaluez situaţia…

— Verdictul?

— La exterior, treci de controlul tehnic. Probabil ai plâns aşa de mult ieri că ai căzut ca o balegă în pat. Ceea ce-ţi permite să-ţi arăţi culorile şi nu ochii umflaţi. La interior, dimpotrivă… este mai puţin sigur că te afli în stare de funcţionare…

— Într-adevăr, n-am să-ţi ascund că a fost cumplit să-i spun lui Abby la revedere. N-o voi mai vedea niciodată… înţelegi asta? El a dat din cap. Cât despre restul, sunt în plină formă, am luat aer, m-am îmbătat împreună cu Judith. Pe scurt, doar fericire!

— Şi Edward?

— Ce-i cu Edward? Se descurcă aşa cum poate, am lămurit totul. Ăsta este un lucru bun.

— Vrei să spui că n-ai sucombat pentru a doua oară în faţa farmecului său aspru şi sălbatic!

— Félix, este tată.

— Tocmai. Vreau să mă transform în doică, trebuie să fie al naibi de sexy cu puştiul lui!

Am ridicat ochii la cer.

— Uiţi un amănunt: îl am pe Olivier, îl iubesc pe Olivier.

— Bună precizare, acum sunt liniştit!

În săptămânile care au urmat, viaţa cotidiană şi-a reluat mersul; cafeneaua funcţiona la înălţimea speranţelor mele, Félix era în plină formă, iar eu mă simţeam bine cu Olivier. Şi încă un lucru: o dată pe săptămână vorbeam la telefon cu Abby şi cu Judith. Iar asta mă umplea de bucurie, ca şi cum ar fi compensat o lipsă.

Stăteam în faţa televizorului, acasă la Olivier. Moţăiam în braţele lui, deloc interesată de filmul care pe el îl captiva.

— Du-te să te culci, mi-a spus în cele din urmă.

— Nu te superi?

— Ce prostie!

L-am sărutat pe gât şi am trecut prin baie înainte să mă bag în pat. Nu adormisem de tot când Olivier s-a strecurat la rândul lui sub plapumă şi m-a tras spre el.

— Nu te-ai uitat până la sfârşit?

— Îl ştiam deja. Ai pus ceasul să sune?

— La dracu'!

— Ce-i?

— Iar mi-am uitat geanta pe bar în cafenea. Trebuie să trec pe la mine să mă schimb înainte să deschid.

Am luat telefonul de pe noptieră şi am pus alarma cu douăzeci de minute mai devreme. Încă bombăneam când m-am culcat la loc.

— Diane?

— Da.

— N-am putea să căutăm un apartament?

— Vrei să locuim împreună?

— S-ar putea spune şi aşa! Oricum, petrecem toate nopţile împreună şi am trecut de vârsta la care goleşti un sertar pentru celălalt.

— Ştii că în general femeile sunt cele care cer asta?

— S-a exprimat latura mea feminină! Ce spui?

— Poate că ai dreptate…

De ce să mai amânăm această nouă etapă?

S-a aplecat peste mine, sincer surprins, cu un zâmbet larg pe buze. Îi făceam pe plac…

— Vorbeşti serios? Vrei să locuieşti cu mine?

— Da!

M-a sărutat, apoi şi-a sprijinit fruntea de a mea. Tot mai aveam impresia că eram un lucruşor fragil, atât de atent se purta cu mine.

— Aş fi crezut că nu eşti pregătită… O să căutăm un loc pentru noi.

— O să fie bine…

Câteva zile mai târziu, Olivier era în cafenea, răsfoind ofertele şi sunând la agenţiile imobiliare din cartier. Sublinia, făcea liste, se enerva din cauza anunţurilor neserioase şi se entuziasma când stabilea o vizită. Sarcina lui era grea; îşi pusese în cap să găsească un apartament în cartier… pentru mine, ca să-mi uşureze lucrurile.

— Avem o problemă! a declarat.

— Care?

— Toate vizitele au loc sâmbăta viitoare.

— Ah…

— Chiar aşa!

Am avut acelaşi reflex: ne-am întors către Félix, care înfuleca bomboană după bomboană. Trecuse la regimul „mă las de fumat” fără intenţia de a renunţa la ţigări. „Anticipez, mă pregătesc”, îmi spunea, foarte convins. Când a băgat de seamă că îl priveam, a ridicat o sprânceană şi şi-a aruncat o bomboană în gură.

— Ce puneţi voi la cale acolo?

— Va trebui să-i faci un serviciu Dianei.

— Asta se plăteşte…

— Félix, te rog, am insistat. Vizităm apartamente sâmbătă.

— *No problem!* Luaţi-vă tot timpul care vă trebuie ca să vă alegeţi cuibul! Dacă ea tot îşi părăseşte vizuina! Gata, acum o şterg!

A înfulecat o ultimă bomboană după care a venit să-l ia în braţe pe Olivier.

— Dacă n-ai fi existat, nu ştiu ce m-aş fi făcut cu ea pe cap!

— Ei, ajunge! m-am enervat.

— Te iubesc, Diane!

A plecat ţopăind.

— Ar trebui să ne găsim fericirea, i-am spus lui Olivier.

— Sper! Chiar eşti sigură pe tine?

— Da!

— N-o să-ţi lipsească faptul că nu mai locuieşti aici?

— Bineînţeles că da… Dar vreau să fac un pas înainte cu tine.

L-am sărutat aplecându-mă peste tejghea. Trebuia că continui să depăşesc etape, chiar dacă uneori îmi spuneam că lucrurile merg prea repede; acceptasem poate din comoditate şi cu uşurinţă, pentru că doream ca lucrurile să rămână simple, fără conflict şi nu voiam să fac un pas înapoi. Era o interdicţie pe care mi-o impuneam. Mă simţeam bine cu Olivier, totul era calm, aşezat.

A doua zi seara, când a venit, mă pregăteam să-i telefonez lui Abby. A trecut în spatele barului ca să mă sărute.

— Ai avut o zi bună? l-am întrebat.

— Foarte bună. Închizi curând?

— Înainte vreau să o sun pe Abby.

— Sigur.

— Ia-ti o bere.

Nu mă ascundeam ca să sun în Irlanda. Ştia că ţineam la Abby şi că aveam nevoie să-i vorbesc. Nu devenea bănuitor. M-am aşezat aproape de casă şi mi-am rezemat coatele pe tejghea. Olivier s-a instalat de partea cealaltă şi a răsfoit o revistă. Am format numărul lui Abby şi Jack, pe care îl ştiam pe dinafară. Un timp care mi s-a părut interminabil s-a scurs până când a răspuns cineva.

— Da!

Nu era nici Abby şi nici Jack. Un frison m-a străbătut pe şira spinării.

— Edward… sunt Diane.

Cu coada ochiului l-am văzut pe Olivier ridicând uşor nasul din revistă.

— Ce mai faci? m-a întrebat el după lungi secunde de tăcere.

— O… bine, şi tu?

— Merge…

Am auzit în spatele lui vocea lui Declan şi am zâmbit.

— Şi fiul tău?

— Mai bine… De fapt… îl învăţ fotografia…

— Serios? E minunat… Eu…

Preferam să mă întrerup, mai degrabă decât să spun cu voce tare că mi-ar plăcea să-i văd pe amândoi cu aparatele lor. Această dorinţă venea din străfundul meu şi m-a surprins prin violenţa ei.

— Cine e, tată?

Edward a oftat în telefon.

— Diane.

— Vreau să vorbesc cu ea! Diane! Diane!

— Edward, spune-i că-l îmbrăţişez, nu pot să stau mult. Abby e acolo?

Simplă măsură de protecţie: în realitate, aveam tot timpul.

— S-a culcat, dar o să ţi-l dau pe Jack. Pe curând.

În timp ce vorbeam cu Jack l-am auzit pe Edward liniştindu-l pe Declan, care nu înţelegea de ce era singurul care nu vorbise cu mine. Tatăl lui îi spunea că mă grăbeam şi că eram cu familia mea la Paris. Acest lucru a repus distanţa şi lucrurile la locul lor. Am încetat să-i mai ascult şi m-am concentrat pe veşti. Jack m-a informat că Abby era foarte obosită de mai multe zile. În vocea lui simţeam neliniştea, dar şi resemnarea.

— Am să-i spun că ai sunat, o să mă certe că nu am trezit-o. Apelurile tale îi fac mereu mult bine.

— Voi mai încerca şi mâine. Îmbrăţişeaz-o din partea mea. Te îmbrăţişez strâns, Jack.

— Şi eu pe tine, micuţa mea franţuzoaică.

Am închis. Pentru prima oară de la întoarcerea mea, cu

ceva mai mult de o lună în urmă, voiam să fiu în altă parte. Aş fi vrut s-o veghez pe Abby.

— Diane?

— Dormea, se pare că nu se simte prea bine. Am oftat. Am să sun din nou mâine, poate voi avea mai mult noroc… Vorbeşte-mi despre apartamente, asta o să mă distragă!

A doua zi, când am vorbit cu Abby, am avut un presentiment rău. Sigur, era mai puţin slăbită decât îmi închipuiam, dar a folosit minute bune ca să mă sfătuiască: „Lasă timpul să lucreze, zâmbeşte, nu plânge, ascultă-ţi inima", spunându-mi întruna cu duioşie şi iubire „fetiţa mea" la fiecare frază.

Sâmbăta a sosit repede. Maratonul vizitelor a început de dimineaţă şi m-a epuizat. Am văzut şi bune, şi rele. Olivier îşi asumase sarcina să se ocupe de documente, eu mă mulţumisem să i le dau pe cele care mă priveau pe mine. Se străduia să ne facă reclamă pe lângă proprietari, în timp ce eu rătăceam în potenţial viitoarea noastră casă. A fost foarte încântat de un apartament de pe strada Temple şi entuziasmul lui plăcea vederii. Nu aveam nimic de obiectat, era perfect: două camere cu un micro-balcon şi o vedere degajată, o bucătărioară separată şi o baie refăcută complet, cu un duş după moda italiană. Şi, spre marea bucurie a lui Olivier, era disponibil imediat. M-a luat de braţ şi m-a dus într-un colţ al salonului.

— Ce spui?

— Ne-ar fi bine aici.

— Nu este prea departe de cafenea?

— Pot totuşi să merg zece minute pe jos!

Îndoiala i se citea pe chip. I-am luat dosarul din mână şi i l-am dat agentului imobiliar.

— Când credeţi că ne puteţi da un răspuns din partea proprietarului?

— Săptămâna viitoare.

— Foarte bine, aşteptăm telefonul dumneavoastră.

L-am luat de mână pe Olivier, am mai aruncat o privire prin living şi am pornit spre lift.

— Vezi? S-a rezolvat!

L-am îmbrăţişat din toată inima, dar şi ca să fac să tacă o urmă de angoasă care dădea să apară. Am mers în linişte spre cafenea, ţinându-ne de mână, vorbind despre mutarea noastră, ca un cuplu normal. Când am ajuns, Olivier a primit un telefon de la un prieten şi a rămas pe trotuar ca să răspundă. Înainte să suport interogatoriul lui Félix, mi-am pus o cafea.

— Am depus un dosar, ar trebui să aflăm repede dacă e bine.

— Uau, nu-mi vine să cred. Îţi iei zborul!

— Mda!

S-a uitat la mine.

— Eşti mulţumită?

— Este un pic ciudat. Am să locuiesc cu un bărbat care nu este Colin.

— Adevărat, dar îl iubeşti.

— Exact.

Când Olivier ni s-a alăturat, cu un zâmbet larg pe buze, şi a venit să mă sărute, mi-am spus că ar trebui să încetez de a mă tortura cu o mie de întrebări: eram pregătită pentru el. Îmi găsisem în sfârşit liniştea.

Mi-am repetat asta încă o dată în aceeaşi seară. Eram invitaţi la cină la prietenii lui – tinerii părinţi. Gângurelile mi-au pus nervii la încercare încă din prima secundă. Imaginea aceasta de familie perfectă îmi era de nesuportat şi ştiam de ce. Mă ducea cu gândul la ceea ce alcătuisem împreună cu Colin şi cu Clara. Erau nepăsători, învăluiţi în fericirea lor, nu se gândeau nicio secundă că totul ar putea să se năruiască. Viaţa îmi scosese în cale un bărbat care nu era preocupat de paternitate şi de transmiterea patrimoniului său genetic. Aveam tot ce-mi trebuia. Cu toate acestea, am realizat că preferam compania persoanelor încercate de viaţă – asta mă emoţiona, era ca o lovitură de bici.

După ce bebeluşul a fost culcat, am putut să mă destind şi să profit de seară fără să mă chinuie gândurile. Măcar nu dădusem peste nişte părinţi care îşi ţin în permanenţă copilul în braţe. Olivier şi-a luat sarcina de a face marele anunţ în privinţa noastră. Ei s-au bucurat sincer şi am ciocnit pentru noul nostru apartament. Apoi au propus să ne ajute la căratul bagajelor. Olivier exagerase: două mutări în mai puţin de şase luni, era un abuz! Drept compensaţie, am promis să fac cinste tuturor. Am început să mă agit, Olivier a observat şi s-a aplecat spre mine.

— Du-te să fumezi, nimeni n-o să se supere.

— Mulţumesc…

Mi-am luat ţigările şi telefonul din geantă, scuzându-mă faţă de toţi. A trebuit să cobor în stradă ca să-mi iau doza de nicotină. Judith încercase să mă sune. A răspuns de la primul apel.

— Cum îţi petreci seara de sâmbătă?

— Cinez la nişte prieteni ai lui Olivier. Sărbătorim viitorul nostru apartament!

— Ce? Te muţi cu el! înseamnă că este chiar ceva serios?

— Aşa se pare… Şi tu, ce ai în program pentru astă-seară?

— Unde vrei să fiu? Am râs. La Temple Bar, petrec astăzi, mi-a spus ea, confirmându-mi bănuielile.

— Grozav, asta înseamnă că totul e bine?

— Da, deşi Abby a fost obosită în ultimele zile şi ne-am speriat. O spaimă pentru nimic.

— Ai dreptate să profiţi. Bea o bere şi pentru mine!

— Nu doar una, fii sigură. Pe curând!

În timp ce închidea, a comandat o bere într-o hărmălaie veselă de pub. Asta mi-a făcut poftă. Am urcat din nou să-mi reiau locul la masă.

Am primit răspuns pozitiv în privinţa apartamentului. Trebuia să semnăm contractul de închiriere o săptămână mai târziu şi între timp să luăm cheile. Eram prinsă într-un vârtej, îl urmam pe Olivier, care continua să se ocupe de tot. Reuşea să concentreze mai multe zile într-una singură, jonglând cu

consultaţiile lui, hârtiile noastre administrative şi pregătirile pentru mutare, în timp ce mie cafeneaua îmi ocupa tot timpul. Ai fi zis că implicarea mea în muncă se dublase: mă gândeam în permanenţă la cafenea, acolo îmi petreceam toate serile, întârziind în fiecare zi un pic mai mult. Oare nu mă refugiam în ea ca să fug de adevăratele mele probleme? Cafeneaua era pentru mine acasă, era locul meu, locul în care îmi revenisem. Evitam cu grijă orice discuţie cu Félix. Avea talentul să pună degetul acolo unde doare. Orice repunere în discuţie era exclusă.

În lunea aceea ne-am petrecut toată seara împachetând la Olivier acasă. Pregătirea mutării seara, după muncă, avea un avantaj: nu-mi lăsa timp să mă gândesc mai mult la angajamentul pe care mi-l luam faţă de el. Era evident că-mi lipseau înflăcărarea şi ardoarea lui la ideea de a locui împreună. Valuri de amintiri irumpeau: fusesem atât de surescitată să mă mut cu Colin, pe vremuri, nu mă gândeam decât la asta, eram obsedată. Astăzi eram totuşi sigură că îl iubeam pe Olivier îndeajuns de mult ca să merg până la capăt. Trebuia să accept că mă maturizasem, că iubirea de la douăzeci şi cinci de ani nu se compară cu cea de la treizeci şi cinci, mai ales atunci când ai avut deja o viaţă de familie.

Şi unul, şi altul am căzut laţi seara. Dar somnul ne-a fost tulburat de mobilul meu care a sunat în plină noapte. Pe dibuite, l-am luat de pe noptieră. În ciuda ochilor pe jumătate închişi, am citit „Judith” şi am înţeles. Când am răspuns, i-am auzit mai întâi plânsul şi după aceea vocea.

— Diane… s-a sfârşit…

— Judith dragă…

Am ascultat-o povestind că Abby nu suferise, zâmbise până în ultima clipă şi adormise liniştită cu două zile în urmă, în braţele lui Jack. El era depozitarul recomandărilor ei pentru fiecare dintre noi: Judith, Edward, Declan şi eu. Să aud că fusesem în gândurile lui Abby până la sfârşit m-a făcut să vărs prima lacrimă.

— Îmi pare rău că te sun aşa de târziu, dar n-am găsit timp

decât acum. Am pregătit totul…

— Nu-ţi face griji. Unde eşti?

— La ei acasă, nu vreau să-l las singur pe Jack. Iar Edward se ocupă de Declan.

— Încearcă să dormi, te sun mâine. Aş vrea să fiu cu tine…

— Ştiu… ne lipseşti tuturor…

A închis. M-am aşezat pe pat şi am început să hohotesc. Olivier m-a luat în braţe ca să-mi liniştească tremurul. Mă aşteptam la plecarea lui Abby, ştiam că va pleca. Dar durea atât de rău să mă gândesc că nu va mai dirija cu o baghetă magică mica ei lume, că nu-şi va mai face griji pentru nimeni. Jack îşi pierduse jumătatea.

— Îmi pare rău, a şoptit Olivier. Ce pot să fac pentru tine?

— Nimic. M-a sărutat pe frunte, m-a legănat la piept, totuşi mă simţeam singură, nu acolo voiam să fiu. Trebuie să-l sun pe Edward.

M-am desprins din braţele lui Olivier, m-am dat jos din pat, am pus un pulover pe mine şi m-am dus în living formând numărul lui Edward. A răspuns de la primul apel.

— Diane, a respirat în aparat. Aşteptam telefonul tău…

Aveam nevoie să te-aud, am gândit eu.

— Sunt aici…

Am perceput sunetul brichetei şi primul fum pe care l-a tras. Eu am făcut la fel. Fiecare în ţara lui, am fumat împreună o ţigară. Auzeam vântul.

— Unde eşti? l-am întrebat.

— Pe terasă.

— Şi Declan?

— Abia a adormit.

— Când e înmormântarea?

— Poimâine.

— Aşa repede!

— Jack nu vrea să se tărăgăneze lucrurile… e pregătit.

— Am să vin…

— Nu poţi să laşi totul ca să fii cu noi, chiar dacă am…

— Locul meu e lângă voi şi nimeni nu va putea să mă împiedice să vin.

— Mulţumesc… Declan s-a trezit, plânge…

— Sună-mă din nou după ce adoarme la loc, nu contează ora, voi răspunde. O să caut un bilet de avion.

— Diane… eu…

— Du-te la fiul tău.

Am închis, apoi m-am uitat fix la telefon secunde lungi până să-mi dau seama că Olivier venise în cameră şi avusese grijă să-mi aducă o scrumieră. Nici măcar nu-l remarcasem.

— Pot să-ţi împrumut calculatorul?

— Ce vrei să faci?

— Trebuie să găsesc un bilet de avion pentru mâine.

— Ce?!

— Locul meu este la înmormântarea lui Abby. Nu mi-o voi ierta niciodată dacă nu mă duc.

— Înţeleg…

S-a dus să-mi aducă laptopul şi s-a aşezat lângă mine, pe canapea.

— Du-te să te culci.

— Diane, lasă-mă să fac ceva pentru tine.

M-am agăţat de gâtul lui. Îmi părea rău că îi impuneam asta, că îi dădeam planurile peste cap, dar era ca o chemare. Viaţa mea tocmai fusese suspendată. Şi nimic, nici cafeneaua, nici Olivier, nici Félix nu puteau să lupte împotriva acestui elan.

— Nu poţi să faci nimic, îmi pare rău. Nu face o noapte albă din cauza mea.

A dat din cap, m-a sărutat şi s-a ridicat.

— Nu voi dormi cât timp nu vei fi cu mine, dar am să te las în pace, dacă asta vrei.

— Iartă-mă.

Nu a răspuns. L-am urmărit din priviri cum se ducea înapoi în cameră lăsând uşa deschisă. Căutându-mi biletul de avion, nu mă gândeam decât la Edward care trebuia să lupte împotriva spaimelor nocturne ale lui Declan. Tocmai îmi plătisem biletul când mi-a sunat telefonul. Edward…

— Gata, doarme.

— Şi tu ar trebui să faci la fel.

— Şi tu!

Am zâmbit.

— Am biletul, sosesc mâine seară la ora 20, voi veni direct, fără să întârzii.

— Nu e prudent, o să vin să te iau.

— Ce tot spui? Am închiriat deja o maşină, am să fac ca de obicei. Pot să mă descurc ca un adult. Dacă există cineva care nu mă superprotejează, tu eşti acela, aşa că nu începe!

— Nu se discută. Voi veni.

— Doar n-ai să traversezi ţara cât e ziua de lungă. Şi Declan? O să fie îngrozit să te vadă plecând.

— Dacă îi spun că e pentru tine, o să mă lase să plec… Judith va fi cu el şi ei îi va face bine să se îndepărteze câteva ore de Abby. Voi pleca la sfârşitul după-amiezii, la miezul nopţii vom fi înapoi.

— Eşti caraghios.

— Te rog, Diane. Lasă-mă să vin după tine la aeroport, am nevoie să iau aer, să respir.

Cererea lui de ajutor m-a tulburat.

— Prea bine… Acum du-te să dormi.

— Pe mâine.

A închis. Mi-am luat timp să fumez o ţigară, aveam nevoie de asta ca să realizez că plecam a doua zi la Mulranny să asist la înmormântarea lui Abby. Cu toate acestea, în străfundul meu, ştiusem întotdeauna că, în ziua în care se va întâmpla, mă voi întoarce. Chiar dacă m-aş pune în pericol. Corpul meu se afla la Paris, dar sufletul îmi era deja acolo. Când m-am întors în cameră, n-am putut decât să constat că Olivier nu dormea; mă aştepta, cu un braţ îndoit sub cap. A dat la o parte plapuma pentru mine, m-am strecurat sub ea şi m-am ghemuit în el; a strâns braţele în jurul meu.

— Pentru cât timp pleci? a şoptit.

— Trei zile. Nu-ţi face griji, ne vom muta la data stabilită.

— Nu asta mă îngrijorează…

— Atunci, ce?

— Tu.

— Nu e cazul, n-am să mă prăbuşesc. Moartea lui Abby nu

are nimic de-a face cu ce am trăit, eram pregătită pentru ea. Şi am de gând să respect promisiunea pe care i-am făcut-o, să nu plâng şi să-mi continui viaţa.

— Într-adevăr?

Nu i-am răspuns. M-a ţinut în braţe toată noaptea. Somnul m-a cuprins până la urmă şi am reuşit să dorm câteva ore. Când am deschis ochii, conştiinţa pierderii lui Abby mi-a tăiat respiraţia o clipă. M-am străduit să lupt împotriva durerii. Trebuia să fac treburile zilei, să-mi pregătesc absenţa şi să-l liniştesc pe Olivier, a cărui expresie îngrijorată nu făcuse decât să crească peste noapte. Nu m-a slăbit din ochi cât timp am luat micul dejun.

— La ce oră decolezi diseară?

— La 19.

— O să văd cum fac să vin cu tine.

— Nu-ţi anula programările din cauza mea.

— Ţin s-o fac, nu încerca să mă împiedici.

O jumătate de oră mai târziu mă lăsa la cafenea. Am deschis şi m-am apucat de treabă imediat, în loc să stau de vorbă cu clienţii matinali, cum făceam de obicei; am pus totul în ordine, m-am asigurat ca Félix să nu ducă lipsă de nimic şi mi-am făcut timp s-o sun pe Judith. Avea o voce mai calmă decât data trecută, Edward îi spusese că vin, o simţeam uşurată. Şi după aceea mi l-a dat pe Jack, fără să fiu pregătită pentru asta.

— Cum te simţi, micuţa mea franţuzoaică?

— Nu eu contez, pe tine ar trebui să te întreb asta.

— Totul e bine, am avut timp să ne pregătim. Am un mesaj pentru tine, dar îl ştii deja.

— Da, am oftat.

— Mă emoţionează că vii, asta o să te uşureze, ai să vezi.

— Pe mâine, Jack.

Umerii mi-au căzut când am închis.

— Ce vrea să însemne: pe mâine, Jack?

Am tresărit auzindu-l pe Félix.

— Plec cu avionul diseară: Abby a murit.

I-am întors spatele şi mi-am turnat o cafea.

— Nu poţi să faci asta! Nu poţi să te duci la o înmormântare în Irlanda.

M-a luat de umeri şi m-a silit să-l privesc.

— Nimic nu mă opreşte!

— Ba tocmai, totul! N-ai să poţi suporta! Drace! Totul merge bine în viaţa ta, îl ai pe Olivier, ai cafeneaua, ai închis pagina asta. Uită Irlanda şi pe locuitorii ei!

— Nu-mi cere imposibilul! Şi-apoi, nu face atâta tărăboi, plec trei zile şi mă întorc pentru mutare.

— În ce stare?

— Nu mai suport să-şi facă toată lumea griji pentru mine, tu, Olivier… Nu vă mai gândiţi că am să clachez la prima încercare. Nu mai sunt aceeaşi, mi-am luat viaţa în mâini, mi-e bine, ştiu ce vreau. Şi ceea ce vreau, ceea ce-mi dictează inima este să mă duc să-i spun rămas-bun lui Abby şi să fiu alături de oamenii pe care îi iubesc.

— Şi puştiul, face şi el parte dintre oamenii pe care îi iubeşti?

Atacul lui m-a făcut să dau înapoi şi să mă bâlbâi.

— Nu ştiu… Declan e…

— Fiul lui Edward! Iată cine este!

Mi-am privit picioarele. Félix m-a strivit la pieptul lui.

— Scoţi omul din răbdări, Diane. Du-te să-ţi pierzi capul şi eu te voi recupera.

— Nu va fi nimic de recuperat.

— Nu mai face pe proasta, că nu-ţi iese.

Ziua s-a scurs în mare viteză; abia am mâncat ceva şi m-am dus să-mi fac geamantanul. Félix era pregătit să asigure serviciul pentru trei zile. Aşa cum îmi spusese, Olivier a trecut pe la cafenea ca să mă ducă la aeroport, în chip de la revedere, Félix s-a mărginit la două săruturi apăsate şi o privire care spunea „ai grijă ce faci”. Am ieşit din cafenea, am făcut trei paşi pe stradă ţinându-l de mână pe Olivier şi m-am întors ca să arunc o ultimă privire cafenelei mele literare. Am parcurs cu privirea faţada, firma… mă îndepărtam încă o dată

de refugiul meu… pentru ei, pentru Irlanda…

Drumul până la aeroport l-am făcut în tăcere, Olivier mă ţinea lipită de el, sărutându-mă uneori pe păr, mângâindu-mi mâinile. Eram răspunzătoare de tristeţea lui şi nu-mi plăcea asta. Egoismul devenea o a doua natură pentru mine? Luasem hotărârea fără să mă gândesc la el, nici la ce ar putea să însemne pentru el, fără să mă gândesc o singură secundă să-i cer părerea.

Tocmai mă înregistrasem, eram afară; fumam o ultimă ţigară înainte de îmbarcare când mi-a sunat telefonul.

— Da, Edward.

Olivier m-a strâns un pic mai tare lângă el.

— Am pornit la drum şi voiam să ştiu dacă avionul pleacă la timp.

— Aşa s-a anunţat.

— Am să te aştept în spatele vămii.

— Foarte bine, voi coborî repede din avion.

— Pe curând.

A închis fără să am timp să-i răspund. M-am întors înspre Olivier, care nu înceta să mă privească, mereu neliniştit.

— Eşti supărat pe mine? l-am întrebat.

— Sigur că nu… în realitate, ei sunt un pic familia ta… Nu este vorba pur şi simplu că îmi închizi această uşă. Nu pot să am grijă de tine cum aş vrea, asta-i tot.

L-am luat mâinile într-ale mele.

— După ce mă întorc, voi fi cu tine. Stai liniştit.

— Mai vrei să ne mutăm weekendul viitor?

— Da!

M-a luat în braţe şi a oftat cu faţa în gâtul meu.

— Acum trebuie să pleci.

M-a însoţit până la ultima barieră de securitate.

— Nu aştepta să nu mă mai văd ca să te întorci acasă, bine? Şi te rog, nu-ţi da programul peste cap ca să vii să mă iei la întoarcere.

A încuviinţat şi m-a sărutat. Simţeam că-şi punea toată dragostea în acest sărut, toată blândeţea, toată tandreţea. I-am

răspuns cât de bine am putut. Dar eram incapabilă să stabilesc câtă convingere puneam în asta.

Nouă

Am fost prima pasageră care şi-a desfăcut centura de siguranţă când avionul s-a oprit pe pistă şi tot prima care a ieşit din cabina pasagerilor. Şi am fost singura care a exclamat un „rahat!” răsunător când mi-am dat seama că trebuia să traversez tot aeroportul. Valiza mea pe role zbura uneori, aşa de tare fugeam. Huruitul stârnea curiozitatea călătorilor care, brusc, se dădeau la o parte din calea mea. Refuzam să admit motivul care mă făcea să alerg astfel. În sfârşit porţile de ieşire s-au deschis; Edward mă aştepta de cealaltă parte, rezemat de un zid, cu o ţigară stinsă între buze. M-am oprit un timp, el s-a ridicat şi s-a îndreptat spre mine. Am terminat drumul reducând la tăcere semnalele pe care mi le trimitea inima. Când am fost faţă în faţă, şi-a aţintit privirea în ochii mei.

— Mergem? m-a întrebat de formă, luându-mi bagajul din mâini.

— Da.

A făcut pasul care ne despărţea continuând să mă privească. Apoi m-a sărutat pe tâmplă; mi-am ţinut respiraţia şi am închis ochii. Când s-a îndepărtat de mine, luând-o înspre parcare, am avut nevoie de mai multe secunde ca să-mi revin şi să-l urmez. Frigul tăios m-a izbit. Venise iarna cu vântul ei muşcător şi picăturile de ploaie îngheţate. Asta ar fi trebuit să-mi redea sângele rece. Mergând, Edward a aprins o ţigară şi mi-a întins pachetul, aruncându-mi o privire peste umăr. Mi-am interzis să reacţionez la atingerea degetelor lui. Nu am pierdut timpul şi am pornit la drum imediat ce valiza mea a fost pusă în portbagaj, fără să ne mai spunem un cuvânt. Să mergi în noaptea aceea neagră era atât de ameţitor încât mi-am zis că Félix avusese dreptate: îmi voi pierde capul, în pofida scopului călătoriei mele. Uneori frizam inocenţa. L-am

privit pe Edward; ţinea volanul cu o mână şi mergea repede, sigur pe sine, pierdut în gânduri. Probabil a simţit că mă uitam la el, privirea i s-a desprins de la drum şi s-a fixat pe mine. Ceea ce era pe cale să se întâmple era imposibil, interzis. Unde era distanţa instaurată cu câteva săptămâni în urmă? Ne-am reluat respiraţia în aceeaşi clipă. Soneria telefonului meu i-a readus atenţia asupra şofatului. Am înghiţit înainte să răspund.

— Olivier, voiam să te sun! Suntem pe drum.

— Bine. Totul e în regulă?

— Da.

— Nu te reţin mult. Transmite-i condoleanţe lui Edward din partea mea.

— Aşa am să fac. Te îmbrăţişez.

— Diane… te iubesc.

— Şi eu pe tine.

M-am simţit rău rostind aceste vorbe. Am închis ochii şi am strâns telefonul cu toate puterile. Edward şi-a aprins o ţigară, eu am făcut la fel. Priveam drumul prin geam.

— Olivier îţi transmite condoleanţe.

— Să-i mulţumeşti… Judith mi-a spus că locuieşti cu el.

— Ne mutăm peste patru zile.

Tăcerea şi realitatea s-au năpustit asupra noastră. M-am ghemuit pe banchetă, epuizată de emoţiile contradictorii. După o oră, Edward s-a oprit într-un refugiu de pe autostradă.

— Am nevoie de o cafea. Nu are rost să te întreb dacă vrei şi tu una… A ieşit din maşină ridicându-şi gulerul gecii. L-am urmat câteva minute mai târziu şi l-am găsit lângă dozatoare. Căsca să-şi rupă fălcile ciufulindu-ş: părul. Mi-a dat cafeaua în timp ce o aştepta pe-a lui.

— Mergem mai departe? m-a întrebat după ce şi-a luat-o.

Nu a aşteptat răspunsul meu. Odată afară, şi-a expus faţa ploii. Asta nu mai putea să continue aşa.

— De câte zile n-ai dormit?

— De trei. Stau nopţile cu Declan.

— Dă-mi cheile. Odihneşte-te cât timp conduc eu. Nu se discută, cunosc drumul, ştiu să conduc pe stânga, iar tu

trebuie să te odihneşti. A băut o înghiţitură de cafea după care a dat din cap şi mi-a întins cheile. Un râs nebun şi nervos ne-a cuprins după ce am urcat în maşină; eram la kilometri de volan. După ce totul a fost reglat pe măsura mea, am pus cheile în contact şi m-am întors către el.

— Acum, dormi.

A pus muzică: ultimul album al lui Alt-J şi s-a cuibărit pe banchetă. A ridicat mâna spre mine, degetele s-au apropiat de obrazul meu, dar nu au mers mai departe. Am trecut în viteza în timp ce el continua să mă privească. La câteva minute după ce pornisem din nou pe autostradă, a şoptit: „Diane… mulţumesc”.

I-am aruncat o privire, dormea întors înspre mine. Pentru prima oară aveam sentimentul că îl protejez, că am grijă de el. Aş fi vrut să merg fără să mă opresc vreodată, pentru ca el să se odihnească în sfârşit, ca să continui să-l simt liniştit; trăsăturile feţei i se destinseseră. Sforăiturile lui mi-au smuls un zâmbet şi mi-au arătat că somnul îi era profund, pusese deja stăpânire pe el. Pentru mine, urmau două ore de reflecţie. Drumul acesta avusese întotdeauna acest efect asupra mea. La Paris nu ar putea să mi se întâmple asta! Să merg, legănată de muzică şi concentrată pe şofat, era ca şi cum aş fi fost învăluită într-o bulă. Puteam să profit de situaţie, iar contextul mă împingea să sap în străfundul sufletului meu. Credeam că am lămurit problema Edward… Cum am putut să fiu atât de proastă? Locul pe care îl ocupa în viaţa mea era mult mai important decât voiam să admit. Ce atitudine trebuia să adopt în zilele următoare? Să mă las dusă de val? Să mă ascult? Să ridic bariere? Să-mi apăr viaţa reconstruită de asaltul acestui bărbat care dormea alături de mine? Doar dacă nu preferam să fac pe inocenta şi să-mi spun că asta nu se datora decât fragilităţii noastre în faţa morţii lui Abby…

Când am trecut de ultimul deal înainte să cobor spre Mulranny, nu ajunsesem la o concluzie, dar trebuia să-l trezesc. L-am strigat încetişor, el şi-a dres glasul şi a mormăit în somn după care a deschis ochii. Primul său reflex: să-şi aprindă o ţigară.

— Am ajuns, a constatat, cu vocea mai răguşită ca niciodată.

— Da.

— Dormi la mine.

— Poftim?

— Abby e la ei acasă, m-am gândit că poate nu ai vrea să rămâi lângă ea.

Într-adevăr, era peste puterile mele.

— Îţi las camera mea, eu trec din cea a lui Declan pe canapea.

— Nu te deranjează?

— Pe tine ar trebui să te întrebi asta. Dacă preferi, putem să-ţi găsim o cameră la B&B.

Exact atunci parcam în faţa casei lui.

— Dată fiind ora, mă îndoiesc că putem găsi o cameră… şi… prefer să rămân la tine acasă.

Îmi impuneam o foarte grea încercare. Doar dacă nu cumva ascultam de dorinţa mea cea mai profundă… în clipa când am intrat în casă, Judith cobora cu paşi mari pe scară.

— Doarme, i-a spus fratelui ei.

— Mă duc la el. A urcat trei trepte, cu valiza mea în mână, înainte să mi se adreseze: Mulţumesc pentru drum… simte-te ca acasă. Noapte bună!

I-am zâmbit timid şi a dispărut. M-am apropiat de Judith şi am îmbrăţişat-o minute lungi.

— Cum te simţi?

— E în regulă, mă descurc. Şi-apoi, Jack este atât de puternic.. Ai să vezi mâine… Este minunat… şi tu?

— I-am promis lui Abby să nu mă prăbuşesc, fac astfel încât să-mi respect promisiunea.

— E bine că eşti aici… Familia e completă pentru ea. Trebuie să plec, vreau să mă asigur că Jack se odihneşte. Şi-a pus mantoul. Apoi m-a privit întrebătoare, cu un uşor zâmbet în colţul gurii. Şi faptul că dormi acasă la fratele meu… Te descurci?

— Nu ştiu, Judith… nu ştiu.

M-a mai îmbrăţişat o dată şi mi-a trimis două sărutări

înainte să plece. Livingul era cufundat în penumbră, am stins lumina de la intrare şi am urcat la etaj. Am văzut raza de lumină de sub uşa camerei lui Declan. Edward îmi lăsase geanta în camera lui. Mai dormisem acolo, atunci când îmi era cât se poate de rău, iar raporturile mele cu el atingeau pragul urii. Epoca aceea mi se părea atât de îndepărtată…

După ce mi-am pus un tricou scurt fără mâneci şi nişte indispensabili în loc de pijama, m-am aşezat pe patul lui Edward. Am rămas în această poziţie o jumătate de oră înainte să îmi pun un pulover pe mine şi să mă apropii de uşa închisă. Mi-am rezemat fruntea de lemn, apoi m-am îndepărtat rozându-mi unghiile. Am reluat operaţiunea de mai multe ori până să mă hotărăsc să o deschid şi să înaintez pe culoar. O ultimă oprire în faţa camerei lui Declan. O ultimă ocazie să fac drumul înapoi. Apoi am împins încetişor uşa. Edward stătea pe fotoliu şi nu-şi slăbea fiul din ochi. M-a observat. I-am făcut semn să nu se mişte şi să tacă. Am mers către patul lui Declan. O bucurie tainică m-a cuprins când l-am văzut; dormea dus, strângând la piept eşarfa mamei lui. Nimic nu m-a împiedicat să îmi trec mâna prin părul lui şi să-l sărut pe frunte; voiam să fac asta. Inima mi-a crescut. Sărutul meu l-a gâdilat fără să-l trezească. După aceea, m-am aşezat pe jos, lângă fotoliul lui Edward, cu picioarele strânse şi bărbia pe genunchi. Am făcut ca el, am vegheat acest copil. În durerea pierderii lui Abby, el reprezenta viaţa. După câteva minute, mi-am rezemat capul de piciorul lui Edward. Din când în când, mâna lui se plimba prin părul meu. Am pierdut noţiunea timpului.

După o jumătate de oră poate, Edward m-a îndepărtat de el cu delicateţe, s-a ridicat şi m-a ajutat şi pe mine să mă ridic apucându-mă de mână. M-a scos din camera fiului său şi m-a condus până în cea în care mă aştepta patul lui. S-a oprit în pragul încăperii, ţinându-mă încă de mână.

— Încearcă să dormi un pic, mi-a spus.

— Şi tu?

— O să mă întind pe canapea.

Înainte să-mi dea drumul la mână, s-a apropiat şi m-a

sărutat lung pe tâmplă. Apoi a coborât pe scară. Am închis uşa şi m-am băgat sub plapumă. Am adormit învăluită în cearşafurile şi parfumul lui.

Începeam vag să mă trezesc când uşa s-a deschis cu zgomot mare.

— Diane! Te-ai întors! a strigat Declan sărind pe pat. Abia am avut timp să mă ridic în capul oaselor că s-a şi aruncat pe mine şi s-a agăţat de gâtul meu. Sunt aşa de fericit!

— Şi eu, campionule. Era purul adevăr; nici urmă de angoasă, de dorinţă de a da înapoi, doar un sentiment de fericire când îl strângeam la piept. Cum te simţi? l-am întrebat.

— Bine… Hai să coborâm. Tata ţi-a făcut cafea.

M-a tras de braţ.

— Fac un dus şi vin la voi.

— Bine!

A plecat transmiţându-i în gura mare tatălui său mesajul meu. Văzându-l că aleargă în pijama şi cu picioarele goale, m-am abţinut să-i cer să-şi pună şosete şi un pulover.

Douăzeci de minute mai târziu, când am intrat în living, am avut un şoc: Edward era îmbrăcat în costum şi cu cravată. Am rămas cu gura căscată; preţ de o clipă, am uitat-o pe Abby. El, de obicei într-o ţinută neglijentă, cu cămaşa strâmb încheiată ieşindu-i din blugi, purta un costum gri antracit ca pe o a doua piele şi o cravată perfect înnodată în jurul gâtului. Asta îi dădea şi mai multă prestanţă, dacă mai era nevoie. Probabil figura mea era oarecum comică, pentru că a izbucnit în râs. Am mers cu greu înspre el în timp ce-mi turna o ceaşcă de cafea. Am luat-o, am băut o înghiţitură fără să-l slăbesc din ochi. El continua să zâmbească scărpinându-se în barbă.

— Ezit să mă rad…

— Nu! Mi-a ieşit ca un strigăt din inimă. Nu ai fi tu, ei nu i-ar fi plăcut, mi-am revenit, ştiind că puteam să vorbesc în numele lui Abby.

M-am depărtat de el şi de zâmbetul în colţul gurii pe care îl afişa şi m-am dus pe canapea, lângă Declan şi Postman Pat.

Declan s-a lipit de mine.

— Cât stai la noi?

— Două zile.

— Doar atât?

— E mai bine decât nimic…

— Da, a oftat el.

Edward m-a strigat şi mi-a făcut semn să-l urmez afară. Pauza de lejeritate se apropia de sfârşit.

— Trebuie să mă duc acasă la Abby şi Jack, pot să ţi-l las două ore pe Declan?

— Sigur că da, o să mă ocup de el, trebuie să se îmbrace. La ce oră este ceremonia?

— La ora 14. Înainte, mâncăm de prânz la Abby şi Jack. Vii?

— Dacă se poate, aş prefera să vin direct la biserică.

— Înţeleg.

Să asist la o înmormântare nu va fi lucru uşor, aveam nevoie să mă pregătesc singură pentru asta. Edward a strivit ţigara, s-a dus să-i spună la revedere lui Declan şi a plecat.

Timpul nostru în doi a trecut foarte repede; l-am spălat pe faţă, l-am ajutat să se îmbrace şi l-am ascultat povestindu-mi în amănunt toate întâmplările de la şcoală. Râdeam şi ne jucam în living când s-a întors Edward. Trăsăturile îi erau mai încordate decât la plecare, faţa îi era gravă. S-a forţat să-i zâmbească fiului lui şi am simţit – şi mai ales am înţeles – ceea ce tocmai văzuse: punerea în sicriu a lui Abby. Privirile ni s-au întâlnit, am ridicat ochii la cer ca să mă împiedic să plâng.

— Mai este cafea? m-a întrebat.

— Da.

M-am ridicat de pe canapea şi m-am dus după el la barul din bucătărie. A strâns pumnii până i s-au văzut venele: era felul său de a-şi arăta durerea. I-am mângâiat blând mâinile.

— O să fie bine… am şoptit.

M-a prins cu delicateţe de mijloc, m-a apropiat de el şi şi-a îngropat faţa în părul meu oftând. Neputincioşi în faţa a ceea

ce ni se întâmpla, aruncam în aer toate măsurile de precauţie. Încăperea a devenit ciudat de tăcută, privirea mi-a fugit şi a căzut pe Declan, care se uita la noi cu coada ochiului. Probabil Edward şi-a dat şi el seama, căci s-a îndepărtat brusc de mine.

— Să mergem, Declan, Jack şi Judith ne aşteaptă.

— Dar Diane…

— Ne vedem la biserică.

— Promiţi?

— Voi fi acolo.

Şi-a urmat tatăl tot aruncându-mi câte o privire peste umăr. Edward i-a ciufulit părul ca să-l facă să se uite înainte. Uşa de la intrare s-a trântit. Am urcat să mă schimb şi să-mi pun o ţinută mai potrivită situaţiei: o rochie neagră.

Pe la ora 13 m-am forţat să înghit o bucată de pâine, ca să am ceva în stomac şi să nu leşin. Îmi simţeam stomacul strâns, dar nu eram cuprinsă de o panică generală. Am ieşit pe terasă să fumez, cu telefonul în mână. Olivier a răspuns imediat.

— Aşteptam veşti de la tine. Cum decurge ziua?

— În curând plec la biserică, rezist.

Nu ştiam ce altceva să-i spun. Tăcerea dintre noi s-a eternizat.

— Vrei să trec diseară să văd cum se descurcă Félix?

— Dacă vrei… Ai continuat să împachetezi?

— Aproape am terminat la mine… Pot să încep şi la tine, ca să câştigăm timp.

— Nu, n-am mare lucru…

— Îmi vine un pacient, trebuie să te las.

— Spor la treabă.

— Dă-mi un semn când poţi.

— Da… te sărut.

Am închis respirând greu. Să mă aflu aici mă îndepărta de el. Mutarea noastră era amânată până la calendele greceşti. Esenţialul era în altă parte L-am fluierat pe Postman Pat, plecat să hoinărească pe plajă, ca să-l închid în casă. După ce s-a culcat, mi-am luat mantoul şi mi-am pus eşarfa. Nu aveam

nevoie de umbrelă; de o oră soarele scălda cerul albastru şi rece de iarnă.

Am mers vreo zece minute până am ajuns la biserică, ridicată în centrul cimitirului. În mijlocul unei peluze, vegheat de o cruce celtică, se afla mormântul în care se va odihni Abby. Clopotul suna şi o spaimă insidioasă creştea în mine. Cum să trăiesc această înmormântare sau, mai degrabă, cum să-i supravieţuiesc? Nu cumva îmi supraevaluasem puterile? Ultima înmormântare la care mă dusesem fusese cea a soţului şi a fiicei mele. Spaima aceasta m-a făcut să intru pe uşa mică şi să mă aşez discret în fundul bisericii. Tot satul era prezent, ca şi grupul prietenilor lui Judith, toţi cei pe care îi întâlnisem de Revelion. I-am văzut pe Jack, pe Edward, pe Declan şi pe Judith. Ca şi fratele ei, făcuse şi ea un important efort vestimentar. Pentru prima dată, părea fragilă; micuţă în rochia ei evazată, fără mâneci, gri-închis, înfăşurată într-o etolă neagră, cu coama de leoaică strânsă într-o coadă de cal sobră. Voiam să mă apropii de ea şi s-o îmbrăţişez ca s-o alin; nu mi-am dat voie. Abby era deja acolo, cu sicriul acoperit de flori. Uitându-mă la el, am avut impresia că am în faţă doar o cutie din lemn. O simţeam printre noi. Jack a apărut în raza mea vizuală; a străbătut toată biserica îndreptându-se spre mine.

— Ce faci aici singură, ascunsă? Lui Abby nu i-ar plăcea asta. Vino.

Şi-a trecut braţul solid pe după umerii mei şi m-a făcut să traversez naosul împreună cu el ca să ajung în primul rând. Judith mi-a sărit de gât, plângând amarnic. Nervii mi-au cedat în sfârşit… asta mi-a luat o greutate de pe inimă.

— O să ne mănânce dacă o mai ţinem tot aşa! mi-a zis, râzând şi plângând în acelaşi timp.

Am scos nişte batiste din buzunar şi i-am şters obrajii înainte de a-i şterge pe ai mei. I-am pus la locul ei o şuviţă indisciplinată. Apoi, ea s-a dat la o parte ca să iau loc, am trecut prin faţa lui Declan, care îşi strângea puternic tatăl de mijloc şi m-am aşezat lângă Edward, care m-a luat de mână şi

şi-a înlănţuit degetele de ale mele. Ceremonia a început. Ştiam că Irlanda este credincioasă practicantă, dar fervoarea religioasă m-a surprins, fără să mă incomodeze totuşi, pe mine care nu credeam în nimic şi care fusesem crescută în cel mai absolut ateism. Singurele două dăţi când mersesem la biserică fusese la căsătoria mea şi la înmormântarea lui Colin şi a Clarei — socrii mei erau credincioşi.

Adunarea cânta. Era frumos, aproape vesel şi domnea o atmosferă de pace profundă. Moartea era tristă, dar nu era un sfârşit în sine. Acest lucru a avut un efect liniştitor asupra mea, cuvintele lui Abby pluteau în aer: „Mă voi ocupa de ei". Singurul care nu cânta era Edward; cu toate acestea, vocea lui aspră răsuna în urechile mele la fiecare rugăciune. Din când în când îmi mângâia dosul palmei cu degetul. În timpul împărtăşaniei mi-a dat drumul şi s-a dus acolo, după Jack şi Judith. M-am aşezat, Declan s-a căţărat pe genunchii mei şi m-a luat de gât. L-am legănat. Edward s-a întors şi ne-a găsit în această poziţie, s-a aşezat din nou şi el şi şi-a trecut un braţ pe după umerii mei. Alcătuiam o singură şi aceeaşi persoană: Declan plângea pe genunchii mei, între tatăl lui şi mine; eu, cu faţă sprijinită de umărul lui Edward a cărui faţă se odihnea în părul meu.

Clipa de care mă temeam a sosit: binecuvântarea trupului. Adunarea a defilat sub ochii mei. M-am lipit şi mai mult de Edward, care şi-a întărit strânsoarea. Când a venit rândul familiei – de vreme ce făceam parte din ea– s-a ridicat, l-a luat pe Declan în braţe. După aceea mi-a întins mâna, de care m-am cramponat. În faţa sicriului lui Abby şi-a luat cu religiozitate la revedere de la mătuşa lui. A făcut un pas într-o parte ca să-mi lase locul, continuând să mă ţină de mână şi cu fiul lui încă în braţe. Mi-am pus cealaltă mână pe lemn şi l-am mângâiat uşor schiţând un zâmbet timid. Lacrimile au ţâşnit, în sinea mea mi-am cerut iertare faţă de Abby şi i-am lăsat în grija ei pe Colin şi pe Clara. Prin acest simplu gest pe care refuzasem să-l fac pentru dragii mei, îi lăsam să plece, îi ştiam în siguranţă, mai ales pe fiica mea. Datorită lui Abby şi a mesajelor pe care ea nu încetase să mi le dea, acceptam în

sfârşit ideea că mereu Clara va fi în mine, că aveam dreptul să trăiesc din plin şi că asta nu însemna că o voi uita sau că o voi trăda. Nu mai aveam de ce să-mi neg o parte din mine însămi. Am simţit buzele lui Edward pe părul meu, l-am privit în ochi. Intensitatea privirilor noastre nu se putea măsura. Mi-am trecut mâna peste obrazul lui Declan, care ne fixa. Apoi ne-am întors la locurile noastre. Ceremonia s-a încheiat cu *Amazing Grace,* care m-a emoţionat până în străfunduri, în clipa aceea aş fi vrut să fiu credincioasă. Toată lumea a ieşit pe rând. Noi am fost ultimii care am ajuns la aer curat. Era atât de frumos; un soare luminos de iarnă, frigul revigoram, vântul care alunga tristeţea. Declan şi-a strecurat mâna într-a mea, voia să-mi spună ceva la ureche:

— Nu vreau să mai stau, Diane.

Ochii lui înspăimântaţi priveau mormintele.

— Să văd ce pot să fac, i-am răspuns. N-a fost nevoie să-l caut pe tatăl lui, era chiar lângă mine.

— Declan vrea să plece acum.

— Nu se poate!

— Te rog, lasă-mă să-l duc…

S-a uitat la fiul lui cu o privire circumspectă şi teribil de neliniştită în acelaşi timp. Am hotărât să insist. Declan, care mă strângea de mână, suferea deja destul; un instinct de leoaică a pus stăpânire pe mine.

— Cunoaşte suficient de mult duritatea vieţii pentru vârsta lui! Gândeşte-te prin ce a trecut în urmă cu câteva luni, nu-l obliga să vadă dispărând sub pământ o altă persoană pe care o iubeşte… Te rog… Pot să mă ocup eu de el, iar tu ocupă-te de sora ta, ea are nevoie de tine, am adăugat, văzând-o pe Judith singură.

S-a lăsat pe vine la înălţimea fiului său.

— Pleci cu Diane, dar mai înainte mergem împreună la Jack.

Ne-am dus să îl îmbrăţişăm pe Jack care a considerat că mica noastră plimbare era o idee foarte bună. Forţa lui era spectaculoasă şi molipsitoare. Cine ar fi avut indecenţa să se prăbuşească în faţa unei asemenea grandori? înainte să

plecăm, am strâns-o în braţe pe Judith câteva clipe, cu Declan încă agăţat de mâna mea. Edward ne-a însoţit până la grilajul cimitirului.

— Vin după voi mai târziu, ne-a spus, cu o uşoară panică în glas.

L-am mângâiat pe obraz, el a închis ochii.

— Ne revedem curând.

S-a răsucit pe călcâie şi s-a dus să-şi îmbrăţişeze sora conducând-o înspre morminte. Probabil şi părinţii lor erau înmormântaţi tot acolo.

În mod absolut firesc, ne-am îndreptat spre plajă, după ce mai întâi i-am dat drumul din casă lui Postman Pat, care s-a bucurat să-şi vadă micul stăpân. Am găsit o stâncă unde să mă aşez şi am aprins o ţigară în timp ce ei se jucau. Capacitatea de recuperare a copiilor e uluitoare. Cu mai puţin de un sfert de oră în urmă, Declan era îngrozit, traumatizat, cu ochii plini de lacrimi. Nu a fost nevoie decât de acordul tatălui său, de mâna mea şi de câine ca să se liniştească. După ce s-a potolit din joacă, a venit şi s-a aşezat lângă mine.

— De ce moare toată lumea?

De ce? Dacă aş şti, m-am gândit.

— Tu nu eşti singur de tot, Declan, îi ai pe tata, pe Jack şi pe mătuşa Judith.

— Da, dar tu, mai pleci? îmi place când eşti aici.

— Şi mie îmi place să fiu aici cu voi, dar nu locuiesc în Mulranny.

— Şi ce dacă?

Am oftat şi l-am strâns în braţe. Aş fi putut să-i răspund lui Félix; îl iubeam pe „puşti”. Cam prea mult.

— Nu vă e frig? a întrebat Edward, pe care nu-l auziserăm venind în spatele nostru. S-a aşezat lângă fiul lui, a privit marea mai multe secunde înainte să se uite la noi. Ochii îi erau uşor roşii.

— Mergem să ne încălzim acasă la Abby şi Jack până nu îngheţaţi. Doar pe voi vă mai aşteptăm. Ţi-e foame poate? l-a întrebat pe fiul lui.

Declan a plecat ca din puşcă, lucru care ne-a făcut să râdem. Edward m-a ajutat să mă ridic.

— Cum te simţi? l-am întrebat îngrijorată.

— Mai bine, după ce v-am regăsit pe voi amândoi. Îţi mulţumesc că m-ai silit să îl las pe Declan să plece, eu voiam să vă ţin cu mine, a fost egoist din partea mea.

— Ba nu, e normal. Dar ai ales binele fiului tău. Şi acum suntem aici.

Când am ajuns, vreo zece minute mai târziu, am putut să constat că eram aşteptaţi. Drept dovadă, numeroasele „iată-i" care au răsunat.

Orele care au urmat au fost pline de convivialitate, de căldură umană şi de alinare. Toată lumea vorbea, se bătea pe spate sau se ţinea de mână, ori evoca într-o atmosferă calmă amintiri despre Abby. Generozitatea ei, bucuria ei de a trăi marcaseră fiecare persoană prezentă. Jucase pe rând rolul de mamă, de bunică, de cea mai bună prietenă, de dădacă… Din bunăvoinţă faţă de noi, Jack prelua ştafeta, fără să se lase doborât de tristeţe. Era demn, dar i-am surprins de mai multe ori privirea aţintită în gol sau mâna mângâind distrat pledul de pe scaunul-balansoar al soţiei lui. Îmi amintea de sentimentul de singurătate încercat la moartea lui Colin şi a Clarei, chiar dacă eu plonjasem atunci într-o furie neagră şi într-un refuz al realităţii; toată lumea vine să te vadă, încearcă să te consoleze şi asta nu ajută cu nimic, rămâi pustiit. O ajutam pe Judith în bucătărie, eram fetele tinere din casă. Declan alerga printre oaspeţi ronţăind câte ceva, fără să uite să vină în mod regulat să se asigure că eram încă acolo. Eu şi Edward ne căutam permanent din priviri, îl simţeam mereu în apropiere, eram cuprinsă de o nestăpânită nevoie de a verifica dacă îi era bine. Niciun moment nu am avut sentimentul că sunt o străină în mijlocul acelei comunităţi care îşi plângea unul dintre membri. Ba dimpotrivă, cu naturaleţe îmi dădeau de înţeles că făceam parte dintre ai lor, că indiferent dacă voiam sau nu, adresa mea poştală nu conta. Eram parte la

durerea lui Jack, Judith, Declan şi Edward. Pentru toţi localnicii, făceam parte din familie. Simţeam asta în privirile lor, în felul în care mi se adresau şi în care îşi făceau griji pentru mine. O parte din mine se umplea de fericire datorită acestei recunoaşteri, acestui sentiment nou de apartenenţă la un clan; alta se prăbuşea de tristeţe. Nu locuiam şi nu voi locui niciodată împreună cu ei. Reconstruisem totul la Paris, unde mă aşteptau Olivier, Félix şi cafeneaua. Cu această familie nu voi avea decât momente trecătoare care, oricât de minunate ar fi, vor rămâne efemere.

Ochii mi-au căzut pe Edward, care stătea de vorbă cu un cuplu din sat. Respiraţia mi s-a oprit o clipă scurtă. Voi putea să-mi mai reprim sentimentele încă două zile? Aveam nevoie să iau aer; m-am făcut nevăzută cu discreţie. Fumând o ţigară, care speram să mă relaxeze, m-am străduit să-mi stăpânesc bătăile inimii. Era noapte, frigul devenise tăios şi mi-am pus braţele în jurul corpului ca să mă încălzesc. În adâncul sufletului, aşteptam ceva şi a venit:

— E în regulă? m-a întrebat Edward care mi se alăturase.

Am ridicat din umeri în chip de răspuns. Şi-a aprins o ţigară, a ţinut-o între buze şi şi-a scos haina acoperindu-mi umerii cu ea. Am ridicat ochii spre el, se uita fix într-un punct imaginar drept în faţă. Cât am fumat, am stat fără să ne spunem niciun cuvânt. La ce bun?

Când ne-am întors în casă, l-am văzut pe Declan ghemuit pe canapea, cu ochişorii luptându-se să rămână deschişi.

— Uită-te la fiul tău, pică de somn… aş putea să mă întorc cu el. Tu mai rămâi cu Jack şi cu Judith.

— Eşti sigură?

Fără să-i răspund, m-am îndreptat către Declan şi i-am propus să plecăm, a acceptat imediat. L-am luat de mână şi l-am dus să le spună la revedere lui Jack şi lui Judith. I-a mângâiat pe fiecare. Jack m-a strâns în braţe.

— Treci mâine să mă vezi? m-a întrebat.

— Sigur că da, nu voi pleca fără să petrec un timp aici.

— Oh… nu te voi reţine mult timp, prefer să profiţi de ei, mi-a răspuns arătându-i cu un gest al capului pe tată şi pe fiu.

I-am zâmbit înainte s-o îmbrăţişez pe Judith. După aceea, m-am dus lângă Edward care era gata să facă un drum dus-întors ca să ne ducă acasă. Proprietarul pubului şi soţia lui ne-au ieşit în cale şi ne-au oferit maşina lor. Şoferul nostru obişnuit se pregătea să refuze când l-am întrerupt:

— Mulţumim mult, sunteţi foarte amabili. Apoi, întorcându-mă spre Edward, mai încruntat ca niciodată: Nu-ţi face griji, ne regăseşti curând…

A oftat, s-a supus, dar a ţinut să ne însoţească până la maşină. Declan s-a urcat primul, în spate, în timp ce Edward mulţumea pentru taxi. Nu a întârziat mult şi a revenit la mine înainte să urc în maşină. I-am anticipat reacţiile.

— N-o să dispărem, ne întoarcem acasă la tine şi ne băgăm în pat. Stai cu Jack şi cu Judith. Eu şi fiul tău o să fim bine.

M-a prins de mijloc şi m-a sărutat lung pe tâmplă.

— Ne vedem acasă, a şoptit în părul meu.

Această frază scurtă a avut darul să facă să rezoneze senzaţii şi dorinţe în străfundul fiinţei mele.

Declan şi cu mine am fost aduşi în siguranţă acasă. Postman Pat lătra de mama focului în spatele uşii. Bietul animal… I-am deschis, el s-a bucurat la vederea noastră înainte să o ia la fugă spre plajă în noaptea întunecată. L-am însoţit pe Declan la etaj, unde şi-a pus pijamaua fără să spună un cuvânt şi s-a dus docil să se spele pe dinţi, în timp ce eu îi făceam patul. S-a întors în cameră şi s-a băgat sub plapumă, tot tăcut, cu feţişoara încordată şi neliniştită.

— O să stau cu tine.

Am îngenuncheat, i-am trecut mâna prin păr murmurând cântecul de leagăn, în vreme ce el respira în eşarfa mamei lui. Ziua fusese extenuantă, nu a reuşit să se lupte cu ea. Mi-am aşezat capul aproape de al lui pe pernă şi l-am privit. Copilul acesta era atât de curajos, înfrunta încercările pe care i le impunea viaţa fără să facă gălăgie, sau prea puţin! Voiam atât de mult să îl protejez şi să-i ofer lipsa de griji a copilăriei. De acum încolo trebuia făcut totul ca să fie ocrotit. Când am fost sigură că dormea adânc, m-am îndepărtat în tăcere. M-am

întors la parter şi i-am dat drumul înăuntru lui Postman Pat, care aştepta cuminte la uşa de la intrare. Am hotărât să mă duc să mă culc şi eu, sau măcar să mă întind, fără să mă las totuşi pradă somnului, în cazul în care se trezea Declan. Câinele m-a urmat la etaj. Dar în pat mă aştepta o surpriză: un mic intrus care, aşa adormit cum era, găsise mijlocul să se târască în camera tatălui său şi să se cațere în pat. A deschis ochii şi m-a privit stânjenit.

— Pot să dorm cu tine?

I-am zâmbit blând.

— Lasă-mă cinci minute şi vin.

A oftat uşurat; m-am închis în baie. După ce am fost gata, m-am aşezat pe marginea căzii. Depăşeam toate limitele, doboram toată apărarea cu acest copil; nu mai aveam atitudinea unei prietene de familie de departe şi nu puteam să fac nimic împotriva acestui lucru.

Postman Pat se culcase pe jos la picioarele patului, Declan mă aştepta la căldură sub plapumă. Am lăsat uşa deschisă şi veioza de pe noptieră aprinsă şi m-am culcat la rândul meu. A venit să se ghemuiască în mine, l-am strâns în braţe sărutându-l pe frunte. Nu i-a trebuit mult ca să cadă în braţele lui Morfeu. I-am respirat mirosul gândindu-mă la Clara. Aveam certitudinea că nu era supărată pe mine, că ştia că n-o va înlocui nimeni, ea va rămâne fiica mea, cel mai frumos cadou pe care mi-l făcuse viaţa. Dar inima mea putea să tresară pentru alţi copii, aveam lucruri de oferit, iubeam copiii, îi iubisem întotdeauna, visasem să am o familie mare, eu, fiica unică. La fel ca tatăl lui în urmă cu un an, Declan îmi oblojise o rană, poate cea mai grea, cea mai dureroasă şi mai viscerală. Tristeţea lui, personalitatea lui mă tulburaseră, mă făcuseră să realizez că nu puteam să lupt împotriva a ceea ce eram: o mamă amorţită, dar şi o mamă în devenire. Lipsa Clarei îmi va rămâne încrustată în piele până la ultima mea suflare, dar învăţasem să trăiesc cu asta şi voi continua să învăţ toată viaţa. Cineva ştiuse acest lucru înaintea mea: Félix. Încă îl auzeam spunându-mi întruna: „într-o zi asta te va face să-ţi revii!” Iar eu, încăpăţânată, cuprinsă de ideile mele

negre, îl asiguram de contrariul.

Dormeam cu întreruperi. Uşa de la intrare s-a auzit ca în depărtare. Postman Pat a ridicat capul, i-am făcut semn să nu mişte. Lovea cu coada în podea, stăpânul lui se întorsese. Edward s-a oprit în faţa uşii deschise a camerei şi ne-a găsit, pe fiul său şi pe mine, în patul lui. A rămas o clipă lungă în prag şi ne-a privit. După aceea s-a apropiat de noi. Şi-a pus mâinile şi un genunchi pe saltea.

— Îl duc în patul lui, mi-a spus cu voce şoptită.

— Nu, lasă-l, ai să-l trezeşti, e bine aici.

— Nu e locul lui.

— Într-un moment obişnuit, aş fi fost de acord cu tine. Dar acum, are toate drepturile.

M-am ridicat. Ne-am înfruntat din priviri. Nu voi ceda.

— Tată, a mormăit Declan în somn.

Atenţia noastră s-a îndreptat către el, care a întredeschis ochii, s-a desprins de mine şi ne-a privit.

— O să te întorci în camera ta, a insistat Edward. Las-o în pace pe Diane, o să stau eu cu tine.

Declan s-a răsucit şi şi-a frecat faţa de pernă.

— Să dormim toţi trei, tată…

Nu mă aşteptam la asta şi nici Edward! Declan l-a prins de mână.

— Hai, tată, a şoptit.

Edward şi-a aţintit ochii într-ai mei, m-am întins la loc şi i-am zâmbit. A dat drumul mâinii fiului său şi s-a aşezat pe marginea patului, cu spatele la mine. Şi-a rezemat coatele de genunchi şi şi-a luat capul în mâini. Ştiam la ce se gândea, şi eu mă gândeam la acelaşi lucru: voiam să protejăm şi să liniştim acest copil, ceea ce implica suferinţă pentru noi înşine şi să ne punem într-o situaţie imposibilă. Insuportabilă.

— Eşti sigură? a şoptit fără să mă privească.

— Vino.

S-a ridicat, a înconjurat patul ca să stingă lumina. L-am auzit mişcându-se în întuneric şi dezbrăcându-se înainte să vină lângă noi. Salteaua s-a lăsat, plapuma s-a mişcat. M-am

întors pe o parte, cu faţa la el. Vederea mi s-a obişnuit cu întunericul şi l-am văzut: mă privea, cu un braţ îndoit sub cap. Am adormit fără să-l slăbesc din ochi şi fără să-mi dau seama; mă simţeam bine, împăcată, cu un omuleţ în braţe şi altul mare care mă făcea să uit tot ce nu era el.

Zece

Cineva mă bătea pe braţ. Am întredeschis ochii: Declan încerca să mă trezească. Reuşise. Am simţit o greutate pe burtă; braţul lui Edward ne ţintuia pe saltea, pe fiul lui şi pe mine, în timp ce el dormea dus.

— O să mergem să luăm micul dejun, i-am şoptit lui Declan. Nu face zgomot, îl lăsăm pe tata să doarmă.

Am ridicat cât mai delicat posibil mâna lui Edward care se odihnea pe talia mea. Cum s-a văzut eliberat, Declan a sărit din pat. Postman Pat, care nu se mişcase toată noaptea, s-a ridicat la rândul lui dând din coadă. Am ieşit de sub plapumă împiedicând câinele să se apropie de pat şi să-şi trezească stăpânul. Declan şi Postman Pat au luat-o amândoi în jos pe scară. Înainte să închid uşa, am aruncat o privire spre Edward; se deplasase de-a curmezişul patului şi stătea cu capul pe perna mea. Cum aş putea să uit această imagine?

Declan mă aştepta, instalat pe un scaun la masa-bar. Am pus pe mine un pulover al tatălui său care stătea aruncat la întâmplare şi m-am apucat să pregătesc micul dejun. Zece minute mai târziu, stăteam unul lângă altul, Declan cu tartinele şi ciocolata lui caldă, iar eu cu cafeaua. Alunecam într-o viaţă de familie, fără rezerve, fără teamă, fără să mă gândesc.

— Ce facem astăzi? m-a întrebat.

— Mă duc să îl vizitez pe Jack.

— Şi după aceea? Stai cu noi?

— Sigur că da, nu-ţi face griji.

A părut liniştit, pentru un timp. Imediat ce a terminat de mâncat, a sărit de pe scaun şi a pornit televizorul. Eu mi-am luat ceaşca de cafea, pachetul de ţigări şi telefonul şi m-am

instalat pe terasă sfidând frigul. M-am simţit rău când am văzut câte apeluri şi SMS-uri aveam de la Olivier. Nu dădusem niciun semn de viaţă, nu mă gândisem la el nicio secundă. Am aprins o ţigară tremurând şi l-am sunat. A răspuns de la primul apel.

— Dumnezeule! Diane, mi-am făcut atâtea griji pentru tine.

— Iartă-mă… Ziua de ieri a fost atât de grea…

— Pot să înţeleg… dar să nu mă mai laşi fără veşti în felul ăsta…

I-am povestit pe scurt înmormântarea şi seara care urmase, omiţând emoţiile mele şi răvăşirile trăite. Apoi am deviat discuţia către Paris şi cafenea… Preţ de câteva secunde am avut sentimentul că îmi vorbea despre o viaţă care nu era a mea, cu care nu aveam nicio legătură. Priveam marea dezlănţuită în timp ce-mi spunea că Félix era mândru de cifra de afaceri a ultimelor două zile şi că se lansase în organizarea unei noi seri tematice. Lucrul acesta nu mă încânta, nici nu mă bucura câtuşi de puţin. Răspundeam laconic cu câte un „asta-i bine”. Uşa cu geam s-a deschis în spatele meu, m-am întors convinsă că îl voi vedea pe Declan. Mă înşelam. Edward, cu părul încă ud după duş, a venit lângă mine, cu cafeaua şi ţigările. Ne-am privit în ochi.

— Olivier, trebuie să te las…

— Stai!

— Spune-mi.

— Te întorci mâine? Chiar te întorci?

— Hm… dar… de ce mă întrebi asta?

— Nu rămâi acolo?

Nu l-am slăbit pe Edward din ochi, nu înţelegea discuţia noastră, dar după intensitatea privirii lui am ştiut că şi-a dat seama de importanţa ei. Ochii mi s-au împăienjenit. Inima avea să mi se frângă, orice s-ar întâmpla. Dar singurul răspuns posibil era acesta:

— Nu s-a schimbat nimic, mă întorc mâine.

Edward a respirat adânc şi a venit să se sprijine cu coatele de parapetul terasei, la o oarecare distanţă de mine. Prin uşa cu geam l-am văzut pe Declan jucându-se cu maşinuţele lui.

Câinele îl urmărea cu coada ochiului. Îl simţeam pe Edward atât de aproape şi atât de departe de mine. Mă întorceam la Paris a doua zi.

— Foarte bine, l-am auzit pe Olivier spunându-mi de departe.

— Să nu vii după mine la aeroport, nu are rost… Te sărut.

— Şi eu pe tine.

— Pe mâine.

Am închis. Cu spatele la mare, am mai fumat o ţigară. Niciunul, nici altul nu am spus niciun cuvânt. După ce am strivit mucul de ţigară, m-am hotărât să intru.

— Mă duc să mă îmbrac, trebuie să trec pe la Jack, i-am spus lui Edward cu mâna pe clanţă.

Am urcat la etaj fără să-i spun nimic lui Declan, am luat haine curate din valiză şi m-am încuiat de două ori în baie. Încăperea emana prezenţa lui Edward: aburul de la duş pe oglindă, aroma săpunului lui. Am rămas minute lungi sub apa caldă muşcându-mi pumnii, lăsându-mi lacrimile să curgă. Dorinţele, sentimentele mele nu prea aveau importanţă, doar responsabilitatea şi raţiunea contau. Îmi mai rămâneau douăzeci şi patru de ore să petrec cu ei. După aceea, plecam.

Când am ieşit din ascunzătoarea mea, i-am auzit pe Declan şi pe Edward foarte aproape: erau în birou. M-am apropiat şi m-am rezemat de tocul uşii. Stăteau în faţa calculatorului, Edward retuşa nişte fotografii şi îi cerea părerea fiului său. Complicitatea dintre ei era evidentă, alcătuiau o pereche. Nu mai intrasem niciodată în încăperea aceea. Nu dezordinea generală mi-a atras atenţia, ci o fotografie în alb şi negru prinsă în perete deasupra monitorului. Era jerpelită, fusese mult mânuită ca să arate într-un asemenea hal… Era făcută în faţa cafenelei, eu mă zăream în spatele vitrinei, zâmbitoare, cu ochii privind în gol. Părea întru totul o fotografie făcută pe furiş. Când o făcuse? în ziua când venise să mă vadă? Imposibil, îmi petrecusem timpul supraveghind strada, l-aş fi văzut în mod sigur. Se apropiase aşadar de mine, fără să caute să mă vadă. Cuvintele lui din urmă cu câteva luni îmi răsunau

încă în auz: „Nu mai este loc pentru tine în viaţa mea”.

— Diane! Eşti aici!

Vocea lui Declan m-a făcut să tresar şi mi-a amintit că nu era momentul să cer explicaţii.

— Ce faceţi? i-am întrebat intrând în încăpere.

— Am un pic de treabă, a răspuns Edward.

— Declan, vrei să vii cu mine la Jack?

— Da!

— Fugi să te-mbraci!

A zbughit-o cu toată viteza. Nu reuşeam să ies din cameră, cu toate acestea evitam privirea lui Edward.

— O să poţi lucra liniştit. Vino după noi când vrei.

L-am simţit apropiindu-se de mine.

— La ce oră ai avionul mâine?

— La ora 14… Să nu vorbim despre asta, vrei? Să profităm de ziua rămasă.

Am ridicat faţa spre el, ne-am privit intens, respiraţia ni s-a accelerat, am ştiut că voiam mai mult pentru puţinul timp care ne rămânea. Trupurile noastre s-au atins uşor.

— Gata! M-am îmbrăcat!

Dintr-un salt, am readus distanţa între noi.

— Să mergem! i-am spus lui Declan, cu vocea un pic prea ridicată.

Am ieşit din cameră, clătinându-mă uşor. Declan i-a spus la revedere tatălui său şi am coborât la parter ca să ne luăm paltoanele, fularele şi căciulile; era timp urât în ziua aceea.

— Am plecat!

L-am fluierat pe Postman Pat care a venit în grabă. Am deschis uşa de la intrare, Declan şi-a strecurat mâna mică într-a mea.

— Pe curând, am auzit în spatele meu.

M-am uitat peste umăr; Edward ne privea de pe scară. Am schimbat un zâmbet.

Drumul, care de obicei dura douăzeci de minute, s-a întins pe aproape o oră. Alergam după fiecare clipă cu acest copil; mă jucam cu el, râdeam cu el, ca şi cum căutam prin toate

mijloacele să mi-l întipăresc în memorie, să nu-l uit, să-mi amintesc de forţa lui, de instinctul lui de supravieţuire, să mă hrănesc cu el. Sau pur şi simplu pentru că îl iubeam şi în curând aveam să-l părăsesc şi pe el. Ceea ce devenea insuportabil.

Am pătruns în fugă în grădina lui Abby şi Jack. Să mă gândesc la această casă fără să i-o asociez pe Abby va rămâne de neimaginat pentru foarte mult timp. Jack smulgea buruienile de pe un strat de flori al soţiei lui. Ştiam ce încerca să facă; să se ţină ocupat ca să uite, făcând totul ca să rămână cu ea… Ambivalenţa doliului.

— Ei, copii! Ce sosire!

Declan i-a sărit în braţe. Jack mi-a făcut semn să mă apropii şi m-a îmbrăţişat.

— Cum te simţi în dimineaţa asta? l-am întrebat. Ai dormit vreun pic?

— Să spunem că m-am trezit devreme!

L-a lăsat pe Declan jos.

— Hei… nu vă e ruşine? Aici nu suntem în vacanţă!

Judith, cu mâinile în şolduri şi în ţinută de lucru, stătea pe peron.

— Nu bombăni, vin să te ajut!

Ea făcea ordine în casă după cina din ajun. Mi-am suflecat mânecile şi i-am dat şi eu o mână de ajutor. Asta ne-a luat tot sfârşitul dimineţii. Atmosfera era senină, absenţa lui Abby se simţea, evident, dar fără să fie apăsătoare. Împreună cu Judith, am evocat-o râzând, dar şi vărsând câte o lacrimă uneori.

Pe la prânz, Jack a intrat împreună cu Declan şi a aruncat un lemn pe foc. Am trimis-o pe Judith să facă un duş şi m-am ocupat de pregătirea mesei. Supravegheam mâncarea când l-am văzut pe fereastră pe Edward parcându-şi maşina. Nu m-am mişcat. Imediat l-am auzit vorbind cu Jack şi întrebând unde sunt. Câteva secunde mai târziu, nu mai eram singură în bucătărie. A venit lângă mine.

— Ai nevoie de ajutor?

— Nu, i-am răspuns cu o privire piezişă. Nu mai rămâne decât de pus masa.

— Am să mă ocup eu de asta, împreună cu Declan.

Şi-a chemat fiul şi în cele din urmă toţi trei am aşezat masa. Jack a vrut să dea o mână de ajutor. Nu l-am lăsat, l-am silit să se aşeze dându-i un ziar: „Eşti invitat la tine acasă!”

Am fost fericită să-l fac să râdă, ca şi Edward. Aduceam cratiţa când venea şi Judith. S-a oprit o clipă când ne-a văzut pe toţi trei pregătindu-ne să ne aşezăm la masă. S-a uitat la mine, apoi la fratele ei şi a dat din cap.

Prânzul se prelungea; până la urmă Declan şi-a pierdut răbdarea. Gesticula pe scaun, între tatăl lui şi mine. M-am aplecat spre el.

— Ce-ai păţit?

— M-am plictisit.

Am zâmbit şi am făcut un semn cu capul către tatăl lui, care şi-a dat seama că noi complotam şi mi-a făcut cu ochiul.

— Ia câinele şi du-te afară, i-a propus.

El n-a mai stat pe gânduri. Nu m-am putut împiedica să îl strig.

— Îmbracă-te bine, e frig.

— Promit! mi-a strigat de la uşă.

— O să cadă lat diseară, i-am spus lui Edward.

— Cu atât mai bine.

Ne-am zâmbit.

— Drăcia dracului! a exclamat Judith O să complicaţi lucrurile!

Umerii mi-au căzut, avea dreptate.

— Lasă-i în pace, te rog, a întrerupt-o Jack.

— Pentru voi spun asta, a continuat ea. Şi pentru el.

— Nu e nevoie să ne aminteşti, i-a răspuns sec fratele ei. Ştim deja.

A strâns pumnii pe masă, eu i-am pus mâna pe braţ ca să-l calmez, privirea i-a întârziat pe mâna mea înainte să mă privească în faţă. Apoi mi-a luat mâna într-a sa şi s-adresat din nou surorii lui.

— Poţi să stai cu el mâine dimineaţă şi să-l duci la şcoală?

Trebuie să plecăm devreme la aeroport.

— Sigur că da!

— Staţi! i-am întrerupt. E ridicol, Edward. Am să mă descurc, închiriez o…

— Nici măcar să nu încerci! a spus strângându-mă şi mai tare de mână.

— Copii! Liniştiţi-vă, a intervenit Jack.

Intervenţia lui a dat roade, toţi am întors feţele înspre el.

— Diane şi Edward, duceţi-vă să luaţi aer împreună cu Declan, după aceea întoarceţi-vă acasă fără să mai treceţi pe-aici. Judith, du-te să te distrezi şi să te vezi cu prietenii.

Fratele şi sora au protestat, eu i-am lăsat şi l-am privit pe Jack; nu voia să fie o povară şi avea nevoie să fie singur, între patru ochi cu amintirea soţiei lui. A ridicat mâna, ceea ce i-a făcut să tacă.

— Nu întârziaţi să vă reluaţi cursul existentei… Nu mi-e frică de singurătate. Am să-mi văd de viaţă, nu vă faceţi griji pentru mine. Oricum, în după-amiaza asta nu voi sta cu voi, mă duc s-o vizitez pe Abby.

Nimeni nu a încercat să-l contrazică. S-a ridicat şi a început să strângă. M-am grăbit să-l ajut, Judith şi Edward m-au imitat. Cât ai clipi, sufrageria era curată şi vasele spălate. Edward şi-a îmbrăţişat unchiul şi s-a dus după Declan în grădină. Judith s-a apropiat de mine.

— Îmi pare rău pentru ieşirea mea, dar îmi fac griji pentru voi.

— Ştiu.

— Ne vedem mâine dimineaţă, mi-a spus înainte să iasă din bucătărie.

Jack şi cu mine am rămas singuri. Mi-a zâmbit larg şi şi-a deschis braţele. M-am refugiat în ele.

— Mulţumesc că ai venit, micuţa mea franţuzoaică…

— Acesta e locul meu. Ai grijă de tine…

— Ştii că aici eşti acasă la tine.

— Da, am şoptit.

— N-am să-ţi mai spun nimic. Ştii ce este de ştiut…

L-am sărutat pe barba mare şi albă şi am fugit din bucătăria

aceea. Edward, Declan şi Postman Pat erau în maşină. Am sărit şi eu în Range Rover şi am trântit portiera.

— Unde mergem?

Mi-am aţintit privirea întrebătoare în ochii lui Edward. În spate, am auzit centura lui Declan desfăcându-se, el s-a strecurat între noi cu coatele pe tetierele de la banchetele noastre. Am simţit toate întrebările, toate ezitările lui Edward.

— Câteva ore încă, i-am spus.

Răspunsul lui: a pornit motorul şi am plecat la drum.

Restul după-amiezii s-a topit. Edward m-a făcut să descopăr o altă mică parte din Wild Way Atlantic. Am mers până la primele faleze de la Achill Island. Declan monopoliza discuţia făcând pe ghidul turistic. Eu şi Edward schimbam priviri complice ascultându-l cum îşi etala ştiinţa. L-am ispitit pe diavol când am ieşit din maşină, deşi ploua cu găleata. Şi ne-am întors acasă uzi până la piele. Edward a început prin a aprinde un foc în şemineu şi şi-a trimis fiul să facă un duş. L-am urmat la etaj şi mi-am luat haine uscate. În timp ce Declan se spăla, i-am aranjat patul, am făcut ordine prin cameră şi i-am pregătit lucrurile de şcoală pentru a doua zi. Când s-a întors s-a apropiat de mine.

— Vrei să-mi citeşti o poveste?

— Alege nişte cărţi şi mergem jos, la tata.

Ne-am instalat pe canapea, mi-am trecut braţul în jurul lui, el s-a cuibărit la pieptul meu. Am început să citesc. Mi-a venit în minte ca într-o străfulgerare tentativa mea eşuată de atelier de lectură pentru copii, din cafenea. Mi-am dat seama de drumul parcurs. O întrebare rămânea încă: dacă ar fi fost un copil necunoscut, aş fi fost în stare s-o fac? Nu eram prea sigură. Îl iubeam pe Declan, nu-mi mai era frică să-mi mărturisesc asta. Ţineam la locul pe care mi-l acordase în viaţa lui. Din când în când, ridicam nasul din carte şi întâlneam privirea lui Edward care, după ce se schimbase şi el, pregătea cina. Ochii mei probabil că reflectau descurajarea care mă năpădea, iar într-ai lui, pe lângă tristeţe, regăseam mânia obişnuită. Am realizat că era mult timp de când nu-l

mai văzusem exprimându-şi-o. Ne abţineam să lăsăm proasta noastră dispoziţie să izbucnească pentru a-l proteja pe Declan. Şi la urma urmei, aveam de ales?

La masă, Declan se lupta să-şi ţină ochii deschişi, ceea ce avea efectul de a-l înduioşa pe tatăl lui; Edward îl privea cu tandreţe.

— În seara asta dormi în patul tău, i-a spus.

— Da…

Trebuie să fi fost cu adevărat epuizat de nu a încercat să negocieze. Edward a încruntat din sprâncene.

— Mâine te duce Judith la şcoală.

— Da…

— Vrei să mergi la culcare acum?

S-a mulţumit să dea din cap. S-a ridicat de la masă şi a venit să mă ia de mână. M-am ridicat şi l-am urmat, gata să urc, dar el a făcut un ocol înspre tatăl lui şi l-a prins şi pe el de mână. Iar eu mi-am spus: încă puţin curaj. Am schimbat o privire cu Edward, apoi el şi-a luat fiul în braţe şi Declan s-a încolăcit în jurul lui, fără să-mi dea drumul. Ajunşi în cameră, Edward l-a aşezat în pat şi l-a învelit cu plapuma. Am îngenuncheat aproape de faţa lui. În mod automat, şi-a dus eşarfa mamei sale la nas. Cu mâna liberă, m-a mângâiat pe obraz. Am închis ochii.

— Nu pleca, Diane.

Rugămintea lui m-a sfâşiat pe dinăuntru.

— Dormi, omuleţule. Ne vedem mâine dimineaţă.

Căzuse deja în braţele lui Morfeu. L-am sărutat pe frunte şi m-am ridicat. Edward mă aştepta în uşă, cu trăsăturile din nou încordate. Străbătând holul, uşa deschisă a biroului său m-a atras, am intrat fără să-i cer voie şi am luat fotografia din perete.

— Când ai făcut-o?

— Ce contează? mi-a spus el, oprit în prag.

— Te rog… Răspunde-mi.

— În dimineaţa expoziţiei.

Vocea îi era obosită. Umerii mi-au căzut, mi s-a pus un nod

în gât. Complexitatea şi imposibilitatea relaţiei noastre, dificultăţile, secretele, lucrurile nespuse, sentimentele îngropate ne epuizau şi pe unul, şi pe celălalt.

— Şi de ce o păstrezi?

— Ca să-mi folosească de aducere aminte.

S-a răsucit pe călcâie şi a luat-o în jos pe scară. Eu m-am aşezat la birou, cu fotografia în mână şi ochii aţintiţi pe ea. În faţa casei mele, la mine acasă, în viaţa mea. Fără îndoială, păream fericită. În epoca aceea, nu mai exista nicio umbră care să planeze în jurul meu, aveam tot ce îmi doream. Cel puţin aşa credeam… Căci la câteva ore după ce fusese făcută, totul se dăduse peste cap şi de atunci situaţia nu încetase să-mi scape din mâini. Certitudinile în privinţa alegerilor mele, pentru care atâta mă zbătusem în acele ultime luni, se prăbuşeau unele după altele. Am întors privirea de la imaginea acestei Diane pariziancă, proprietară de cafenea literară şi cuplată cu Olivier. Am văzut un teanc de fotografii care evocau alte amintiri: erau cele pe care Abby îi ceruse lui Edward să le facă atunci când am venit pentru prima oară. Ne aflam toţi adunaţi acolo, mai puţin fotograful, dar prezenţa lui era atât de puternică încât se simţea. Eu eram altfel, adevărat. În niciun moment nu aveam aerul rătăcit, eram acolo, cu ochii aţintiţi pe unul sau pe altul, sau în căutarea lui Edward. Aveam un loc pe care mi-l ocupam.

Edward stătea pe canapea, cu o ţigară între buze, aparent absorbit de focul din şemineu, cu două pahare de whisky în faţa lui pe măsuţa joasă. Am făcut ce doream şi ce simţeam nevoia în clipa aceea. M-am ghemuit lângă el, cu capul pe pieptul lui şi picioarele îndoite; el mi-a înconjurat umerii cu braţele. Am rămas aşa, tăcuţi foarte multe minute; îi auzeam inima bătând şi lemnele trosnind.

— Diane…

Nu îl auzisem niciodată vorbind atât de încet, ca şi cum s-ar fi pregătit să dezvăluie un secret.

— Te-ascult.

— Să nu te mai întorci aici, te rog.

M-am lipit şi mai mult de el, care m-a strâns mai tare.

— Nu putem să ne facem iluzii, a continuat. Nici să ne prefacem…

— Ştiu…

— Refuz ca Declan să plătească pentru povestea noastră… s-a ataşat deja prea mult de tine… te vrea într-un loc pe care nu poţi să i-l oferi… Are nevoie de stabilitate…

— Trebuie să-l protejăm… nu avem de ales.

Mi-am frecat faţa de cămaşa lui, el m-a sărutat pe păr respirând în el.

— Iar eu… eu…

S-a îndepărtat, s-a ridicat brusc, şi-a golit paharul dintr-o înghiţitură şi s-a oprit în faţa şemineului, cu spatele la mine şi umerii căzuţi. M-am ridicat şi eu şi m-am apropiat de el. Şi-a dat seama de asta aruncând o privire peste umăr.

— Rămâi acolo…

M-am oprit, mă dureau toate, capul, inima, pielea. Edward a respirat adânc.

— Nu mai vreau să sufăr pentru că te iubesc… Este insuportabil… durează de prea mult timp… Fotografia aceea nu este de ajuns ca să-mi aducă aminte că ţi-ai construit o viaţă în care nu eşti nici mama lui Declan, nici soţia mea…

Era conştient de cuvintele pe care le spunea? Cuvinte şi mărturisiri care mă tulburau. Se destăinuia cu adevărat pentru prima oară şi asta ne făcea rău.

— Viaţa ta este şi va fi mereu la Paris.

— Adevărat, am şoptit.

S-a întors spre mine şi m-a privit drept în ochi.

— Trebuie să te uit odată pentru totdeauna.

Suna ca o promisiune şi o provocare insurmontabilă.

— Iartă-mă, i-am spus.

— Nu este vina nimănui… n-am avut niciodată un viitor împreună… N-ar fi trebuit să ne întâlnim şi cu atât mai puţin să ne revedem… Vezi-ţi de drumul tău…

— Regreţi că m-ai întâlnit?

M-a fulgerat cu privirea şi a dat din cap.

— Du-te la culcare… e mai bine.

Prima mea reacţie a fost să îl ascult; m-am răsucit pe călcâie şi m-am îndreptat spre scară. Şi după aceea m-am oprit. Nu avea dreptul să-mi spună toate astea, să-şi împărtăşească suferinţa fără să o asculte pe-a mea. Ce credea? Că pentru mine va fi uşor să trag o linie peste el şi peste fiul lui, să mă întorc la Paris şi să mă prefac că-l iubesc pe Olivier? Când de fapt îi aparţineam în întregime, chiar dacă eram perfect conştientă de imposibilitatea relaţiei noastre. M-am întors spre el, nu-şi luase ochii de la mine. Am traversat salonul în fugă şi m-am aruncat pe el. M-a respins şi m-a ţinut la distanţă.

— Nu poate să se sfârşească aşa!

— Diane… opreşte-te…

— Nu, n-am să mă opresc! Am nişte lucruri de spus!

— Nu vreau să le aud.

Duritatea tonului său m-a făcut să dau înapoi, dar după aceea mi-am spus că era de ajuns. I-am luat faţa în mâini şi l-am sărutat. A răspuns cu furie la sărutul meu, strângându-mă în braţe. Am pus în asta toată frustrarea ultimelor luni. M-am înălţat pe vârful picioarelor, m-am lipit de trupul lui, încercând să mă fac mai mică, să dispar în el, ca să-i fiu şi mai aproape. Voiam mai mult; mai mult din el, din buzele lui, din pielea lui. Nu simţisem niciodată o asemenea dorinţă, niciun impuls atât de puternic de a mă abandona unui bărbat. Da, fusese toiagul meu de sprijin, dar astăzi sentimentele mele mergeau mult mai departe. Mai întâi îl iubisem greşit, nu cum trebuia, de acum înainte fiecare fibră a fiinţei mele, a inimii mele şi a trupului meu îl dorea. Îi iubeam forţa şi slăbiciunile. Cu un oftat de suferinţă, m-a smuls de pe el.

— O să ne facem şi mai mult rău, opreşte-te, te rog…

— O noapte… ne mai rămâne o noapte de iluzii.

Lupta atât de mult ca să-şi păstreze controlul emoţiilor, îşi interzicea să trăiască de atât de mult timp, îngrozit de durerea iubirii şi strivit de responsabilităţile pe care şi le impunea. L-am luat de mână şi l-am condus la etaj. L-am lăsat în fata camerei lui ca să verific dacă uşa de la cea a lui Declan era bine închisă. Mă aştepta, rezemat de tocul uşii. Şi-a aţintit

privirea într-a mea.

— Este încă timp să nu mergem mai departe.

— Asta este ce vrei cu adevărat?

Când ne-am închis în cameră, m-a împins până la pat. Dacă vreo clipă fusese pierdut şi slab, se sfârşise; prelua puterea asupra mea. Duritatea sărutului pe care mi l-a dat mi-a confirmat acest lucru. Ne-am prăbuşit pe pat, stăpâniţi de urgenţa de a ne iubi, dezbrăcându-ne cu brutalitate, căutându-ne buzele, pipăindu-ne pielea înfometată. Apropierea lui Declan, care ne impunea o tăcere absolută, şi conştiinţa că nu aveam decât câteva ore în faţa noastră adăuga intensitate acestei clipe pe care o aşteptam de atâta timp. Să fim unul al celuilalt. Când m-a penetrat, respiraţia mi s-a tăiat, privirile noastre s-au agăţat una de alta. Am citit într-a lui toată iubirea, toată dorinţa, dar şi toată suferinţa pe care o resimţea. Să mă bucur de trupul lui Edward m-a făcut să vărs lacrimi. S-a prăbuşit peste mine strângându-mă şi mai tare la pieptul lui, l-am ţinut prizonier între picioarele mele mângâindu-l pe păr. Apoi, i-am luat faţa în mâini. M-a sărutat blând, furtuna trecuse.

— Te iubesc, am şoptit.

— Să nu mai spui asta niciodată… nu schimbă nimic…

— Ştiu… dar pentru câteva ore să ne dăm voie să fim eliberaţi de tot.

Am putut să ne iubim fără rezerve toată noaptea. Din când în când aţipeam, cu pielea udă lipită una de alta. Şi primul care deschidea ochii îl trezea pe celălalt cu mângâieri şi sărutări.

— Diane…

M-am ghemuit şi mai strâns la pieptul lui agăţându-mă mai tare de el, cu picioarele încolăcite de ale lui. El m-a sărutat pe tâmplă.

— O să mă scol… nu vreau să ne găsească Declan împreună.

Remarca lui a avut darul să mă trezească de-a binelea.

— Ai dreptate.

Am ridicat capul şi mi-am plimbat un deget de-a lungul maxilarului său încordat. Mi-a prins mâna şi m-a sărutat în palmă. După aceea s-a desprins de mine şi s-a aşezat pe marginea patului ciufulindu-şi părul. M-a privit peste umăr, am schiţat o tentativă de zâmbet, m-a mângâiat pe obraz.

— Mă duc…

— Da.

I-am întors spatele, nu voiam să-l văd ieşind din cameră, nu voiam să păstrez această imagine, nu voiam să-mi amintesc decât noaptea noastră de iubire. Am strâns din toate puterile perna lui în momentul în care uşa s-a închis cu un zgomot uşor.

Am rămas poate o jumătate de oră în pat. Să mă scol îmi cerea un efort supraomenesc, ca şi să-mi adun hainele risipite prin toate colţurile camerei. Am luptat împotriva vechilor mei demoni: aş fi vrut să nu mă spăl, să-i păstrez mirosul pe mine cât mai mult timp posibil. Dar Edward nu era mort.

Încă nu se luminase bine de ziuă când am coborât la parter. Mi-am pus geanta de voiaj în antreu. O ceaşcă de cafea fierbinte mă aştepta pe barul din bucătărie, am băut câteva înghiţituri. După aceea, m-am îndreptat spre terasă, unde Edward stătea cu ţigara în gură. Dacă m-a auzit venind, nu a reacţionat. M-am dus să mă lipesc de el luându-l de mână, degetele ni s-au înlănţuit, m-a sărutat pe păr oftând. Am închis ochii ghemuindu-mă în el. Ca de departe, am auzit o maşină oprindu-se în faţa casei.

— Uite-o pe Judith, mi-a spus. M-am grăbit să mă îndepărtez de el, convinsă că dorea să păstreze secretul în privinţa noastră.

— Rămâi aici.

Mi-a dat drumul la mână ca să mă strângă şi mai tare la piept, în braţele lui. Mi-am ascuns faţa în cămaşa lui, i-am respirat adânc parfumul. Uşa de la intrare s-a trântit: Judith şi discreţia ei legendară.

— Va trebui să mergem să-l trezim pe Declan, mi-a spus

Edward.

M-am agăţat de cămaşa lui.

— Haidem.

M-a condus înăuntru. Judith ne aştepta, cu cafeaua în mână, cu coatele pe bar. Ne-a zâmbit cu tristeţe.

— Trebuia să se întâmple asta, după atâta timp de când aşteptaţi…

— Scuteşte-ne, s-a răstit la ea Edward.

— Hei! Calmează-te… nu vă reproşez. Vă invidiez, asta-i tot…

S-a auzit un zgomot pe scară şi apoi glasul vesel al lui Declan:

— Am dormit singur! Tată! Diane! Am dormit singur!

Am avut timp să mă îndepărtez de Edward înainte ca fiul lui să-i sară în braţe. Mândria lui era imensă, un zâmbet extraordinar îi lumina faţa.

— Ai văzut, Diane?

— Eşti un campion!

Zâmbetul i-a îngheţat când a văzut-o pe Judith. Chipul îi reflecta violenţa realităţii care tocmai îl lovise. A coborât din braţele tatălui său şi s-a năpustit cu capul plecat în antreu. A tras de cureaua genţii mele de voiaj şi s-a uitat la mine.

— Ce-i asta? a strigat.

— Valiza mea, i-am răspuns apropiindu-mă de el.

— De ce e aici?

— Mă întorc acasă la mine, ai uitat?

— Nu! Acum aici e casa ta, cu tata şi cu mine! Nu vreau să pleci!

— Îmi pare rău…

Ochii i s-au umplut de lacrimi, a devenit roşu de supărare, de furie chiar.

— Eşti rea!

— Declan, ajunge! a intervenit Edward.

— Lasă-l, i-am şoptit. Are dreptate…

— Te urăsc! a urlat Declan.

A urcat scara în fugă şi a trântit uşa camerei lui. Edward m-a luat în braţe.

— Cum am putut să fim atât de egoişti? am hohotit.

— Ştiu…

— Acum ştergeţi-o, ne-a spus Judith.

M-am desprins de Edward şi m-am apropiat de ea.

— Nu-ţi mai spun la revedere, m-am săturat să tot fac asta. Vorbim la telefon…

— Ai dreptate…

Edward mă aştepta pe peron, cu geanta mea de voiaj în mână. Când să trec pragul, m-am oprit. Se petrecea prea repede…

— Trebuie să-i spun la revedere.

Am urcat scara câte patru trepte odată şi am bătut în uşă.

— Nu!

— Declan, o să intru.

— Nu vreau să te mai văd niciodată!

Am intrat în încăpere, stătea pe pat, ţeapăn ca un par. Şi-a şters furios obrajii cu dosul palmei, privind drept înainte. M-am aşezat lângă el.

— Îmi pare rău… Te-am făcut să speri că am să rămân. Ai dreptate, mă simt bine cu tine şi cu tatăl tău, îmi place să fiu aici. N-am minţit în privinţa asta… Vei înţelege când vei fi mai mare… nu facem întotdeauna ce vrem: am un serviciu la Paris, responsabilităţi de adult. Ştiu că ţie nu-ţi pasă de asta… Mă voi gândi foarte des la tine, îţi promit.

S-a aruncat în braţele mele. L-am legănat pentru ultima oară, sărutându-l pe păr şi reţinându-mi lacrimile. Nu ar înţelege de ce plec dacă mi-ar vedea durerea.

— Ssst… o să treacă… tu eşti curajos… nu te voi uita niciodată… ai să devii un băiat puternic, ca tatăl tău… bine?

L-am mai ţinut la pieptul meu încă minute lungi, aş fi vrut să-l protejez mereu, să-l liniştesc. Doar că timpul trecea…

— Tata mă aşteaptă în maşină…

M-a strâns şi mai tare de mijloc.

— Ai să vezi, o să fie super să mergi la şcoală cu mătuşa Judith… şi tata se va întoarce până termini orele. Aseară ţi-am pregătit uniforma, nu-ţi mai rămâne decât să te îmbraci…

S-a desprins de mine şi m-a privit cu ochii lui minunaţi.

Apoi s-a ridicat, s-a agăţat de gâtul meu şi m-a pupat, un pupic adevărat de copil, umed şi generos. L-am sărutat pe frunte, el mi-a dat drumul. În ciuda senzaţiei de abandon, m-am ridicat şi am văzut-o pe Judith care asistase la toată scena.

— La revedere, Declan.

— La revedere, Diane.

Am străbătut încăperea şi m-am oprit lângă ea, ne-am privit, ne-am zâmbit şi am sărutat-o pe obraz înainte s-o iau în jos pe scară. Am dat peste Postman Pat culcat la picioarele scării, l-am mângâiat şi am ieşit din casă. Edward stătea rezemat de maşină, cu o ţigară în gură. Am aruncat o ultimă privire mării şi am urcat în Range. M-a urmat imediat şi a pornit motorul.

— Eşti gata?

— Nu… dar n-o să fiu niciodată, aşa că poţi să-i dai drumul.

Am privit casa prin geam câteva secunde. Şi după aceea maşina a pornit, traversând satul care se trezea.

— Uite cine-i acolo, mi-a spus Edward.

Am zărit în depărtare silueta lui Jack, aproape de poartă. A ridicat mâna în direcţia noastră când am trecut pe lângă el. Am privit înapoi, el a rămas câteva clipe uitându-se la maşină, apoi a intrat în casă cu spatele încovoiat. Când am trecut de ieşirea din Mulranny, am luat pachetul de ţigări al lui Edward de pe bord, am scos una, am aprins-o şi am tras din ea ca o apucată. Îmi venea să lovesc, să urlu, să-mi eliberez furia. Pentru prima dată, eram supărată pe Abby; prin moartea ei, mă pusese în această situaţie imposibilă. Eram perfect conştientă de caracterul pueril, egoist al reacţiei mele, dar era singurul meu mijloc de apărare împotriva durerii. Eram supărată şi pe mine; eram o încurcă-lume! îi făceam să sufere pe Olivier, pe Edward, pe Declan şi pe Judith. Până la urmă rămâneam aceeaşi capricioasă, neîndemânatică şi egoistă dintotdeauna. De parcă viaţa nu m-ar fi învăţat nimic.

— Fir-ar al dracului! Ce porcărie! am înjurat în franţuzeşte.

Continuând să bombăn într-un limbaj mai mult decât colorat, mi-am luat geanta de voiaj şi am golit-o pe genunchi

ca să-mi fac de lucru; trebuia să îmi ţin mâinile ocupate. Scrumul de la ţigară mi-a căzut pe blugi, am urlat. Edward m-a lăsat să-mi descarc nervii fără să se clintească, mergea cu piciorul pe acceleraţie ca de obicei, încetul cu încetul, starea de spirit mi s-a schimbat. M-am calmat, am respirat mai lent, mi s-a pus un nod în gât şi în stomac, am încetat să mă mai agit şi m-am afundat şi mai mult pe banchetă, rezemându-mă de tetieră. Degeaba mă uitam la drum, nu vedeam peisajele.

Telefonul lui Edward a sunat după mai bine de o oră. A răspuns, n-am ascultat conversaţia şi am rămas stoică atât timp cât a durat.

— Era Judith… Declan e mai bine, a plecat la şcoală într-o dispoziţie mai bună…

Această veste mi-a smuls un zâmbet uşor, care s-a şters foarte repede. Am simţit pe obraz degetul lui Edward, îmi ştergea o lacrimă. Am întors faţa către el, nu mi se păruse niciodată atât de trist, nici atât de puternic. Tatăl care era suporta încercările pentru fiul lui. Chiar dacă asta nu era o noutate în privinţa sa, el se lăsa pe planul al doilea: Declan înainte de orice. Mă aflam în aceeaşi stare de spirit ca şi el… M-a mângâiat pe obraz. Apoi şi-a aşezat mâna mare pe şoldul meu, eu am lăsat-o pe a mea peste a lui şi s-a concentrat din nou pe şofat.

Timpul s-a scurs prea repede, mult prea repede, într-o linişte apăsătoare. Din când în când, Edward îmi ştergea lacrimile tăcute. Aveam impresia că sunt o condamnată pe culoarul morţii. Viaţa, geografia îmi vor răpi un bărbat şi un copil pe care îi iubeam mai mult decât orice pe lume. Singura mea consolare va fi să ştiu că ei există, că le merge bine; nu doamna cu coasa mi-i lua. Era din cauza lipsei de şansă, nu locuiam în aceeaşi ţară, nu aveam aceeaşi viaţă. Ne lăsaserăm pradă sentimentelor noastre fără să ţinem cont de realitate.

Am ajuns în parcarea aeroportului din Dublin. Edward a oprit motorul, dar niciunul dintre noi nu a schiţat nici cel mai mic gest de a ieşi din maşină. Am rămas aşa vreo zece minute.

Şi apoi m-am întors înspre el, care stătea cufundat pe banchetă, cu capul pe spate, ochii închişi, trăsăturile încordate. L-am mângâiat pe bărbie; m-a privit intens. Vedeam în privirea lui aceeaşi iubire ca în noaptea trecută, dar şi o durere încă şi mai mare. S-a îndreptat, s-a apropiat de mine şi mi-a atins uşor buzele cu ale lui; sărutul nostru a devenit intens. Când i-a pus capăt, mi-a luat faţa în mâini şi şi-a sprijinit fruntea de a mea. Lacrimile mele i-au udat mâinile. Şi-a apăsat cu putere buzele peste ale mele.

— Să mergem…

— Da… e timpul…

M-am clătinat când am ieşit din maşină. Edward şi-a pus pe umăr geanta mea de voiaj şi m-a luat de mână. M-am agăţat de el cu toată puterea şi mi-am lipit faţa de braţul lui. Am pătruns în holul terminalului. Evident, avionul meu pleca la timp. Ajunseserăm cu mult înainte. Era bine aşa; voiam ca Edward să fie acasă la terminarea orelor, Declan nu trebuia să rămână mult timp departe de tatăl lui. Am preferat să mă înregistrez fără să mai aştept să mă debarasez de valiză. Edward nu mi-a dat drumul; însoţitoarea de bord ne-a văzut.

— Călătoriţi împreună? l-a întrebat.

— Dacă măcar ar fi posibil… a mormăit el în barbă, cu privirea dură.

— Nu, am şuierat eu. Sunt singură.

Buzele lui Edward mi-au găsit tâmpla, lacrimile îmi curgeau fără oprire. După ce ne-a mai aruncat o privire, însoţitoarea de bord s-a întors la treburile ei. I-am mulţumit în sinea mea că nu-mi urase călătorie plăcută. Ne-am îndepărtat de ea şi m-am uitat la ceas.

— Du-te, i-am spus lui Edward. L-am promis lui Declan că vei fi acasă când iese de la şcoală…

Lipiţi unul de celălalt, cu degetele înlănţuite, am traversat din nou tot holul, până la punctul de control, îmi venea să vomit, să urlu, să plâng. Îmi era frică să mă trezesc fără el. Dar am ajuns la ultima limită pentru Edward. M-a cuprins în braţe, m-a strâns cu putere.

— Să nu conduci ca un nebun la întoarcere…

El a oftat dureros şi m-a sărutat pe tâmplă. Savuram senzaţia acestui gest atât de tandru, atât de explicit pentru el… Voi regăsi într-o zi acest sentiment de apartenenţă la un bărbat?

— Nu mai spune nimic, mi-a cerut, cu vocea mai răguşită ca niciodată.

Am ridicat faţa spre el, am schimbat un sărut profund, făcut din gemete de durere, de plăcere. Buzele noastre se căutau, se gustau, se memorizau. Mă cramponam de părul, de gâtul lui, îi mângâiam barba, mâinile lui îmi striveau spatele, coastele. Lumea nu mai exista în jurul nostru. Dar trebuia să ne despărţim. M-am ghemuit o ultimă oară la pieptul lui, cu faţa în gâtul lui, el m-a sărutat pe păr. Şi apoi mi s-a făcut frig: braţele lui nu mai erau în jurul meu, a dat înapoi câţiva paşi. Privirile noastre s-au mai căutat o dată, şi-au promis totul şi nimic. M-am răsucit pe călcâie, cu biletul de avion şi paşaportul în mână şi mi-am ocupat locul în rândul de aşteptare. În mod automat, am privit înapoi: Edward era încă acolo, cu mâinile în buzunarele de la blugi, privirea dură, faţa gravă. Unii pasageri îi aruncau o privire speriată. Eram singura care ştia că nu era periculos; carapacea i se constituia sub ochii lor, se blinda. Avansul coloanei de călători făcea să nu-l mai văd uneori, de fiecare dată mă temeam că n-am să-l mai revăd, o ultimă oară, o ultimă secundă. Dar el nu se mişca. Deja ne despărţeau peste douăzeci de metri. I-am simţit privirea asupra mea când a trebuit să-mi golesc buzunarele, să-mi scot cureaua, cizmele. În mod voit, am lăsat să treacă înaintea mea unii pasageri grăbiţi. Poarta de securitate va însemna sfârşitul. Cu toate acestea, a trebuit să mă hotărăsc să înaintez. M-am înălţat pe vârful picioarelor, l-am zărit o ultimă oară; avea deja ţigara în gură, gata să tragă din ea imediat ce va fi afară. A făcut câţiva paşi spre mine, trecându-şi o mână peste faţă. Am cedat nervos şi am izbucnit în lacrimi. El a observat, a mers spre mine dând din cap ca să-mi ceară să încetez, să rezist.

— Doamnă, e rândul dumneavoastră.

Edward a înţepenit. În pofida distanţei, privirile noastre s-

au adâncit una în cealaltă.

— Ştiu, i-am răspuns agentului de securitate.

Am trecut pe sub poartă plângând, privind înapoi. Şi apoi Edward a dispărut. Am rămas minute lungi în şosete la capătul benzii rulante, cu lucrurile stâlcite de celelalte valize care se îngrămădeau, înainte să mă hotărăsc să mă îndrept şovăind spre poarta de îmbarcare. Călătorii se uitau la mine de parcă aş fi fost marţiană. Ca şi cum să vezi pe cineva plângând în aeroport era o raritate.

Două ore mai târziu, aveam centura de siguranţă prinsă. Am luat telefonul şi i-am trimis un SMS lui Olivier: „Sunt în avion, vino la cafenea diseară". Nimic altceva nu aveam să-i spun, şi asta mă întrista. Mi-am închis mobilul. Câteva minute încă şi avionul a pornit pe pistă.

Unsprezece

La Roissy am hotărât să iau un taxi, nu aveam niciun chef să fiu zdruncinată în mijloacele de transport în comun. În maşină, am primit un SMS de la Judith: „Tatăl şi fiul s-au regăsit”. Preţ de o clipă, asta m-a consolat.

Am plătit cursa şi am urcat la mine fără să arunc o privire spre cafenea sau spre Félix. Când am văzut lucrurile din garsonieră pe jumătate strânse, mi s-a făcut ruşine de ipocrizia mea faţă de Olivier. Îl făcusem să spere la o relaţie şi la o viaţă în care nu credeam. Mi-am aruncat geanta de voiaj şi am trântit uşa.

Am intrat în cafenea prin uşa din spate, am observat câţiva clienţi – pe care nu i-am salutat şi am trecut în spatele tejghelei.

— Salut, Félix, m-am mulţumit să spun.

Am luat registrul de calcul şi am verificat cifrele din zilele precedente. Mai mult ca să am mâinile ocupate decât dintr-un interes real…

— Bună, Félix, ce faci? Nu ţi-a fost prea greu să te descurci singur? Te durea gura dacă erai amabilă cu mine! a bombănit el.

I-am adresat cea mai neagră privire a mea. A făcut ochii mari.

— Ce prostie ai mai făcut?

— Niciuna! Lasă-mă-n pace!

— Nu scapi tu aşa uşor!

— Ia-ţi liber sfârşitul după-amiezii, trebuie să fii obosit! i-am spus.

— Nu, eşti bolnavă!

— Te rog, Félix, am şoptit. Nu-mi pot permite să clachez

acum.

M-am agăţat de bar şi am strâns din dinţi încercând să-mi stăpânesc respiraţia.

— O.K., te las… curaj…

— Mâine, Félix… mâine am să-ţi spun… Promit.

— Nu-ţi face griji! Te cunosc! Trece la fel de repede cum a apărut.

A trebuit să aştept ora închiderii ca să-l văd venind pe Olivier, cu umerii căzuţi. A împins uşa, eu am rămas în spatele tejghelei, ca după o barieră de protecţie. S-a aşezat pe un scaun şi şi-a pus coatele pe bar privindu-mă fix. Nu reuşeam să deschid gura. S-a uitat pretutindeni în jurul lui, la stânga, la dreapta, în sus, în jos, ca şi cum ar fi căutat să ţină minte locurile. Ar fi trebuit să-mi amintesc de perspicacitatea lui, înţelesese totul.

— Olivier… nu pot să mă mai prefac…

— Nu pot să dau vina decât pe mine… Voiam să cred în asta, am sperat să fiu mai puternic… De la expoziţie, din prima clipă în care te-am văzut cu el… am refuzat să privesc realitatea în faţă. Cu toate acestea, am simţit întotdeauna că pe el îi iubeai…

— Iartă-mă…

— Nu vreau să ştiu ce s-a petrecut între voi şi nici de când. Ceea ce mă supără este că nu te face fericită…

— Situaţia noastră este cea care mă face nefericită, el nu are nicio vină.

— Fiul lui?

— Distanţa.

A lăsat capul în jos.

— Dacă eu aş fi avut un copil, nu te-ai fi uitat la mine…

Avea dreptate.

— N-am să mai pierd vremea… nu foloseşte Ia nimic. Am să sun mâine la agenţia imobiliară ca să anulez contractul.

— Am s-o fac eu…

— Nu.

S-a ridicat, s-a dus până la uşa de la intrare pe care a

deschis-o înainte să se întoarcă spre mine. Olivier îmi făcuse atâta bine, avusese grijă de mine, dăduse dovadă de răbdare şi eu îl respingeam.

— Ai grijă de tine, mi-a spus.

— Şi tu de tine, am şoptit.

A închis uşa după el, iar eu m-am lăsat pe tejghea. Eram din nou singură, dar fusesem cinstită faţă de mine însămi şi mai ales faţă de Olivier. Era timpul. Am stins luminile în cafenea şi am urcat la mine târându-mi picioarele. N-am aruncat nicio privire valizei sau cutiilor din carton, m-am trântit pe pat în întuneric şi am privit fix tavanul. Am retrăit în minte acele ultime trei zile, noaptea petrecută cu Edward, despărţirea de Declan… îmi era atât de rău. Îmi lipseau mai mult decât era posibil, eram ca pustiită. Garsoniera mea, care până atunci însemnase o bulă de protecţie, locul în care mă refugiasem după prima întoarcere din Irlanda, nu-mi mai aducea alinare. Era ca şi cum m-aş fi aflat în tranzit într-un hotel, înainte să fac saltul în necunoscut. Mi s-a făcut frică; nu mai eram acasă la mine. Reperele mele săreau în aer.

A doua zi m-am trezit singură în zori. Am deschis cafeneaua cu mai mult de o oră înainte. Bând a treia cafea, m-am gândit la Declan care trebuie să fi ajuns la şcoală, la Edward care probabil era pe plajă cu aparatul foto în mână, sau în biroul lui. Cum se simţeau? Dormiseră? Edward reuşea să facă faţă? Suferea la fel de mult ca mine? Şi Jack? Judith s-o fi întors la Dublin? Să întâmpin clienţii, să-i servesc, să le zâmbesc în pofida a toate acestea nu schimba nimic, nu reuşea să-mi alunge acele gânduri şi preocupări din minte.

Pentru că Félix lipsea, mi-am petrecut o mare parte din zi singură, observând, simţind cafeneaua, amintindu-mi de ea. Îmi făceam treaba ca un automat. Când vorbeam cu clienţii, nu aveam sentimentul că era vocea mea, altcineva răspundea la întrebările lor. Eram detaşată de fiecare dintre gesturile mele, de fiecare dintre obiceiurile de lucru. O distanţă – o prăpastie chiar – se crease în linişte, insidios. Uneori, mă

agăţam de tejghea, ca şi cum aş fi căutat să rămân cu picioarele pe pământ. Aş fi vrut să am darul misticismului ca să le vorbesc oamenilor mei fericiţi, să le cer să mă cheme la ordine, să mă facă să mă întorc la ei, să mă seducă din nou, să mă copleşească, să-mi umple golul pe care absenţa lui Edward şi a lui Declan o lăsa în mine. Priveam adesea panoul fotografic – chipurile lui Colin şi al Clarei – le-am adresat şi lor o cerere de ajutor, aveam nevoie de răspunsuri. Şi apoi mă gândeam la Abby, ştiam ce mi-ar fi spus ea. Îmi interziceam să mă gândesc la viitor, la acel viitor… imposibil. Cu toate acestea, mă obseda şi stătea în mâinile mele.

Félix şi-a făcut apariţia la sfârşitul zilei. De fapt, a venit pentru închidere şi deci ca să-şi capete aperitivul. Clienţii plecaseră. Nu era rău, o discuţie între patru ochi era necesară. A trecut în spatele tejghelei, şi-a turnat un pahar şi mi-a aruncat o privire. Probabil a considerat că şi eu aveam mare nevoie de un întăritor şi mi-a dat şi mie unul. După aceea s-a rezemat de perete, a rostit un toast imaginar şi m-a privit sorbind din pahar.

— Unde ai dormit azi-noapte?

— La mine.

A lăsat capul într-o parte.

— Ah… şi diseară?

— Tot la mine.

— Mutarea?

— Nu mai există mutare.

Am băut o înghiţitură mare de vin ca să mă stăpânesc. Apoi am apelat la cel mai bun mijloc de scăpare al meu – ţigările – şi am ieşit să fumez. Félix, la fel de dependent ca şi mine, nu a întârziat să mă urmeze. S-a rezemat de faţadă şi a râs într-o parte.

— Drăcie! N-aş fi crezut niciodată că ai s-o faci… Mi-am pus capul pe umărul lui, obosită deodată.

Epuizată de necontenitele mele întrebări, de această hotărâre care îmi cerea un curaj nebunesc, care îmi repunea viaţa sub semnul întrebării, epuizată mai ales de lipsa lui

Edward şi a lui Declan, după numai douăzeci şi patru de ore de la despărţire.

— Iată-ne din nou singuri, a adăugat el. E un tip cumsecade, ai fi putut să fii fericită cu el…

— Ştiu…

— În fine, nu vreau să spun, dar… ai rămas cum nu se poate mai prost!

M-am ridicat şi m-am înfipt pe picioare în faţa lui. Mai putea să şi râdă! Ar fi trebuit să aibă grijă, starea mea de spirit nu avea nimic stabil.

— Pot să ştiu de ce am rămas cum nu se poate mai prost?

— Ai doi ţipi care te iubesc, dintre care pe unul îl iubeşti şi tu, dar eşti singură. Ai pierdut totul şi asta nu are niciun sens. Ce-ai să faci acum? Ai să lâncezeşti în cafenea? Aşteptând un al treilea tip care să te salveze de ceilalţi?

Félix habar n-avea ce provocase. Pentru început, îi datoram liniştea, eram calmă deodată, în acord cu mine însămi. Apoi, spunând cu voce tare ceea ce eu gândeam în şoaptă, îmi dăduse răspunsul. Nu-mi voi pierde familia pentru a doua oară.

— Mulţumesc, Félix, pentru sfaturi…

— Dar nu ţi-am spus nimic!

— Ba da, te asigur… vreau să-ţi cer o favoare…

— Te ascult.

— Poţi să-mi ţii locul mâine dimineaţă?

A pufnit.

— Bine… de acord…

— Mulţumesc!

A doua zi la prânz, când am ieşit din agenţie, eram un pic ameţită; prima etapă era încheiată, următoarea va fi după-amiază. Şi dacă nu apăreau surprize neplăcute, totul va fi rezolvat în ziua următoare. Nu îmi mai rămânea decât să aştept. Am găsit o bancă şi m-am lăsat să cad pe ea. Voi merge până la capăt, la fel de sigur ca atunci când am plecat în Irlanda pentru prima oară. Am luat telefonul şi am format numărul lui. Evident, nu a răspuns; mi-l închipuiam privindu-

mi numele pe ecran. Nu m-am dat bătută şi am sunat din nou, şi din nou, şi din nou. A răspuns la a cincea tentativă.

— Diane… Vocea lui răguşită m-a făcut să tremur din cap până-n picioare. Nu trebuie să mă suni…

— Edward… am să fiu scurtă, vreau doar un lucru să-ţi spun. A oftat şi am auzit zgomotul brichetei. Am ieşit dintr-o agenţie imobiliară… Am pus cafeneaua în vânzare. Dacă tu şi Declan mă mai vreţi…

Emoţia m-a copleşit. Edward nu spunea nimic la celălalt capăt al firului. M-am îngrijorat. Mai eşti acolo?

— Da… dar… locul acela… soţul şi fiica ta… tu…

— Nu… Nu-i vorba de ei. Îi port în mine. Iar acum, sunteţi tu şi Declan. E rar ce ni se întâmplă… Refuz să-mi petrec viaţa fără voi, iar tu n-ai să-l dezrădăcinezi pe Declan… Nu sunteţi făcuţi să trăiţi la Paris, dar eu sunt făcută să trăiesc la Mulranny…

— Diane… nu pot să-mi permit să cred…

— Şi totuşi poţi. Noi, tu şi cu mine, şi Declan împreună cu noi, nu mai suntem o iluzie. Nu voi fi niciodată mama fiului tău, voi fi cea care îl susţine pe tatăl lui ca să-l crească şi care îi va da toată iubirea pe care poate să i-o dea… şi voi fi soţia ta… Asta poate fi viaţa noastră, dacă mai vrei…

S-au scurs secunde lungi. Apoi i-am auzit răsuflarea.

— Cum poţi să te îndoieşti?

O jumătate de oră mai târziu, făceam să sune clopoţelul de la cafenea. Félix trăncănea la bar cu nişte clienţi. Lumea lui avea să se năruiască. M-am dus lângă el, l-am pupat şi mi-am turnat o cafea.

— Trebuie să vorbim, i-am spus fără niciun preambul.

— Dacă n-aş fi gay, aş putea să cred că vrea s-o rupă cu mine…

Toată lumea a izbucnit în râs, mai puţin eu. Nu fusese departe de adevăr.

— Vă lăsăm! au spus clienţii, râzând zgomotos.

— Bun, aşadar, ce-ai păţit? m-a întrebat când am rămas singuri.

Mi-am înfipt ochii într-ai lui.

— După-amiază vor veni aici doi agenţi imobiliari…

— Da, şi?

— Vor să evalueze cafeneaua.

A dat din cap, a făcut ochii mari şi a bătut cu pumnul în bar.

— Vinzi?

— Da.

— Am să te împiedic! a ţipat.

— Cum?

— De ce faci asta?

— Mi-am pierdut familia şi n-am putut să fac nimic, mi-a trebuit timp să accept că nici Colin, nici Clara nu vor mai învia. Nu vreau să-mi pierd încă o dată familia. Edward şi Declan trăiesc, ei sunt familia mea, mă simt acasă acolo, în Mulranny, cu Jack şi cu Judith…

— Şi eu? Vocea i s-a stins. Şi eu? a repetat. Credeam că eu sunt familia ta!

Am văzut câteva lacrimi curgându-i pe obraji, ale mele îmi şiroiau pe faţă.

— Eşti şi vei rămâne familia mea, Félix… Dar îl iubesc pe Edward şi nu pot să trăiesc fără el… Vino să locuieşti în Irlanda, cu mine!

— Eşti proastă sau ce? Crezi că am chef să fac pe codoşul şi să mă joc de-a dădaca!

— Nu, bineînţeles că nu, i-am răspuns lăsând capul în jos.

S-a îndepărtat, şi-a luat haina, a aprins o ţigară înainte să iasă afară. Am mers după el panicată.

— Ce faci, Félix?

— O şterg! Nu vreau să asist la asta… Şi-apoi trebuie să-mi găsesc de lucru, am să rămân şomer din cauza ta.

Deschisese deja uşa.

— Nu, Félix, nu-ţi vei pierde serviciul. Am cerut ca noul proprietar să te păstreze.

— Mda, ca pe-o mobilă!

A trântit uşa, care a tremurat atât de tare încât am crezut că geamul are să se facă ţăndări şi a luat-o la fugă pe stradă.

Sunetul clopoţelului s-a auzit mult timp. Pentru prima oară, a fost morbid… Violenţa reacţiei lui m-a paralizat.

Dar n-am avut timp să mă gândesc mai mult la Félix, la durerea lui şi cu atât mai puţin la a mea. Ulii imobiliari s-au înfăţişat unul după altul, l-am observat cu răceală cum îmi analizează minuţios cafeneaua, am răspuns la întrebările lor cu indiferenţă şi detaşare. De-acum încolo îmi era imposibil să îmi leg emoţiile de cafenea, care în curând nu va mai fi cafeneaua *mea.* Trebuia să mă obişnuiesc cu asta, căci a doua zi aveam să semnez contractul de vânzare. Félix a rămas nevăzut toată ziua. I-am umplut telefonul cu mesaje şi SMS-uri, nimic nu a dat rezultate: nici scuzele, nici declaraţiile, nici ameninţarea cu ruperea legăturilor, nici suspinele. O dată în plus, aveam impresia că deveneam adult, că mă maturizasem. Fiecare decizie presupune pierderi, lăsarea în urmă a unor felii de viaţă. Pentru nimic în lume nu aş fi vrut să mă lipsesc de prietenia lui Félix; era fratele pe care nu-l avusesem, era complicele meu, confidentul şi dublul meu, era salvatorul meu din momentele întunecate… dar îl iubeam pe Edward dincolo de această legătură. În acelaşi fel l-aş fi părăsit pe Félix pentru Colin, şi în adâncul sufletului său el ştia asta. Speram că până la urmă mă va înţelege. Telefonul lui Edward de la ora 22 m-a salvat de la un episod de depresie. Vorbind cu el, m-am strecurat sub plapumă, m-am înfăşurat în ea şi mi-am imaginat viitoarea noastră viaţă împreună. În ce-l priveşte, era mai puţin expansiv decât mine – îl cunoşteam – îl simţeam încă rezervat, având dificultăţi în a se lăsa dus de val. Hotărârea mea rămânea abstractă pentru el, la mii de kilometri de Paris. Mi-a explicat că prefera să aştepte înainte să-i vorbească lui Declan despre asta – îl înţelegeam. Şi-apoi, eram conştienţi că ar putea să treacă timp până să iau un avion cu bilet doar dus, nu şi întors.

Când a doua zi spre seară vitrina a fost împodobită cu afişul „de vânzare”, am hotărât să-i trimit un element concret. Am ieşit în stradă, m-am oprit pe trotuarul de peste drum, am reperat locul din care trebuie să fi făcut el fotografia pe care o

ţinea pe perete. Am avut nevoie de câteva secunde pentru ca mâinile să nu-mi mai tremure şi respiraţia să-mi revină la normal. Cum să-mi şterg din memorie: *Oamenii fericiţi citesc ţi beau cafea, de vânzare.* Şi ei făceau parte din familia mea şi îi lăsam în urmă. Am făcut fotografia cu smartphonul şi i-am trimis-o lui Edward, însoţită de câteva cuvinte: „Acum nu este o iluzie, nu mai sunt înăuntru”. Mi-a răspuns cu repeziciune: „Cum te simţi?” Ce să-i răspund fără să-l îngrijorez? „E în regulă, dar îmi lipsiţi”. Am primit o fotografie care m-a făcut să zâmbesc: Edward se amuza, îmi trimitea un selfie cu Declan şi cu el pe plajă, zâmbitori. Mă grăbeam să traversez strada când l-am văzut pe Félix, încremenit în faţa vitrinei şi a afişului. M-am dus lângă el şi i-am pus o mână pe braţ. Tremura.

— Îmi pare rău, i-am spus.

— Eşti sigură că meritã?

— Da.

— Pe ce te bazezi?

— Pe asta.

I-am întins telefonul cu fotografia lui Declan şi Edward, care umplea tot ecranul. I-a fixat cu privirea secunde lungi, continuând să tremure. Apoi a respirat, s-a uitat la mine înainte de a-şi îndrepta ochii în depărtare.

— Ar fi trebuit totuşi să-i sparg mutra, chiar dacă ajungeam la puşcărie…

Am zâmbit uşor, nu-şi pierduse de tot umorul.

— Intrăm?

Nu i-am aşteptat răspunsul, l-am tras de braţ înăuntru cafenelei. Am umplut câte un pahar. El s-a aşezat pe partea clienţilor.

— Ai să vii să ne vezi?

— Nu ştiu… lasă-mi timp să mă obişnuiesc…

Când deschideam, câteva zile mai târziu, m-a cuprins emoţia văzându-l pe Olivier oprindu-se în faţa cafenelei. Nu îl mai văzusem de la despărţirea noastră, care mi se părea deja că fusese cu ani în urmă. Greu de închipuit că la vremea aceea

prevăzuserăm să locuim împreună. A împins uşa şi am văzut geanta pe care o ducea în mână. A lăsat-o lângă magazie şi a venit să se instaleze la bar.

— Vrei să-mi dai reţeta fericirii? Am nevoie de ea.

Două minute mai târziu, îi servisem cafeaua şi el a rupt tăcerea.

— Nu ţi-a trebuit mult să te hotărăşti, a oftat.

— Într-adevăr… Olivier, iartă-mă pentru tot răul pe care ţi l-am făcut…

A ridicat mâinile, eu am tăcut.

— Mergeam direct în zid, în fine… mai ales eu.

Şi-a golit ceaşca dintr-o singură înghiţitură şi s-a ridicat arătând spre geantă.

— Cred că ţi-am adunat toate lucrurile…

— Mulţumesc, am şoptit.

A făcut cei câţiva paşi care îl despărţeau de uşă şi s-a întors din nou spre mine. M-am ţinut tare în spatele tejghelei. A schiţat un zâmbet uşor.

— Îmi iau rămas-bun, nu mă voi mai întoarce, am găsit un alt drum ca să evit să mai trec prin faţa ta.

— Chiar îmi pare rău.

— Încetează să te tot scuzi. Nu regret că te-am întâlnit, nici ce am trăit împreună. Aş fi preferat un alt final… asta-i viaţa…

O ultimă privire şi a dispărut. Olivier ieşise din viaţa mea. Îl iubisem cu adevărat? Simţeam afecţiune, tandreţe pentru el, dar iubire… Dacă nu l-aş fi revăzut pe Edward, poate că sentimentele mele pentru el ar fi evoluat. Sau, mai simplu, nu aş fi căutat să discern realitatea de ceea ce simţeam. Nu voi şti niciodată, dar sigur era că amintirile mele legate de el erau vagi de-acum încolo: nu vedeam decât apariţiile lui Edward în viaţa mea, momentele petrecute cu el şi cu familia mea irlandeză. Când mă gândeam la ei, inima îmi bătea mai repede, eram în sfârşit liniştită şi pătrunsă de un sentiment de plenitudine.

Cu toate acestea, luna care a urmat a fost epuizantă din

punct de vedere nervos. Vizitele se înmulţeau… şi toate se soldau cu un eşec. Nicio propunere. Eram disperată şi mă îngrijoram când agenţii imobiliari se înfuriau din cauza lui Félix; îl considerau responsabil de situaţie. Într-adevăr, nu se străduia deloc. Mă asigurase totuşi că dorea să lucreze la cafenea şi după plecarea mea. De câte ori un potenţial cumpărător apărea la uşă, devenea insuportabil, abia răspunzând la întrebări sau trimiţându-l la plimbare, servind clienţii cum se nimerea. Singura dată când a vorbit din inimă, a fost când a pomenit despre aplecarea lui spre petreceri şi lenevitul de dimineaţă. Eram incapabilă să-l pun la locul lui, nu făcusem niciodată pe patroana cu el şi îl considerasem întotdeauna asociatul meu. Nu se punea problema să încep în momentul în care îl abandonam; îi făceam destul rău. Ca revanşă, agenţii imobiliari mi-au văzut partea urâtă a caracterului când mi-au cerut să-l şterg pe Félix din clauzele contractului de vânzare. Eram încă la mine acasă şi aveam de gând să rămân stăpână până la capăt. Nu va exista cafenea fără Félix; era un mijloc de a-mi păstra un picior acolo, de a nu-i întoarce spatele cu totul şi, mai presus de orice, voiam să-l salvez pe Félix.

În ziua aceea simţeam că era vizita ultimei şanse. Cu câteva minute înainte, l-am luat pe Félix deoparte.

— Te rog, fii discret… nu mai întârzia inevitabilul…

— Nu sunt decât un ticălos, ştiu…

M-am ghemuit în braţele lui, el m-a strivit la piept, în sfârşit îl regăseam. Măcar într-o mică măsură. A sunat clopoţelul, Félix a aruncat o privire întunecată şi mi-a dat drumul.

— Mă duc să fumez.

A trecut prin faţa agentului imobiliar şi a clientului îngăimând un vag bună ziua. Încă nu câştigasem! Am afişat cel mai frumos zâmbet comercial şi am înaintat înspre musafirii mei. Agentul imobiliar a făcut ochii mari la mine din cauza lui Félix, l-am ignorat şi i-am întins mâna bărbatului care aştepta lângă el uitându-se în jur.

— Bună ziua, domnule, încântată să vă primesc în cafeneaua mea.

Avea o mână de fier şi mă privea drept în ochi din spatele ochelarilor Clubmaster. Era prea serios, prea impecabil pentru cafenea, cu costumul lui pe măsură şi aerul cuviincios şi binecrescut.

— Frédéric, încântat. Diane? E bine aşa?

— Da…

— Îmi daţi voie să mă uit în linişte şi vorbim pe urmă?

— Simţiţi-vă ca acasă.

— Deocamdată sunt doar un musafir, îmi trebuie autorizaţia dumneavoastră.

A umblat prin cafenea cam o jumătate de oră, ignorându-l pe agentul imobiliar care se agita pe lângă el. A examinat cu grijă fiecare colţ, a răsfoit câteva cărţi, a mângâiat lemnul barului, a privit strada din dreptul vitrinei. Era tot acolo când s-a hotărât Félix să intre. Au schimbat o privire şi cel mai bun prieten al meu şi-a reluat locul la bar. Frédéric s-a dus lângă el şi s-a aşezat la tejghea.

— Cu dumneavoastră o să lucrez?

— Aşa se pare, i-a răspuns cel mai bun prieten al meu. N-am dispoziţia necesară ca să răspund la un interogatoriu.

Poftim, o lua de la capăt!

— Am tot ce-mi trebuie, i-a spus Frédéric, fără să renunţe la zâmbet.

Nu a părut şocat de atitudinea lui Félix, s-a ridicat şi i-a făcut semn agentului imobiliar să-l urmeze afară. Au vorbit minute lungi pe trotuar.

— N-am putut să mă abţin, Diane…

— Ar fi putut să fie mai rău, ai făcut un mic efort. Ai evitat să-i spui că tragi cocaină pe nas pe tejghea, cum ai făcut cu ultimul.

— Asta am făcut?

Frédéric a deschis uşa şi mi s-a adresat.

— Nu aşa se face în mod obişnuit, dar aş dori să iau cina cu dumneavoastră ca să vorbim despre cafenea şi să obţin informaţiile de care am nevoie. Ce ziceţi de diseară? Trec să

vă iau?

— Păi…

— La ora 20.

I-a aruncat o privire lui Félix şi a plecat.

— Cine e tipul ăsta? a bombănit Félix. Irlandezului tău n-o să-i placă, dar absolut deloc, a adăugat izbucnind în râs.

— Nu greşeşti. Dar asta are meritul să te facă să râzi.

Am evitat discuţia furtunoasă cu Edward trimiţându-i un simplu SMS: „Iau cina cu un cumpărător, te sun după aceea". Mi-am închis telefonul. La 20 şi 1 minut, misteriosul Frédéric a sosit, l-a ignorat cu aroganţă pe Félix şi m-a luat cu el. Am mers în tăcere şi la distanţă unul de celălalt până la un restaurant din Marche-Sainte-Catherine, unde rezervase o masă. În pofida atitudinii lui cel puţin ciudate, m-am simţit rapid în largul meu cu el. S-a prezentat pe scurt: era un fost cadru militar, cu frumoase economii la bancă şi fără responsabilităţi familiale. Voia să-şi schimbe viaţa, fără să părăsească Parisul, care era al treilea plămân al său. Apoi a vrut să ştie cum luase fiinţă cafeneaua. Zăgazurile s-au deschis şi i-am povestit toată viaţa mea: Colin şi Clara, doliul meu imposibil, exilul în Irlanda, Edward, caracterul lui, iubirea lui, iubirea mea pentru el şi, puţin mai târziu, pentru fiul lui, hotărârea mea de a renunţa la tot ca s-o iau de la zero alături de ei.

— Şi Félix? m-a întrerupt deodată.

M-am lansat într-un alt capitol al vieţii mele şi atenţia i s-a dublat. Am încheiat explicându-i până la ce punct vânzarea cafenelei şi plecarea mea îl răneau, fără să-i ascund adevărul.

— Dacă o să cumpăraţi, începutul riscă să fie dificil cu el, dar vă rog, fiţi răbdător, este minunat, face parte din cafenea, este sufletul ei mai mult decât mine.

— Diane, sunteţi femeia vieţii lui, mi-a spus el privindu-mă drept în ochi.

— Oh, opriţi-vă, vă înşelaţi, Félix e gay.

— Ştiu… dar tocmai de aceea, repet, sunteţi femeia vieţii lui şi vă pierde. V-a avut pe dumneavoastră şi pe mama lui.

Ştiu cum este. Mi-a zâmbit din coltul buzelor ca să confirme ceea ce înţelesesem. Întotdeauna sfârşiţi prin a-l lăsa pe homo din viaţa voastră pentru omul vieţii voastre. Şi nu eşti pregătit pentru asta. A ridicat mâna ca să ceară nota, a plătit-o fără ca eu să reuşesc să leg două vorbe. Vă însoţesc, mi-a propus. Am dat din cap şi am pornit spre cafenea. Vă promit să mă ocup de el, mi-a spus, rupând tăcerea. Îşi va reveni şi se va reîntoarce spre dumneavoastră, într-o zi…

— Aşteptaţi, Frédéric! Ce încercaţi să îmi spuneţi de fapt?

— Vă cumpăr Oamenii fericiţi şi am de gând să fiu şi eu fericit… cu Félix.

— Un minut! Cumpăraţi cafeneaua?

— Dacă vă spun! Peste puţin timp, îi veţi regăsi pe Edward al dumneavoastră şi pe fiul lui.

— Dar Félix? Ce aveţi de gând să-i faceţi?

— Curte…

Am făcut ochii cât farfuriile.

— Nu mă îndoiesc de capacitatea dumneavoastră de seducţie. Dar Félix nici măcar nu concepe existenţa monogamiei.

— Asta o să vedem… După privirea lui, am înţeles că va reuşi. Pun la punct totul cu agenţia, trec mâine să vă văd. Să aveţi o noapte bună, Diane. Salutări amicale lui Edward.

Am început să urc scara imobilului dar m-am oprit şi m-am ciupit de braţ. Durerea m-a asigurat de realitatea acestei seri. Când am ajuns la mine, m-am lungit direct pe pat, cu telefonul în mână. Edward a lătrat imediat ce a răspuns:

— Îţi interzic să-mi faci din nou o asemenea figură! Cine-i tipul cu care ţi-ai petrecut seara?

— Curtezanul lui Félix şi noul proprietar al cafenelei.

— Ce?

— Ai auzit bine… Sosesc curând, foarte curând… Şi nu mai am de ce să-mi fac griji pentru Félix…

Începând de atunci, totul s-a desfăşurat foarte repede. Félix avea procură pentru cafenea, nu era nevoie să rămân până la vânzarea definitivă şi nici nu mai ţineam să fac asta. Frédéric

a propus să îmi ia locul ca să se acomodeze cu cafeneaua şi cu munca, sperând, de asemenea, să-l îmblânzească pe Félix. Acesta a bombănit la început, după aceea a acceptat, blazat. Deocamdată nu vedea nimic din mica manevră a viitorului său patron. În ziua când o să-i explodeze în faţă, o să i se pară foarte ciudat! Frédéric era pe punctul să devină indispensabil. În ce mă priveşte, îi lăsam să se cântărească unul pe celălalt, pregătindu-mi marea plecare, cea adevărată, ultima. Mi-am împachetat toate lucrurile, pe care un transportator le va duce la Mulranny peste mai multe săptămâni, mi-am închis conturile bancare şi am completat tone şi tone de acte. În fiecare zi, vorbeam la telefon cu Edward şi cu Declan. Sau mai degrabă ar trebui să spun cu Declan! Pentru Edward, şi-aşa nu prea vorbăreţ nici faţă-n faţă, telefonul era un supliciu…

Ultima zi la Paris. Zborul meu era a doua zi. Îmi voi petrece ultima după-amiază la cafenea. În aşteptare, am refăcut drumul pe care îl parcurgeam în fiecare luni de mai bine de un an. Am ieşit de la metrou cu picioarele tremurându-mi. Am intrat la florăreasa cea mai apropiată, care mă cunoştea din ziua în care fugisem de la ea. Am cumpărat pentru ultima oară cu mâinile mele un buchet de trandafiri albi şi am făcut o înţelegere: în fiecare săptămână ea trebuia să le ducă un buchet. Am îmbrăţişat-o cu prietenie şi m-am îndreptat către cimitir. Am străbătut încet aleea centrală. Ajunsă în faţa lor, m-am aşezat în genunchi, am schimbat florile şi am pus trandafirii ofiliţi la spatele meu. Apoi am mângâiat marmura.

— Hei… dragii mei… veţi rămâne întotdeauna dragii mei. Plec mâine, asta e… Colin, am vorbit deja despre asta… Ştii că n-am să te uit niciodată. Nu te-am înlocuit cu Edward… îl iubesc, asta-i tot… Şi tu, Clara mea… ai fi putut să ai un frate ca Declan… Nu sunt mama lui, rămân mama ta. Noua mea viaţă începe mâine într-un loc pe care voi nu-l cunoaşteţi, dar care este astăzi acasă pentru mine. Nu ştiu când am să mai vin să vă văd… dar veţi fi mereu cu mine… Dacă nu găsiţi drumul, întrebaţi-o pe Abby, ea vă va călăuzi către plajă… Vă iubesc… Vă voi iubi mereu…

Am pus o ultimă oară buzele pe mormântul lor apăsându-le puternic, după aceea am plecat fără să întorc privirea.

După-amiaza a trecut în viteză – un client intra, altul ieşea. Abia am avut timp să-mi dau seama că ora 19 nu era departe; ultima mea zi ca patroană a cafenelei se apropia de sfârşit. Asta mă scutise de gânduri.

— Fir-ar al dracului! Următorului care intră, îi trântesc uşa-n nas! a răcnit Félix. În clipa aceea a intrat Frédéric. Sau poate că nu, de fapt, s-a răzgândit.

Frédéric a venit la mine şi m-a sărutat pe obraz. I-a strâns mâna lui Félix peste tejghea.

— Am trecut să-ţi urez drum bun.

— Mulţumesc, eşti drăguţ.

Trecuserăm repede peste adresarea cu dumneavoastră. Din fericire, căci bănuiam că, foarte curând, va intra în rândurile ciudatei mele familii… în orice caz, aşa speram.

— Hai să bem ceva! a propus Félix. A scos şampanie din frigider, a făcut dopul să pocnească şi mi-a dat sticla privindumă drept în ochi. Asta îţi aminteşte de ceva?

— Nu voi uita niciodată seara aceea! i-am răspuns cu ochii plini de lacrimi.

— Nu-ţi face griji, în seara asta o luăm mai uşor… M-am gândit că Edward nu ar aprecia să te vadă debarcând îmbibată de alcool.

Am băut o înghiţitură zdravănă direct din sticlă, după care i-am dat-o şi lui. Cu un semn al capului, mi l-a arătat pe Frédéric, care a refuzat. Félix s-a apropiat de el.

— Vrei să faci parte din familie? Atunci bea şi taci!

S-au sfidat din priviri; preţ de câteva secunde, am avut sentimentul că sunt în plus. O să sară scântei între ei… Frédéric a băut şi i-a dat sticla lui Félix, care s-a întors în spatele barului. Sticla a fost golită în doi timpi şi trei mişcări.

— Vă las singuri. Pe mâine, i-a spus Frédéric lui Félix.

L-am însoţit până afară.

— Ţi-i încredinţez, m-am mulţumit să-i spun.

— Vor fi toţi pe mâini bune.

— Am încredere în tine.

— Pe curând, Diane…

Félix mă aştepta, aşezat pe bar, cu altă sticlă în mână. M-am căţărat lângă el şi mi-am pus capul pe umărul lui.

— Nu pot să-ţi vorbesc, Diane. E prea dur…

— Nu-i grav.

— Dar am să-ţi fac cinste pe socoteala noului meu patron.

Ne-am petrecut seara stând unul lângă celălalt, golind sticlele, ţinându-ne de mână câteodată, transformând cafeneaua într-un acvariu uriaş cu ţigările pe care le înşiram unele după altele. Félix mă strivea când şi când la pieptul lui. Şi apoi a sfârşit prin a deschide gura pentru o cerere care m-a bulversat:

— Să nu iei panoul fotografic, lasă-mi-l mie.

— A fost întotdeauna al tău. Ai să-l pui în apartament la tine?

— Nu, rămâne aici. Am negociat cu patronul: i-am explicat că fără Colin, fără Clara şi fără tine nu ar exista oameni fericiţi…

O oră şi o sticlă mai târziu, am arătat primele semne de oboseală.

— Du-te la culcare, mi-a spus. Mâine te aşteaptă o zi mare, te reîntâlneşti cu bărbaţii tăi. Înainte, mai am un ultim lucru de făcut.

A luat un scaun şi l-a aşezat lângă uşă. S-a suit pe el şi a dat jos clopoţelul.

— Nu poţi să pleci fără o amintire…

Am cedat şi m-am aruncat în braţele lui lăsând să curgă toate lacrimile reţinute în acele ultime zile. Félix m-a strâns tare în braţe.

— N-am curaj să vin cu tine mâine la aeroport.

— Oricum, nu vreau să vii.

Vorbeam în şoaptă.

— La ce oră vine taxiul?

— La 7.

— Lasă cheile în studio. Închide pentru ultima dată. S-a

ridicat, m-a prins de umeri, şi-a înfipt ochii într-ai mei.

— Salutare, Diane!

— Félix…

Mi-a dat drumul şi a ieşit în noapte. O ultimă privire prin vitrină, apoi a dispărut… Cu dosul mâinii mi-am şters obrajii înainte să bag cheile în buzunar. Prima etapă: să încui. A doua: să întorc plăcuţa. A treia: să pun în vitrină anunţul „schimbare de proprietar”. A patra şi ultima: să sting luminile. Lumina lampadarelor îmi permitea să văd ca în plină zi în cafenea. Aici, alesesem totul împreună cu Colin, era o parte din mine însămi; chiar dacă îl denigrasem un timp – prea îndelungat – crescusem în acest loc. Când mă voi întoarce – dacă mă voi întoarce într-o zi – nu voi mai recunoaşte locurile: va exista cu siguranţă o schimbare, noul patron avea o fire foarte energică, va vrea să-şi pună amprenta… normal, nu aveam nimic de zis. Am mers de-a lungul rafturilor, încărcate cu cărţi: bine aranjate, gata să fie citite. După aceea m-am dus în spatele barului, am mângâiat lemnul: curat, strălucitor. Am aranjat câteva pahare care nu erau la locul lor. Am refăcut teancul de registre de calcul şi de comenzi şi am repoziţionat panoul fotografic. În sfârşit, m-am oprit în faţa dozatorului, am zâmbit amintindu-mi de ziua în care îi făcusem scandal lui Félix că nu era în stare să-l cureţe cum trebuie. Am vrut să-mi pun o cafea, am renunţat; ştiam că nu mi-ar fi plăcut, ar fi părut reîncălzită. Preferam să nu-mi amintesc de ultima, acesta va rămâne un moment vag, suspendat în timp, având ca zgomot de fond clienţii, râsul lui Félix, strada.

Era timpul; am trecut prin spate ca să ajung la scara imobilului. În pragul încăperii, am închis ochii respirând adânc mirosul de cărţi, de cafea şi de lemn. Fulgerări, frânturi de amintiri mi-au traversat gândul, am închis uşa fără să mai deschid ochii, concentrându-mă pe scârţâitul balamalelor. În pofida tuturor eforturilor mele, nu încetaseră niciodată să scârţâie. Zgomotul încuietorii m-a făcut să sughiţ: se sfârşise. Oamenii fericiţi care citesc şi beau cafea aveau să trăiască fără mine…

Epilog

De mai bine de trei luni locuiam în Mulranny. Cu fiecare zi, mă simţeam şi mai mult acasă la mine. Viaţa mea mi se părea de acum simplă, naturală, nu-mi mai puneam întrebări, îmi făceam timp să trăiesc, fără regrete. Mă gândeam regulat la cafenea, ar fi o minciună să spun că nu aveam niciodată strângeri de inimă, dar treceau repede; ideea de a deschide o mică librărie îşi făcea loc în mintea mea… Dar nimic nu mă presa.

Discutam la telefon cu Félix. Imposibil să spun ceva! Vorbea întruna, analiza reacţiile, faptele şi gesturile lui Frédéric, care îl făcea să fiarbă în suc propriu de zile şi zile. Cel mai bun prieten al meu era îndrăgostit şi era pentru prima oară când i se întâmpla asta; părea un adolescent care-şi trăieşte prima dragoste.

— Nu mai pot, îţi jur… aseară eram convins că în sfârşit o să treacă la acţiune… şi nimic, m-a lăsat baltă în faţa uşii casei mele!

— Şi de ce nu faci tu primul pas?

— Hm, nu îndrăznesc…

Am ridicat ochii spre cer înăbuşindu-mi un râs nebunesc.

— Nu-ţi bate joc de mine!

— Este ceva mai puternic decât mine, îmi pare rău…

Uşa de la intrare s-a auzit în spatele meu, m-am uitat peste umăr; Edward se întorcea de la reportajul său, ud din cap până-n picioare. A lăsat să cadă geanta cu materiale, şi-a aruncat geaca mormăind. După aceea m-a observat şi a venit spre mine, cu chipul încă sever. Când a ajuns în faţa canapelei, s-a aplecat şi m-a sărutat pe tâmplă oftând. Mi-a şoptit la ureche „Félix?”, am dat din cap. A schiţat un zâmbet

în colţul buzelor. Hei! Diane, te-am pierdut sau ce? a strigat Félix în telefon.

— Scuză-mă, tocmai s-a întors Edward…

— O.K, am înţeles… Te sun din nou mâine.

Mi-a închis în nas şi eu am lăsat telefonul să cadă lângă mine. Edward tot nu se mişcase, cu mâinile de fiecare parte a corpului meu, sprijinite de spătarul canapelei.

— Până la urmă chiar am să cred că îi este frică de mine… întrerupe discuţiile voastre imediat ce află că sunt aici.

— Nu… Vrea să ne lase în pace… Şi-apoi, vorbesc cu el aproape în fiecare zi la telefon, aşa că…

Edward m-a făcut să tac cu un sărut.

— Bună, mi-a spus îndepărtându-şi buzele de ale mele.

— Nu te-am auzit plecând azi-dimineaţă… Cum ţi-a fost ziua?

— Perfectă, timpul era potrivit pentru ce voiam să fac.

— De aceea eşti prost dispus?

— Mai mult decât de obicei?

— Nu, i-am răspuns râzând.

M-a mai sărutat o dată înainte să se ridice. M-am ridicat şi eu. El şi-a pus un pulover uscat înainte să-şi toarne o cafea.

— În cinci minute plec după Declan, i-am spus.

— Vrei să mă duc eu?

— Nu, trebuie să trec pe la Jack după aceea şi am nişte cumpărături de făcut.

S-a apropiat de mine, m-a mângâiat pe obraz şi a încruntat din sprâncene.

— Eşti obosită?

— Nu… cum aş putea să fiu?

— Dacă spui tu, mi-a răspuns deloc convins.

Şi-a scos din buzunar pachetul de ţigări – ud – şi s-a dus pe terasă. Mi-am pus paltonul ca să mă duc şi eu lângă el. M-am ghemuit în el. Edward avea regulat momente de angoasă când se temea că îmi regret alegerea.

— Nu-ţi face griji… mi-e bine, nu m-am simţit niciodată atât de bine. Am ridicat ochii spre el, mă privea cu chipul dur, după obiceiul lui. I-am mângâiat barba, i-am atins uşor

maxilarul cu degetele, el m-a luat de mijloc, m-a lipit de el şi m-a sărutat cu furie. Era felul său de a-mi spune că se teme să nu mă piardă. Nu reuşeam să înţeleg cum putea să se mai teamă de asta… Am răspuns la sărutul lui cu toată intensitatea iubirii mele. Când m-am desprins de el, i-am zâmbit, i-am luat ţigara dintre degete şi am tras mai multe fumuri înainte să i-o pun la loc între buze.

— Pe curând! am spus şi am plecat.

El a bombănit. Am trecut prin bucătărie, am luat un pachet din frigider şi cheile maşinii.

Câteva minute mai târziu parcam aiurea în faţa şcolii, chiar la timp: copiii ieşeau din clase. Am zărit părul rebel al lui Declan în mijlocul celorlalţi. Şi-a împins colegii şi s-a năpustit spre mine. Avea aceeaşi teamă ca şi tatăl lui: să nu dispar pe neaşteptate.

— Toate bune, campionule?

— Da!

— Hai, urcarea în maşină!

Când am ajuns la Jack, l-am găsit stând în scaunul-balansoar al lui Abby, cu ziarul pe genunchi, fixând cu privirea focul din şemineu. Îmbătrânea pe zi ce trece, lipsa izvorului său de energie se făcea tot mai puternic simţită. Iarna şi sărbătoarea Crăciunului îl făcuseră să îmbătrânească cu zece ani. Eram singura căreia îi vorbea despre durerea lui; ştia că îl înţelegeam. Iubeam acele întâlniri între patru ochi, pe care le împărţeam în mod regulat. Veneam la el de mai multe ori pe săptămână. Bombănind, mă lăsa să fac ordine prin casă, să-i pregătesc câte ceva de mâncare. Voiam să-l oblig să lupte. Demersul meu era egoist, ştiam, dar voiam să-i menajez pe Declan, pe Edward şi pe Judith pentru un timp. Toţi aveam nevoie de el. Cel mai mare aliat al meu era acest băieţel care ţopăia de colo-colo prin living, întrebându-l când vor putea să se ducă din nou la pescuit împreună.

— Duminică, dacă vrei, i-a răspuns.

— Serios?

— Da! Tatăl tău şi Diane au treabă, i-a spus făcându-mi cu

ochiul.

L-am sărutat pe barba albă şi m-am dus în bucătărie să aranjez mâncărurile făcute chiar în dimineaţa aceea.

— Ai nevoie de ceva? l-am întrebat când m-am întors lângă el. Mergem la cumpărături. Şi trebuie să trec pe la farmacie, aşa că spune-mi.

— Nu, am tot ce-mi trebuie. Dar să nu întârziaţi, e vreme urâtă în seara asta.

— Ai dreptate! Declan, eşti gata? Să mergem.

A doua zi de dimineaţă, clipeam din ochi simţind un sărut pe buze. Edward era aplecat asupra mea, zâmbea studiindu-mi chipul, cu mâinile plimbându-i-se pe trupul meu.

— Ce vrei să faci weekendul ăsta? m-a întrebat cu vocea lui răguşită somnoroasă.

— Să dorm…

— Rămâi în pat, eu mă scol.

— Nu…

M-am agăţat de el, l-am silit să se lungească la loc şi l-am strivit de trupul meu, frecându-mi nasul de pielea lui. Nu a încercat să lupte împotriva mea, m-a strâns la piept, eu am oftat uşurată. Am început să împrăştii sărutări pe pielea lui şi să mă caţăr tot mai mult pe el, mâinile lui apăsau tot mai tare pe corpul meu… Şi apoi am auzit paşii lui Declan pe culoar şi tropăitul câinelui.

— Plec, tu stai liniştită, a bombănit Edward. Am să aranjez cu Jack ca Declan să doarmă la el diseară.

— Bună idee…

S-a dat jos din pat, şi-a pus blugii aruncaţi pe jos şi a ieşit pe culoar având grijă ca niciun intrus să nu intre în camera noastră. M-am cuibărit pe locul lui şi am mai moţăit o oră.

Când m-am hotărât să mă scol, am făcut o oprire mai lungă decât de obicei în baie. Înainte să ies, m-am privit în oglindă, reţinându-mi râsul, lacrimile din ochi. Am coborât la parter, tremurând uşor. Declan era trântit pe jos şi se juca cu circuitul de maşini. Când m-a văzut, s-a ridicat în picioare şi a sărit pe

mine. L-am îmbrăţişat cu drag, ca în fiecare dimineaţă.

— Diane, dorm la Jack diseară!

Edward nu pierduse timpul.

— Te bucuri?

— Da!

S-a întors la joacă fără să se mai sinchisească de mine. Mi-am pus o ceaşcă de cafea la barul din bucătărie şi am îmbrăţişat încăperea cu privirea. Declan se juca, relaxat, senin, ca un băieţel de vârsta lui; Postman Pat sforăia cu picioarele în sus în faţa şemineului aprins şi prin uşa cu geam îl vedeam pe Edward pe terasă, cu privirea întoarsă spre mare, cu ţigara între buze, gânditor, liniştit. Inima mi s-a umplut de fericire, mă întorceam de departe, toţi ne întorceam de departe. Reuşiserăm să alcătuim o familie fericită din oameni frânţi, distruşi şi ne mergea bine… Cu cafeaua în mână, m-am dus lângă cel pentru care îmi bătea inima şi cu care împărţeam de acum totul şi încă mai mult. Privirile ni s-au întâlnit, i-am adresat un zâmbet misterios.

— E în regulă? m-a întrebat.

— Da, foarte bine chiar…

Ca în fiecare dimineaţă, mi-a aruncat pachetul lui de ţigări. M-am uitat la el secunde lungi. Apoi l-am deschis, am respirat mirosul de tutun închizând ochii, înainte să i-l dau înapoi.

— Eşti bolnavă?

— Absolut deloc…

— Nu ai poftă de o ţigară?

— Ba da, mor de poftă.

— Ce-i cu tine?

Fără să încetez să zâmbesc, am făcut cei doi paşi care mă despărţeau de el şi m-am ghemuit în braţele lui.

— Trebuie să mă las de fumat, Edward…

Mulţumiri

Roxanei şi lui Florian, care mi-au deschis calea spre această continuare, mi-aţi zgândărit dorinţa de a o scrie…

Estellei, editoarea mea; sfaturile tale, ascultarea ta, felul discret şi elegant de a-ţi strecura remarcile vor rămâne gravate în scrisul meu.

Lui Guillaume… pe lângă tot restul care nu-şi are locul aici… a trebuit să-mi accepţi întâlnirea cu Irlanda, te-ai sacrificat să suferi de frig şi să bei bere Guiness şi whisky! Pot să îţi spun aici, chiar dacă de acum o las pe Diane să-şi trăiască viaţa fără mine, că ne vom întoarce acolo…

Vouă, cititoarelor şi cititorilor, sunt îmbogăţită şi onorată de cuvintele voastre, de încurajările voastre, de zâmbetele voastre…

Frumoasei Hortense, pentru că ne-a lăsat cheile şi ne-a permis acea magnifică şedinţă foto. Imaginea Dianei va fi fost captată în locul care mi-a inspirat Oamenii…

Dianei, o mână de femeie ieşită din mintea mea acum mai bine de patru ani… m-ai împins să scriu şi mi-ai oferit posibilitatea să fiu autoare… Vei avea întotdeauna un loc aparte…

---- Sfârşit ----

{1} Eroina unui film francez ce prezintă o viziune idealizată a vieţii contemporane pariziene, mai exact a celei din cartierul Montmartre. *(N.t.)*

{2} Marcă de bere chinezească. *(N.t.)*

{3} Chifteluţe de năut servite în lipie, alături de diverse salate. *(N.t.)*